
BARBARA
CARTLAND
~Regina romanului de dragoste~
Întoarcerea
în paradis

capitolul 1

1852

– Repede, repede, vino pe punte! Aproape am ajuns!

Louisa Hatton își apucă prietena de mână și amândouă alergară într-un suflet pe covertă. În aerul proaspăt, aplecate peste balustrada vaporului, priviră cu nesaț stâncile albe ale portului Dover.

– Uite! strigă Louisa entuziasmată. Coasta Angliei, Arabelle! În curând vom fi acasă.

– Abia aștept să-ți văd casa, spuse Arabelle Ragnac cu simpaticul ei accent franțuzesc. În cei doi ani pe care îi petrecuseră împreună la pensionul École des Anges, Louisa devenise cea mai bună prietenă a lui Arabelle.

Acum, Louisa se întorcea acasă, aducând-o în vizită pe Arabelle.

– E ciudat cât am suferit când m-au trimis la școală, gândi Louisa cu voce tare. Nu-mi doream decât să stau acasă cu câinii și caii mei. Ah, Arabelle, să ne vezi grajdurile, cu atâția cai pursânge minunați! Absolut minunați!

– Da, mi-ai tot povestit despre ei, răspunse Arabelle zâmbind. Draga mea prietenă, ești înnebunită după cai.

– Da! spuse Louisa entuziasmată. Am plâns când a trebuit să-i părăsesc. Nu voiam să merg la *Școala Îngerilor.*

– Numai îngeri nu eram noi în acele prime zile, râse Arabelle.

– Dar *maman* a spus că trebuie să învăţ să devin o adevărată doamnă, gata să-mi ocup locul în societate. A spus că, dacă mă voi mărita cu un bărbat din înalta societate, va trebui să-l pot susţine, să pot vorbi fluent franceza şi, preferabil, şi italiana sau germana.

La pension, Louisa nu doar aprofundase limbile străine, ci şi studiase regulile de ţinută şi comportament în societate. Se descurca la pian, cânta, desena şi dansa toate dansurile la modă.

Citea, de asemenea, ziarele şi se interesa, în general, de mersul lumii, ceea ce, fără-ndoială, însemna că trebuia să păstreze în purtarea ei un echilibru delicat. Mama ei îi repeta mereu că o domnişoară nu trebuie să pară prea inteligentă şi sub nici o formă să arate că se pricepe la politică. Pe de altă parte, o bună soţie trebuia să cunoască îndeaproape afacerile soţului. Aşa că Louise învăţase să-şi facă păreri despre tot felul de lucruri, dar să şi le ţină pentru ea.

Abia împlinise 18 ani şi era gata să-şi înfrunte destinul – oricare ar fi fost acesta.

Era înaltă şi zveltă, iar chipul frumos îi era încadrat de bucle castanii mătăsoase. La Paris învăţase cu plăcere cum să se îmbrace elegant. Talia îngustă şi crinolina amplă – ultima modă – i se potriveau de minune.

Pentru această călătorie îmbrăcase o rochie de catifea albastră, împodobită cu panglici, şi o pălărie asortată, tot din catifea albastră, cu o pană îndrăzneaţă. Era încălţată cu gust, în ghete din piele de ied, şi, oriunde ar fi mers, lumea întorcea privirea după ea. Nu doar înfăţişarea ei îi fermeca pe cei

din jur, ci și vivacitatea și șarmul debordant. Ochii mari albaștri îi dădeau o candoare irezistibilă, iar în zâmbetul ei se amestecau într-un mod ciudat inocența și misterul.

Nu o dată se întâmplase ca vreun tânăr francez să cadă pradă farmecului ei. Louisa le zâmbea tuturor cu bunăvoință, dar nu flirta cu nici unul. Celelalte fete de la școală nu se dădeau însă în lături de la așa ceva. Noaptea, colegele povesteau chicotind despre cuceririle lor. Ea le asculta visătoare.

– Și chiar o să te măriți cu cineva din înalta societate? o întrebă Arabelle în timp ce priveau dincolo de balustradă portul Dover care se apropia încet de ele.

– Nu știu, atâta vreme cât o să-l iubesc și el o să mă iubească, ce contează rangul?

– Ești de admirat, spuse Arabelle, dar nu ar strica să aibă și o poziție. Poate că părinții tăi ți-au găsit deja un soț.

Louisa își arătă dezaprobarea, dar nu reuși să-și alunge ideea din minte, așa cum și-ar fi dorit. Ca singur copil la părinți, știuse dintotdeauna că ei își puseseră toată nădejdea într-o căsătorie reușită.

O tulburase întru câtva vizita recentă a mamei ei, care sosise pe neașteptate cu câteva zile în urmă și care o anunțase că trebuia să se întoarcă numaidecât acasă.

– Dar, *maman*, protestase ea, este abia noiembrie, iar școala nu se termină decât în apropierea Crăciunului.

– Știu, draga mea, dar mi-e așa de dor de tine! Vom merge acasă acum.

Vorbele dulci ale mamei ei ascundeau adesea o hotărâre de neclintit, însă Louisa nu se gândise pe moment la asta, pentru că mama adăugase imediat:

– Vom organiza o mare petrecere pentru debutul tău.

Louisei i se umeziseră ochii și aplaudase de bucurie.

– Vai, *maman*, aș fi încântată, spusese. Dar va fi o petrecere adevărată, de adulți, nu-i așa? Celelalte petreceri au fost toate pentru copii.

Mama ei râsese.

– A trebuit să crești mai întâi, înainte să poți avea o petrecere de adulți. Acum ai 18 ani, și-ți promit că vei avea un debut de adevărată domnișoară. Vom organiza un bal pentru tine și-ți vei face intrarea în societate. Iar în scurt timp te vei mărita.

Louisa oftase preocupată.

– Vai, *maman*, ar fi minunat! Voi avea o nuntă strălucitoare?

– Cea mai strălucitoare, draga mea.

– Vreau să plutesc spre altar învăluită în satin alb, să am o trenă lungă și multă dantelă. Voi fi la brațul lui *papa*, și el va fi așa de mândru! Și la altar mă va aștepta mirele meu tânăr și frumos, îndrăgostit nebunește de mine, așa cum voi fi și eu de el.

– Sunt sigură că te va iubi nebunește, spusese mama ei îngăduitoare, dar tinerii chipeși sunt mai greu de găsit.

– O, nu, trebuie neapărat să fie tânăr și frumos, replicase Louisa veselă. Îmi doresc atât de mult să-l pot întâlni cât mai curând, și să mă îndrăgostesc sub clar de lună, și...

– Foarte frumos, spusese Lady Hatton, dar în viața de toate zilele lucrurile stau uneori altfel. Eu și tatăl tău am vrea ca viitorul tău soțul să aibă în primul rând alte calități: stabilitate financiară, opinii sănătoase și o bună poziție socială.

– Dar, *maman*, nu vreau să-mi găseşti tu un soţ, replicase Louisa uimită. S-ar putea să nu-mi placă.

– Louisa...

– Stabilitate financiară şi opinii sănătoase? Dumnezeule! Dar dacă... e gras?

– Nu e! îi scăpase lui Lady Hatton, care însă îşi dăduse seama la timp pentru a drege graba: Este prea puţin probabil.

Louisa era prea absorbită de subiect pentru a observa ezitarea mamei.

– *Maman*, cred că sunt o fiică ascultătoare, dar cu nici un chip nu aş putea iubi un bărbat obez, oricât de sănătoase ar fi opiniile lui.

– Gata cu prostiile astea! O domnişoară ar trebui să înţeleagă că părinţii ştiu ce-i mai bine pentru ea, spusese Lady Hatton şi îşi privise cu neîncredere fiica. Sper că nu s-a întâmplat nimic necuviincios la Paris. Nimic din ceea ce n-ai vrea să se afle şi care ţi-ar putea strica reputaţia.

– Nu, bineînţeles că nu, spusese Louisa.

Inima ei nu tresărise niciodată. Nu ştia nimic despre dragoste, în afară de ceea ce aflase din romanele pe care fetele de la şcoală obişnuiau să le citească pe ascuns, noaptea, la lumina lumânării. Bărbaţii din cărţile acelea erau aşa de fermecători, încât cei pe care-i întâlnise ea în realitate nu puteau rivaliza cu ei.

Iar acum i se oferea perspectiva unei căsătorii cu un bărbat rigid şi plictisitor (căci ce altceva ar fi putut însemna stabilitatea şi opiniile sănătoase?). Îşi reţinuse un fior de dezgust, ca să nu-şi contrarieze şi mai mult mama.

O rugase însă stăruitor să-i dea voie să-şi aducă în vizită cea mai bună prietenă, pe Arabelle.

– Totuşi, *maman*, eu am fost oaspete al familiei ei. Trebuie s-o invităm şi noi.

În cele din urmă, mama ei se învoise, însă, aşa cum îşi dăduse seama Louisa, cam fără tragere de inimă.

După ce un mesaj fusese trimis părinţilor Arabellei pentru a le cere permisiunea, începuseră să se pregătească pentru călătorie.

Acum vaporul era aproape de coastă, iar Louisa nu mai putea de nerăbdare. Îşi petrecuse vacanţa de vară la Arabelle, aşa că trecuseră şase luni de când nu mai fusese acasă.

Cât privise, aplecată peste balustrada vaporului, stâncile albe ale portului Dover, îi reveniseră în minte toată conversaţia de atunci şi faptul că simţise ceva ciudat şi îngrijorător în comportamentul mamei ei.

– Orice ar spune mama, nu cred că ar încerca să-mi aranjeze o căsătorie, spuse ea cu convingere.

Arabelle ridică din umeri. Deşi era cu câteva luni mai mică decât Louisa, era mai versată. Ocupaţia ei preferată era să citească tolănită pe canapea. Pretindea că exuberanţa şi energia Louisei o epuizau. Însă, în ciuda firii lor diferite, le lega o prietenie strânsă.

– Ar fi chiar atât de groaznic? întrebă ea. Ar alege pe cineva cu bani şi cu un titlu care să-ţi asigure o poziţie. Apoi vei putea străluci în societate.

– Dar nu mi-ar putea alege un bărbat care să mă iubească! strigă Louisa înflăcărată. Numai eu pot face asta. Vreau dragoste, genul de dragoste care creşte cu fiecare an. Vreau să simt cât am fost de norocoasă să găsesc un soţ care mă iubeşte aşa cum *papa* o iubeşte pe *maman*. Şi vreau să-l iubesc din toată inima şi din tot sufletul. Mama vorbeşte

despre un aranjament la rece, dar ea şi tata au o căsătorie fericită.

– Dar se iubeau când s-au căsătorit? întrebă Arabelle.

– O, da! Se spune că tata a fost cel mai chipeş tânăr din întreg ţinutul, dar cu o reputaţie îngrozitoare.

Louisa spuse aceste ultime cuvinte extrem de încântată, deşi era prea inocentă să înţeleagă ce însemna „o reputaţie îngrozitoare". Cu siguranţă însă îi suna incitant.

– Chiar aşa? întrebă Arabelle, dornică să afle detalii.

– Păi... era în mod cert un rebel. Juca, şi călărea cai sălbatici, şi flirta neîncetat cu orice doamnă care-i ieşea în cale.

– Sună într-adevăr frumos şi cam periculos, fu de acord Arabelle.

– Dar apoi a întâlnit-o pe domnişoara Sarah Beale şi s-a îndrăgostit atât de tare încât s-a schimbat de dragul ei. Ea l-a făcut să renunţe la jocurile de noroc, şi, după ce s-a căsătorit cu aleasa inimii lui, pentru el nu a mai existat altă femeie.

– Cât de romantic!

– Şi chiar şi după toţi aceşti ani, încă se bucură unul de compania altuia. Sunt sigură că nu şi-ar dori ca eu să nu am parte de aceeaşi fericire.

Louisa se gândi la cât de siguri de afecţiunea pe care şi-o purtau erau părinţii ei. Dar mai ştia şi că ea îşi dorea mai mult decât siguranţa dragostei. Visa la nebunia unei iubiri pătimaşe.

– Voi găsi oare ceea ce-mi doresc? şopti ea pentru sine.

Nu mai era timp de reflecţii. Ajunseseră în port, iar zarva şi entuziasmul sosirii se manifestau peste tot în jurul lor.

Louisa coborî sub punte pentru a o aduce de acolo pe mama ei, care moțăia alături de servitoare. După un prânz ușor în Dover, luară trenul spre Surrey și Hatton Place. Lady Hatton, care nu suportase prea bine călătoria, se așeză într-un colț al vagonului de clasa I cu sărurile ei.

Nici una dintre fete nu vorbi prea mult pe durata călătoriei, preferând să privească pe fereastră. Arabelle era uimită de frumusețea peisajului englezesc, dominat de roșul, portocaliul și maroniul toamnei, iar inima Louisei deborda de bucuria de a fi din nou acasă. În curând avea să-l revadă și pe mult iubitul ei tată.

– Aproape am ajuns, șopti ea. Ah, cât de fericită sunt! *Maman?*

Lady Hatton se cufundase în vise, tot privind pe fereastră. Îi zâmbi încurajator fiicei sale.

– Ești bine, *maman?* întrebă Louisa neliniștită.

– Desigur, draga mea, răspunse repede Lady Hatton.

– Mi s-a părut că ai fost mai tristă și mai gânditoare în ultimele două zile.

– E numai oboseala călătoriei.

Louisa avea sentimentul că mama ei îi ascundea ceva, dar nu știu ce să spună.

În cele din urmă, trenul ajunse în mica gară de țară. Louisa se uită pe fereastră, curioasă să vadă care dintre cei care aveau grijă de cai veniseră să-i ia, dar nu era nimeni cunoscut. Nu văzu decât un tânăr.

– Este Blake, noul nostru grăjdar, anunță Lady Hatton.

– Avem un nou grăjdar?

– Trei au plecat. Acum îl avem pe Blake.

– Dar avem nevoie de trei oameni care să aibă grijă de toţi caii!

– Dar e mult mai puţin de muncă acum, spuse Lady Hatton în grabă. Tatăl tău a vândut o parte din cai.

Înainte ca Louisa să poată replica, îngrijitorul se apropie de tren. Deschise uşa vagonului, se înclină respectuos și o ajută pe Lady Hatton să coboare.

– Bine-aţi venit, doamnă! spuse el solemn. Sper că aţi călătorit bine.

– Destul de bine, răspunse Lady Hatton. După cum vezi, le-am adus pe domnişoara Hatton şi pe prietena ei acasă.

Blake se înclină în faţa fetelor. Louisa rămase înmărmurită cu privirea asupra lui.

Era cel mai chipeş tânăr pe care îl văzuse vreodată. Avea în jur de 20 de ani, părea cam tras la faţă, cu ochi gânditori întunecaţi şi păr negru şi des. Era cu un cap mai înalt decât ea, aşa că trebuia să se uite în sus spre el. Toate acestea o impresionară peste măsură.

Tânărul se înclină din nou:

– Bine aţi venit acasă, domnişoară!

Avea o voce frumoasă, profundă şi vibrantă, extrem de masculină. În nici un caz vocea unui servitor, mai ales când le ordonă hamalilor să ia bagajele Louisei. Avea autoritate, şi toţi îi urmau ordinele fără comentarii.

Afară îi aştepta trăsura cu blazonul familiei Hatton şi doi cai. După ce lăsă scara, Blake o ajută să coboare întâi pe Lady Hatton, pe urmă pe Arabelle, ca oaspete. Veni apoi rândul Louisei. Ea îi dădu mâna şi simţi cum el o strânge cu putere. Din nou avu acea senzaţie de siguranţă şi de autoritate, atât de neobişnuite pentru un servitor.

Își ridică ochii și îl surprinse sfredelind-o, o fracțiune de secundă, cu ochii săi întunecați. Își feri însă repede privirea, amintindu-și că nu se cuvenea să se uite atât de liber la domnișoara casei.

Louisa urcă gânditoare în trăsură.

„Ai zice că e un personaj din cărțile pe care le citesc", medită în sinea ei. „Ce ciudat."

În drum spre casă o întrebă pe mama ei de ce lipseau atâția servitori și cai.

– Tatăl tău a hotărât că grajdurile erau prea mari pentru nevoile noastre, răspunse Lady Hatton. Desigur, nu am renunțat la caii de la trăsură și mai avem o iapă frumoasă pe care Arabelle o poate călări.

– Nu ați vândut-o pe Firefly, nu-i așa? întrebă Louisa îngrijorată.

– Bineînțeles că nu, draga mea. Știm că este preferata ta. Și călărești atât de bine! Eu și tatăl tău suntem mândri de tine.

– Am auzit că *papa* a fost unul dintre cei mai buni călăreți din ținut. Întotdeauna mi-am dorit să fiu la fel de bună ca el.

Și nu se putu abține să nu adauge malițios:

– *Maman*, când îmi veți alege soțul vă veți asigura că e un excelent călăreț, nu-i așa? Pentru că altfel pur și simplu n-o să mă uit la el.

– Draga mea, nu a fost o remarcă prea cuviincioasă din partea ta. Ce va crede Arabelle?

– Arabelle crede ce crezi și tu, răspunse Louisa veselă.

– Sunt o persoană pragmatică, explică Arabelle. Dragostea este frumoasă, dar titlul și averea contează în egală măsură.

– Sunt încântată să văd că ești atât de rațională, spuse Lady Hatton. Nu mă îndoiesc că fiica mea va beneficia de pe urma sfaturilor tale.

Trăsura înainta cu viteză. Satele se perindau din ce în ce mai repede. Hatton Spur, Lark Hatton, Hatton End – dovezi ale importanței familiei Hatton în regiune.

În cele din urmă, Hatton Place apăru în zare. Ochii Louisei străluceau de bucuria revederii căminului drag. Proprietatea avea patru sute de ani, fiind ridicată pe un mic deal și construită din piatră gri-deschis, care-i conferea un aspect elegant, făcând-o să strălucească în lumina apusului.

„Sunt acasă", se gândi Louisa. „Mai există oare pe lume vreun cămin atât de frumos?"

Nu era nici cea mai mare, nici cea mai luxoasă casă din părțile acelea, dar Louisa nu se îndoia că era cea mai confortabilă și mai plină de fericire.

Dacă avea să se mărite cu o partidă bună, așa cum își doreau părinții ei, poate că soțul ei avea s-o ducă să locuiască într-un castel. Dar, în sufletul ei, nici un castel nu va putea fi atât de frumos precum casa natală.

– Dacă voiai un palat, n-ar fi trebuit să te căsătorești cu mine, își auzise Louisa tatăl spunându-i odată mamei ei. Și răspunsul ei i se întipărise în minte:

– M-aș fi măritat cu tine, iubitule, chiar de-ai fi trăit într-o colibă.

„Asta înseamnă dragostea", gândi Louisa.

În timp ce trăsura poposea își văzu tatăl așteptându-i la fereastră. El îi făcu cu mâna, iar Louisa îi întoarse gestul.

Blake lăsă scara și le ajută să coboare ca mai înainte: întâi Lady Hatton, pe care soțul o îmbrățișă

imediat, apoi Arabelle, iar la urmă Louisa. De îndată ce mâna ei ajunse în mâna lui fermă, Louisa simţi un val de căldură şi vitalitate masculină, ca şi cum toată energia lumii vibra la atingerea dintre palmele lor.

O clipă rămase încremenită, prizonieră a unei puteri mai mari decât orice altceva, care acaparase parcă spaţiul şi timpul. Apoi totul se limpezi şi îşi reveni în fire. Era iar ea, Louisa Hatton, ajutată să coboare de un servitor. Îi mulţumi cu graţie şi se întoarse către tatăl său.

Lordul Hatton era încă un bărbat frumos la cei cincizeci de ani ai săi, cu o ţinută dreaptă, deşi parcă puţin mai cărunt decât îşi amintea Louisa.

– *Papa!*

– Draga mea fetiţă!

Lordul o cuprinse în braţe, iar ea abia acum simţi cu adevărat că ajunsese acasă. Vru să i-o prezinte pe Arabelle, dar tatăl ei o opri:

– Mama ta mi-a prezentat-o deja pe domnişoara Regnac.

Louisa rămase nedumerită. Când se întâmplase asta? Ea de ce nu observase? Apoi îşi dădu seama că trebuia să se fi întâmplat în timp ce Blake o ţinea de mână. Avu un mic fior de nelinişte – era ca şi când nu ar mai fi fost pe deplin ea însăşi, ci începea să devină altcineva.

Din fericire, părinţii ei erau prea preocupaţi pentru a-i observa fâstâceala, dar o văzu pe Arabelle zâmbindu-i cu subînţeles.

În timp ce se îndreptau către casă, nu se putu abţine să privească înapoi după Blake. Când îşi dădu seama că acesta mutase deja trăsura, se simţi puţin dezamăgită.

Cum sosirea Arabellei fusese neașteptată, servitoarele trebăluiau de zor. La dorința Louisei, musafira urma să stea în camera ei, unde trona un pat imens, cu baldachin.

– Este suficient de mare pentru patru persoane, darămite pentru două, chicoti Louisa. Putem să vorbim toată noaptea și să ne distrăm de minune.

– Mă întreb totuși dacă e bine că am venit, spuse Arabelle. Părinții tăi sunt atât de binevoitori, însă simt că plutește ceva în aer.

– Ți se pare că nu ești cu adevărat binevenită? întrebă Louisa.

– A, nu! Dar e ceva în atmosferă, o anumită tensiune. Tatăl și mama ta au să-ți spună multe și nu pot să o facă dacă sunt și eu aici.

– Ți se pare, răspunse Louisa hotărâtă.

Dar o voce interioară îi șopti că și ea observase ceva neobișnuit – prea vag însă pentru a putea să înțeleagă ce anume.

– Hai cu mine la grajduri, se rugă de Arabelle, luând-o de mână. Vreau să ți-o arăt pe iubita mea Firefly.

– Dar ar trebui să ne schimbăm pentru cină, ezită Arabelle râzând.

– Firefly se va supăra dacă n-o salutăm de îndată, spuse Louisa, împingând-o afară din cameră.

Însă în capul scărilor se întâlniră cu mama ei, care le întoarse în cameră.

– Dar, *maman*...

– Poți să o vezi pe Firefly și mâine. Servitoarele au adus deja apă caldă pentru baie. Hai, fuguța!

Louisa oftă la gândul că nu își văzuse de atâta timp iapa preferată, dar se supuse. Nu peste multă vreme, ea și Arabelle se îmbăiară, apoi, învelită într-un prosop imens și moale, Louisa își căută

o rochie din garderoba ei cea nouă. În cele din urmă, îmbrăcă una albă din muselină, înfoiată la spate. În jurul gâtului își pusese o panglică din catifea neagră, de care era prinsă o perlă.

– Perfect, spuse Arabelle, privind-o cu ochi critic. Și ea era îmbrăcată în alb, dar cu o panglică din satin roșu aprins pe piept, care-i scotea în evidență ochii și părul negru. Nu era o frumusețe, dar avea o figură expresivă, un zâmbet strălucitor și o inteligență ascuțită, uneori deconcertantă.

– Dacă te-ar vedea cum arăți acum, s-ar îndrăgosti pe loc, adăugă ea.

– Cine, cine?

– Cine? Cineva, oricine-ar fi el. Bărbatul de care te vei îndrăgosti nebunește. Cel care te va face să nu te gândești decât la el. Poate că-l vei întâlni mâine. Poate la noapte. Poate chiar l-ai întâlnit deja. Cine știe?

Brusc, Louisa retrăi clipa în care mâna ei mică se aflase în palma puternică a lui Blake, în care toate simțurile îi amorțiseră de puterea care emana dinspre el, în timp ce parcă toate stelele se roteau în jurul lor.

Se adună și spuse, mimând siguranța de sine:

– Arabelle, n-ar trebui să spui asemenea prostii.

– Pe vapor, tu însăți vorbeai despre asemenea prostii.

– Da, dar nu mă refeream la...

„Nu vorbeam despre un bărbat care face munca unui servitor, dar care în același timp are aerul unui cuceritor", gândi ea. Simți îngrozită cum se înroșește – nu doar fața, ci întreg corpul, ca și cum fiecare centimetru de piele i se trezise la viață, cu conștiința unei nevoi dureros de urgente. Era convinsă, judecând după privirea ironică a Arabellei,

că toate aceste gânduri îngrozitoare i se citesc pe față. Totuși, în mod ciudat, când se privi în oglindă, observă că fața ei nu era roșie deloc, ci mai degrabă palidă.

– Cred că ar trebui să coborâm, spuse ea în grabă.

Tatăl ei le întâmpină, zâmbind admirativ, și întinse fiecăreia câte un braț.

La masa imensă din salon ar fi putut încăpea douăzeci de persoane, dar în această seară era aranjată numai pentru ei patru. Louisa admiră fața de masă albă, impecabilă, argintăria, luminile clipind în paharele de cristal, care făceau lemnul de trandafir să radieze cald.

Pentru că se întorsese acasă după multă vreme, ea era de data aceasta oaspetele de onoare. Lordul Hatton o conduse la locul ei, făcându-i o reverență, apoi le arătă galant celorlalte două doamne unde aveau să se așeze.

– În seara asta vom fi între prieteni, declară el, explicând de ce erau numai doi servitori în preajmă.

Valetul turnă vinul și servi primul fel. Lord Hatton ridică paharul.

– Pentru noroc! toastă el. Pentru prieteni buni, spuse, arătând către Arabelle, și pentru întoarcerea fetei noastre!

– Ah, este minunat să fiu acasă! spuse Louisa. Vreau să știu tot ce s-a întâmplat cât timp am fost plecată.

– Avem un nou vecin la conacul Cranford, spuse mama ei.

– Dumnezeule! exclamă Louisa. Asta chiar este o veste mare!

Îi povesti Arabellei despre conacul Cranford, una dintre cele mai mari şi mai vestite proprietăţi din întreg ţinutul.

– I-a aparţinut contelui de Cranford, spuse, care s-a mutat acum zece ani şi despre care nimeni nu mai ştie nimic. N-a mai fost văzut.

– Ce s-a întâmplat cu familia lui? vru Arabelle să știe.

Lordul Hatton explică:

– Avea un nepot pe care nu l-am cunoscut niciodată, dar care căpătase reputaţia de oaie neagră a familiei. Era sălbatic, rebel şi întotdeauna dădea de necazuri. Apoi s-a înrolat, şi de atunci nimeni nu mai ştie de el.

– Adică a dispărut pur şi simplu? întrebă Louisa.

– Cu totul. Ar putea fi, cine ştie, în Londra, ducând o viaţă tumultuoasă. Ar putea să lupte în străinătate. Ar putea să fi murit chiar. Nimeni nu ştie şi nimănui nu-i pasă. Conacul Cranford a fost pustiu ani de zile şi încet-încet a ajuns într-o stare deplorabilă.

– Dar acum cineva l-a cumpărat? se interesă Louisa.

– A fost cumpărat de lordul Westbridge, îi explică tatăl ei. Se pare că este foarte bogat şi nu şi-a propus doar să restaureze casa, ci şi să facă o grădină superbă. Vin oameni de departe ca să arunce o privire.

– Foarte interesant! spuse Louisa. Cum arată acest Lord Westbridge? L-ai întâlnit, *papa?*

I se păru că tatăl ei ezită.

– O dată sau de două ori. Pare un tip de treabă. A moștenit foarte mulți bani de la o rudă din nord, dar şi-a crescut averea la jocuri de noroc.

Louisa observă o expresie ciudată pe chipul mamei ei și se întrebă dacă nu cumva *papa* fusese tentat să joace cu lordul Westbridge. Cu siguranță însă părintele ei terminase de mult cu jocurile de noroc.

– Cu siguranță va trezi ținutul din amorțeală, spuse ea. Majoritatea vecinilor noștri își cheltuiesc banii pe cai și ar prefera să cumpere un cal în locul unei case.

Tatăl ei râse.

– Îndrăznesc să spun că și tu ești la fel, draga mea. Știu că nu ești niciodată mai fericită ca atunci când călărești.

Atunci Louisa întrebă nestăpânit:

– *Papa*, de ce ai vândut atâția cai?

– E timpul ca noi, doamnele, să ne retragem, interveni repede Lady Hatton. Veniți cu mine, să-l lăsăm pe *papa* să-și bea liniștit vinul.

– Dar, *maman*...

Lady Hatton le conduse pe Louisa și pe Arabelle spre bibliotecă, unde toate trei băură ceai până când lordul Hatton li se alătură.

Arabelle, fascinată de biblioteca familiei, urcă pe scara glisantă pentru a răsfoi câteva cărți de pe un raft mai înalt. Lady Hatton profită de ocazie ca să își certe în șoaptă fiica:

– A fost foarte nepotrivit din partea ta să îi pui astfel de întrebări tatălui tău. Domnilor nu le plac femeile care pun întrebări, și este important să faci ceea ce le place domnilor. Lord Westbridge ar fi fost șocat dacă te-ar fi auzit.

– Este chiar atât de important ca Lord Westbridge să mă placă, *maman*?

– Este important să te placă toată lumea. Inclusiv Lord Westbridge. Ne va vizita la cină în curând şi sper să te ridici la înălţimea ocaziei.

– Promit, spuse Louisa, afişând un aer sfios. O să-l rog să-mi arate noua şi minunata lui grădină. Abia aştept s-o văd.

– Excelent. Presimt că o să vă înţelegeţi foarte bine.

Restul serii îl petrecură în tăcere. Doamnele erau toate obosite după călătorie şi se retraseră devreme. De îndată ce ajunseră în dormitor, Louisa o surprinse pe Arabelle privind-o cu subînţeles.

– Deci el este alesul, spuse prietena ei.

– Nu înţeleg ce vrei să spui, răspunse Louisa, încercând să pară indiferentă.

– Nu mă duci tu pe mine, *Lady Westbridge!*

– Arabelle, nu mai spune aşa ceva! Bineînţeles că nu el este...

– Nu el este motivul pentru care eşti aici? O, da, sigur! De ce te-ar aduce acasă părinţii tăi cu câteva săptămâni mai devreme dacă nu ca să faci cunoştinţă cu un bărbat incredibil de bogat?

– Şşşt! îi făcu agitată semn Louisa în timp ce servitoarea intra pentru a le ajuta să se dezbrace.

– Gata, mi-am pus lacăt la gură, promise solemn Arabelle, deşi ochii ei spuneau altceva. Dar îţi spun eu că, dacă aş fi fost o frumuseţe, mama ta nu ar fi fost niciodată de acord să vin cu voi.

– Nu te mai ascult! strigă Louisa.

Dar îşi aminti privirea înţepătoare pe care mama ei i-o aruncase Arabellei înainte de a se arăta de acord să o găzduiască. Şi în adâncul inimii ştiu că prietena ei avea dreptate. Părinţii o aduseseră acasă sperând că ea şi Lord Westbridge se vor îndrăgosti,

se vor căsători și vor fi cu adevărat fericiți. Și poate că așa avea să fie.

După ce se culcară și lumina se stinse, Louisa medită în întuneric, dându-și seama că viața ei intra într-o etapă nouă și dramatică.

Mai târziu, când adormi, visă un tânăr tras la față, cu ochi pătrunzători și mâini atât de puternice încât să o poată oricând proteja.

capitolul 2

Louisa se trezi cu o tresărire. Era întuneric şi linişte. Arabelle dormea liniştită lângă ea, iar dincolo de uşă întreaga casă părea cufundată în somn.

Strecurându-se afară din pat, merse în vârful degetelor până la fereastră şi ridică puţin draperia. Totul părea poleit cu argint. Deasupra, luna veghea tăcută, misterioasă. În lumina ei văzu grajdurile şi auzi dintr-odată un nechezat slab în liniştea nopţii. „Trebuie să fie Firefly", se gândi ea. Îşi cunoştea iapa. Cu siguranţă îşi certa stăpâna că nu se dusese să o vadă.

– Cum am putut să te uit? şopti ea. Vin acum, draga mea!

Îmbrăcă la repezeală o haină peste cămaşa de noapte şi se strecură afară din dormitor pe scări, până în bucătărie. Acolo găsi un felinar, pe care îl aprinse. Nu-i trebuia nimic mai mult.

Ieşi pe uşa din spate şi traversă în fugă curtea până la grajduri, cu felinarul într-o mână, cu cealaltă strângându-şi haina pe lângă ea pentru a se apăra de frigul nopţii.

Înăuntru era atât de linişte, încât scârţâitul uşii deschizându-se se auzi lugubru. Louisa ridică felinarul, aruncă o privire în jur şi rămase cu gura căscată.

Atâtea chipuri prietenoase dispăruseră... Boxă după boxă, locuite cândva de cai minunaţi, stăteau acum părăsite. Deşi părinţii o avertizaseră

că vânduseră o parte din cai, Louisa rămase descumpănită la vederea grajdurilor goale.

Însă draga de Firefly era încă în despărţitura ei şi necheza de plăcere văzând-o.

– Cât mă bucur să te văd, draga mea Firefly! suspină Louisa. Atârnă lampa într-un cârlig, intră în boxă şi îşi lipi obrazul de botul iepei. Îmi pare rău dacă te-ai simţit neglijată.

Iapa îi răspunse în felul ei, cu un uşor şuierat care o încălzi şi o încântă pe Louisa. O îmbrăţişă deci plină de dragoste.

În clipa următoare, se trezi înşfăcată de două braţe puternice, ridicată, târâtă afară din boxă şi aruncată peste o grămadă de fân, ca o păpuşă de cârpă. Se luptă din răsputeri, lovind şi zbătându-se, deşi fără nici un rezultat cât timp fu în aer. Însă, de îndată ce atinse pământul, se replie rapid şi se repezi asupra agresorului. Nu avea timp de gândire. Ştia doar că era în mâinile unui ticălos şi că trebuia să lupte până la ultima suflare. Ceea ce şi făcu. Reuşi să-l surprindă cu un pumn în stomac şi avu marea satisfacţie de a-l auzi văitându-se.

Dar avantajul ei nu ţinu mult, căci avea de-a face cu un bărbat puternic, bine clădit, care o ridică fără nici o greutate din nou şi o aruncă înapoi în fân. Numai că de data aceasta se lăsă şi el în jos, ţinând-o strâns de încheieturi şi imobilizând-o până când, gâfâind, ea renunţă să mai lupte.

– Deci, strigă el, ce naiba faci aici la ora asta?

– *Blake?*

– Ce, Doamne sfinte...?

Trupul lui blocase lumina felinarului. Acum se dădu într-o parte şi văzu pentru prima dată faţa Louisei.

– *Domnişoară Hatton?*

Dacă s-ar fi putut vedea, Louisa ar fi ţipat de ruşine – ea cu faţa îmbujorată, el cu părul ciufulit, ca un arici, aplecat ameninţător s-o imobilizeze. Şi, dintr-odată, Louisa nu mai simţi frigul din grajd. Trupul ei fu pătruns de o căldură pe care nu o mai simţise nicicând.

– Cum îndrăzneşti? strigă ea cu vocea tremurândă. Dă-mi drumul imediat!

– Da, domnişoară.

El se ridică imediat şi îi oferi mâna pentru a o ajuta să se ridice. Louisa îl refuză şi-l privi încruntată până când el renunţă şi făcu un pas înapoi. În timp ce ea se chinuia să se ridice, el îi ridică mantia căzută în timpul luptei, evitând s-o privească în ochi.

Louisa era dureros de conştientă de cât de subţire flutura mătasea cămăşii ei de noapte şi de faptul că nu purta nimic pe dedesubt. Îi venea să moară de ruşine. Îşi trase numaidecât mantia pe ea fără a-l privi şi încercă să vorbească pe un ton calm, însă îi era greu, căci încă gâfâia de efort şi de încă ceva ce nu putea înţelege.

– Trebuie să fii nebun să mă ataci! îi strigă ea.

– Nu ştiam că sunteţi dumneavoastră, domnişoară. Credeam că este un intrus.

– Aveam un felinar...

– Da, domnişoară, dar l-aţi atârnat în afara boxei. Nu aveam cum să vă văd. N-am văzut decât că cineva era lângă Firefly. Putea fi un hoţ sau cineva care ar fi vrut să o rănească. A trebuit să acţionez rapid. Nu v-am rănit, nu-i aşa? Eu sunt puternic, iar dumneavoastră sunteţi atât de firavă!

Louisa ştia că ar fi trebuit să-l certe pentru îndrăzneala de a-i fi observat trupul şi cu atât mai

mult de a vorbi despre asta. Dar se simţea atât de zdruncinată, iar în vocea lui apăruse o nuanţă de bunătate şi blândeţe, încât simţi că şi vine să se sprijine de el.

– M-am zgâriat puţin în fân, rosti ea cu calm, nu m-ai rănit.

– Aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru, replică el spăsit, frecându-şi stomacul, dar am o vânătaie urâtă chiar aici. Aveţi un pumn destul de greu pentru o domniţă.

În lumina felinarului, Louisa îi observă zâmbetul şi-i zâmbi şi ea. Brusc, i se păru firesc să stea cu el noaptea în grajd şi să poarte discuţia aceea ciudată.

– E aşa de trist să vezi toate boxele astea părăsite, spuse ea, privind în jur. Eram obişnuită să le văd pline. Erai aici când au fost vânduţi caii?

– Da, domnişoară, şi aveţi dreptate, a fost cu adevărat trist. Ne erau ca nişte prieteni.

– Într-adevăr, fu ea de acord. Prieteni vechi şi de încredere. Pe unii dintre ei îi ştiam de o viaţă. Mi-ar fi plăcut să-mi iau rămas-bun.

– Aveţi dreptate, încuviinţă el. Eu mi-am luat rămas-bun şi am mulţumit fiecăruia dintre ei înainte de a fi luaţi.

– Au fost luaţi toţi o dată?

– A durat cam două săptămâni. Au venit oameni pe rând şi i-au luat. Bătrânul Frank s-a pensionat, iar celălalt băiat a fost concediat. Am rămas numai eu.

– Dar de ce? întrebă ea nedumerită. De ce s-a ajuns la asta?

– Nu e treaba mea să pun întrebări, domniţă. Eu sunt doar un slujbaş. Dorm chiar aici, şi arătă

spre scara care ducea în pod. Așa sunt aproape când au nevoie de mine.

– Când apare câte un hoț, vrei să spui, îl corectă ea malițioasă, și amândoi izbucniră în râs. Mulțumesc că ai grijă de Firefly, adăugă Louisa.

– Știu cât de mult înseamnă pentru dumneavoastră.

– Chiar știi?

– Domnia sa lordul mi-a spus. Am antrenat-o în fiecare zi. E într-adevăr un animal excepțional.

Intră în grajd, scoase un măr din buzunar și i-l dădu iepei.

– Ceva care să o liniștească puțin. Probabil că s-a necăjit să vadă cum prietenii ei cei mai dragi se încaieră.

Ei, nu! Blake întrecea orice măsură.

– Serios? Te crezi unul dintre prietenii ei cei mai dragi?

– Sunt sigur că așa e. Am ajuns să ne cunoaștem foarte bine. Firefly are încredere în mine și mă place. Nu mai mult ca pe dumneavoastră, desigur.

Într-adevăr nu era nici o îndoială că Firefly îl îndrăgea pe acest tânăr. Privindu-și iapa ronțăind mulțumită și apoi împingându-l cu botul afectuoasă, Louisa simți cum furia îi dispare.

– Da, văd că te place, spuse ea. Ce bine că a fost pe mâini așa bune! Mă bucur că am venit s-o văd.

– N-ar fi trebuit să veniți, spuse el autoritar.

– Poftim? făcu Louisa uimită.

– Ați fost foarte imprudentă să veniți aici singură noaptea. Dacă ar fi apărut într-adevăr un intrus sau dacă eu aș fi fost un golan ca alți grăjdari, ați fi fost cu adevărat neajutorată și în primejdie. Ar trebui să aveți mai multă grijă.

Obrajii Louisei luară foc.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa?

– Nu fac decât să vă port de grijă.

– Ești impertinent!

– Îmi pare foarte rău dacă v-am jignit.

Cuvintele lui Blake erau umile, dar atitudinea lui nu vădea nici un pic de umilință. Încă o dată Louisa simți autoritatea pe care o emana acest tânăr, deloc obișnuită la un servitor. În lumina slabă, ochii lui erau cufundați în umbră. Gura i se arcuia fermă, și fata își spuse din nou că Blake era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Însă obrăznicia lui era impardonabilă.

– Apreciez ajutorul, spuse ea puțin trufașă, dar asta nu-ți dă dreptul de a-mi vorbi așa. Mă gândesc serios să mă plâng tatălui meu.

– Cum doriți, domnișoară.

Nu se temea de amenințarea ei. Și avea dreptate, recunoscu ea. Lordul Halton nu ar fi fost de acord cu vizita ei la grajduri în puterea nopții și nici ea nu i-ar fi putut mărturisi adevăratul motiv al tulburării ei – faptul că acest tânăr obraznic se luptase cu ea corp la corp în timp ce ea era aproape dezbrăcată și că acum trăia senzații care aproape o copleșeau.

Licărul de ironie din ochii lui îi dovedea că el știa foarte bine că nu are de ce să se teamă. Revoltată, simți cum se îmbujorează iarăși, ceea ce o făcu și mai disprețuitoare.

– Și eu voi decide dacă voi mai veni la grajduri sau nu. Nu a fost nici un hoț și, chiar dacă ar fi fost, m-aș fi descurcat foarte bine cu el. Chiar tu ai spus că lovesc bine.

– Da. Și am simțit-o pe pielea mea. Dar asta nu m-a oprit să vă pun la pământ, nu-i așa?

– Louisa înghiţi în sec, îngrozită. Cum îndrăznea această creatură neruşinată să-i reamintească cât de neputincioasă zăcuse sub el?

– Aş putea pune să fii concediat, clocoti ea.

– Nu prea cred, domniţă. Nu sunt mulţi oameni care ar face munca a trei pentru un singur salariu, aşa cum fac eu. Acum cred că e timpul să vă întoarceţi în casă.

– Eu hotărăsc când...

– Vă conduc, în caz că apare vreun hoţ.

Ea îi intui un rânjet. Nu voia să meargă cu el. De fapt, îşi spuse, ar fi fost fericită dacă el ar fi dispărut de pe faţa pământului. Dar nu avea de gând să rişte o altă ceartă, aşa că îi răspunse cu răceală:

– Foarte bine, poţi căra felinarul.

– Da, domniţă, răspunse Blake cu o falsă supunere, încât Louisei îi veni să arunce cu ceva în el.

Apoi el luă felinarul şi îi călăuzi drumul. Iar la uşa bucătăriei, spuse:

– Noapte bună, domniţă!

– Noapte bună, Blake!

Amintindu-şi de bunele maniere, fata inspiră adânc şi se pregăti să-i mulţumească pentru ajutor. Însă el îi dădu pur şi simplu felinarul şi se îndepărtă, fără a aştepta permisiunea să plece.

Louisa urmă în fugă în camera ei, fără să facă zgomot. Din fericire, Arabelle dormea încă. În întuneric, se duse la fereastră. Auzi dinspre grajduri nechezatul mulţumit al lui Firefly şi înţelese că Blake ajunsese deja acolo.

Simţea încă uşoare furnicături în umeri, acolo unde degetele lui o prinseseră într-o strânsoare de fier. Şi nu doar în umeri, ci în tot corpul. Blake nu fusese deloc milos cu „intrusul“ şi o bruscase serios – simţea asta cu fiecare părticică a corpului ei.

Nici un bărbat nu o atinsese aşa până atunci, şi Louisa era consternată să constate că, acum când rămăsese singură, nu era atât de revoltată pe cât ar fi trebuit să fie. Se trezi mai degrabă şocată de gândul care i se cuibărise în cap: „Dacă el ar fi fost Lord Westbridge..."

*

În dimineaţa următoare, Louisa se trezi odată cu ciocârliile, trase draperiile şi văzu un soare semeţ revărsându-se peste întregul peisaj. De îndată, buna dispoziţie îi reveni.

Noaptea trecută îi părea acum doar un vis.

– N-ai zice că-i noiembrie. E încă atât de frumos! spuse. Ce zi minunată pentru călărit!

– Călărit! spuse Arabelle îngrozită. Draga mea prietenă, de ce te grăbeşti tu întotdeauna? De ce vrei mereu să faci ceva? E atât de obositor! Ieri am suportat o călătorie lungă. Am de gând să-mi petrec ziua de azi în linişte.

În timpul micului dejun, Arabelle îi povesti lui Lady Hatton despre moda pariziană, iar, când o anunţă că voia să-şi petreacă ziua acasă, gazda ei o aprobă cu entuziasm.

Louisa trimise mesaj la grajduri, anunţând că ar dori să facă o plimbare călare pe Firefly după micul dejun. Se îmbrăcă în noul costum de călărie, adus de la Paris, din catifea albastru-închis, care-i scotea în evidenţă ochii de aceeaşi culoare.

– Cât de elegantă eşti, draga mea! exclamă mama ei. Sunt convinsă că, dacă te-ar vedea Lord Westbridge, s-ar îndrăgosti pe loc de tine.

Louisa înţelese că lordul era mereu în gândurile părinţilor ei, ca şi cum ei ar fi hotărât deja

să o mărite cu un bărbat pe care ea nu-l întâlnise niciodată.

Tânărul grăjdar, echipat de călărie, apăru împreună cu Firefly.

– Blake va merge cu tine, o anunţă mama ei.

– O, nu! exclamă involuntar Louisa. Nu voia să fie singură cu Blake până nu îşi revenea complet după cele întâmplate. Dar reuşi să râdă: Nu este nevoie, *maman*. Am călărit întotdeauna singură. Ce pericol poate exista când toată lumea de aici mi-e prietenă?

– Dar dacă totuşi cazi... protestă Lady Hatton. Blake crede că...

– Blake? reluă Louisa intrigată. Blake este doar un servitor.

– Nu mai eşti un copil, replică mama ei. Trebuie să te comporţi ca o domnişoară şi să accepţi să fii însoţită când călăreşti.

Louisa nu mai spuse nimic, dar ochii îi scânteiau de indignare. Era o fată voluntară şi nu-i plăcea să primească ordine de la un grăjdar, care ar trebui să înveţe că nu-i va tolera aroganţa.

Kelly, iubitul el spaniel, era pregătit şi nerăbdător să meargă cu ea. Îi fusese dor de Louisa şi alergase să o întâmpine când se întorsese acasă. Acum era hotărât să nu rămână în urmă. Şi Kelly părea foarte ataşat de Blake, remarcă fata. Se gudură pe lângă picioarele lui, cerând atenţie, până când Blake îl mângâie pe urechi.

– Te rog să ai grijă să nu cazi, ai înţeles? spuse Lady Hatton neliniştită. Dacă te răneşti, ai să strici totul.

Blake răspunse în locul ei:

– Fiţi fără grijă! O voi proteja eu.

O vreme merseră în tăcere. Kelly se distra urmărind iepuri. În cele din urmă, ajunseră la un popas pe culmea unui deal, de unde în depărtare se vedea conacul Cranford.

– Pe vremuri era o casă atât de frumoasă! spuse Blake.

– Şi va fi din nou. Înţeleg că lordul Westbridge îi va reda gloria de odinioară.

Blake făcu atunci o remarcă stranie:

– Nu va reuşi. El crede că banii fac măreţia unei proprietăţi. Dar se înşală.

– De ce? Ce ştii despre lordul Westbridge?

– Eu... Nimic. Apoi Blake schimbă subiectul. V-aţi supărat pe mine pentru că vă însoţesc, domniţă Hatton?

Cât de frumos suna vocea lui, se gândi ea. Dar trebuia să încerce să îl ţină la o distanţă cuviincioasă.

– Ştiu că nu vrei decât să-ţi faci treaba foarte bine, răspunse. Dar nu sunt obişnuită să fiu aşa de răsfăţată.

– Multe lucruri s-au schimbat cât timp aţi fost plecată. Mai multe decât credeţi.

– Ce vrei să spui?

Louisa avu senzaţia că Blake se pregătea să spună ceva, dar el se abţinu, adăugând repede:

– E exact cum a spus Lady Hatton. Acum sunteţi o domnişoară şi ar trebui să vă comportaţi ca atare.

– Cum îţi permiţi să-mi spui mie ce am de făcut? se enervă ea, uimită de limbajul lui direct.

– Dacă lordul Westbridge v-ar vedea călărind singură, sunt sigur că nu ar fi prea încântat, şi poate că nu s-ar mai căsători cu dumneavoastră.

Louisa era tot mai uimită.

– Şi poate că eu aş refuza să mă mărit cu el, ripostă ea furioasă. Nimeni nu mă poate obliga să fac ceea ce nu vreau.

– Sper că veţi gândi întotdeauna aşa, domnişoară Hatton.

Louisa dădu pinteni calului. Voia să se îndepărteze de acest om, care ştia prea multe şi vorbea prea liber. El o urmă, însă ea mări viteza. În scurt timp, se luară la întrecere. Ea se simţea înviorată de vântul rece care-i şuiera pe la urechi. În faţă văzu un gard pe care-l sărise de multe ori altădată. Se aplecă peste gâtul lui Firefly, pregătită de salt. Dar Blake o prinse din urmă şi în ultimul moment îi apucă frâul din mâini, silind-o să se oprească.

– Cum îndrăzneşti? tună ea. Tatăl meu te va concedia pentru asta.

Smuci de frâu ca să şi-l recupereze, dar Blake o prinse strâns de încheietură.

– Nu mă va concedia pentru că v-am salvat viaţa, i-o întoarse el. Arendaşul acestui teren ţine un plug în spatele gardului. Săritura v-ar fi ucis.

O clipă ea rămase fără grai.

– Nu te cred.

Însă îl credea. Acest om era atât de ciudat de sigur pe sine, încât Louisa ar fi crezut instinctiv orice îi spunea. El îi dădu drumul.

– Daţi-mi voie să vă arăt, spuse el descălecând şi ridicând braţele ca s-o ajute să coboare.

Ea îşi aşeză mâinile pe umerii lui, încercând să nu dea prea mare atenţie mâinilor care o strângeau de talie, gata să o ridice.

– Nu te doare abdomenul? întrebă ea uşor îngrijorată. Am impresia că ai suferit o lovitură destul de puternică astă-noapte.

– Nu cântăriţi atât de mult încât să-mi fie greu, o asigură el.

Aceasta fu o altă libertate de neiertat. Dar nu i-o putea reproşa acum. Simţi că pluteşte în timp ce el o ridică din şa ca pe o pană şi o puse jos uşor.

– Veniţi! spuse apoi luând-o de mână, conducând-o la gard şi ajutând-o să se urce pe o piatră ca să poată să vadă pe partea cealaltă. Plugul era într-adevăr acolo, cu dinţii strălucind ameninţător. Louisa simţi că leşină gândindu-se ce i s-ar fi putut întâmpla. Se clătină, dar simţi braţul lui Blake în jurul taliei, protejând-o.

– Nu am vrut să vă tulbur, spuse el blând. Dar trebuia să-l vedeţi, ca să vă feriţi de-acum încolo.

– Dacă aş fi nimerit în aşa ceva... Şi biata Firefly ar fi fost sfârtecată. Ai salvat-o şi pe ea.

– Bineînţeles, spuse el încet. A trebuit să mă gândesc şi la Firefly.

– Atunci îţi mulţumesc mai mult de dragul ei decât pentru mine. Dacă n-ai fi ..., spuse Louisa şi închise ochii.

– A trecut acum. Vom merge în sat şi vă veţi reveni.

– Sunt bine, murmură ea. Doar că...

Se rezemă fără să vrea de el. Cât de puternic era! Ce senzaţie de uşurare să ştie că era acolo să o protejeze!

El o ajută să încalece ridicând-o uşor de mijloc şi aşezând-o fără greutate în şa. Merseră încet către cel mai apropiat sat, unde se afla magazinul de ceaiuri al doamnei Birley, o femeie în vârstă, tare de treabă, care o cunoştea pe Louisa de când era mică. Ceainăreasa se minună de paloarea feţei ei, o sili să se aşeze şi aduse ceai fierbinte şi prăjiturele, ba chiar şi câteva delicatese pentru Kelly.

Louisa îl căută pe Blake cu privirea şi îl văzu stând în picioare lângă perete.

– De ce nu te aşezi lângă mine? îl întrebă ea fără să se gândească prea mult. Eşti supărat pe mine?

– Nu, domnişoară Hatton. Dar sunt un servitor, iar dumneavoastră sunteţi o lady. Nu se cuvine să stau lângă dumneavoastră.

– Dar mi-ai salvat viaţa! Te rog, vino, altfel o să cred că te-am ofensat cu impoliteţea mea.

Blake se aşeză încet lângă ea, dar fără tragere de inimă.

– Nu m-aţi ofensat deloc. Dar oamenii vor începe să vorbească dacă ne văd aşa.

– Iar eu am să le spun că mi-ai salvat viaţa şi că eşti prietenul meu.

– Sunt convins că aşa aţi face, spuse el admirativ.

– Aş vrea să-mi spui numele tău. Nu pot continua să-ţi spun pe numele de familie, acum că suntem prieteni.

– Mă numesc Roderick.

– Povesteşte-mi despre tine. Ce-ai făcut înainte să vii aici grăjdar?

– Am fost în armată.

Louisa râse:

– Acum ştiu de ce întotdeauna pari atât de sigur pe tine. Te pricepi foarte bine să dai ordine, probabil ai fost caporal sau sergent.

– Cam aşa ceva, spuse el zâmbind.

– Şi de ce ai părăsit armata?

– A trebuit să plec din cauza unor probleme familiale.

– Dar acum nu eşti împreună cu familia ta?

– Am... hotărât că aş putea să îmi ajut mai bine familia venind aici, spuse el.

– Dar, Roderick, nu înţeleg...

– Domnişoară, nu trebuie să-mi mai spuneţi pe nume. Dacă oamenii ar auzi asta, ar dăuna reputaţiei dumneavoastră.

– Ah, dar de ce reputaţia unei domnişoare trebuie să depindă atât de mult de nişte lucruri stupide? exclamă ea. De ce nu pot fi prietenă cu oricine vreau?

– Pentru că veţi fi o lady şi vă veţi căsători cu un bărbat foarte bogat.

– Poate, dar nu mi-ar păsa de bani dacă l-aş iubi şi..., şi el m-ar iubi.

Se simţi dintr-odată stânjenită, ca şi când cuvântul a „iubi" ar fi făcut-o să roşească. Nu ştia de ce, dar părea să aibă de-a face cu faptul că Roderick o privea atent cu ochii lui pătrunzători.

– În plus, adăugă ea în grabă, acolo, pe deal, vorbeai de bani ca şi când i-ai dispreţui, pe ei şi pe cei care îi deţin.

– Dispreţuiesc doar dragostea pentru bani, răspunse el grav. Am văzut ce schimbări cumplite poate produce în oameni nevinovaţi. Cât de lacomi şi avari devin.

– Doar nu crezi că sunt şi eu aşa, nu? întrebă ea neliniştită.

– Nu, dumneavoastră sunteţi foarte drăguţă şi bună, zâmbi el.

– Nu am fost foarte drăguţă şi bună cu tine la grajduri noaptea trecută, recunoscu ea.

– V-am luat prin surprindere. A fost vina mea şi-mi pare nespus de rău. V-aţi trezit cu vânătăi de dimineaţă?

– Nu, spuse ea în grabă, nu. Sunt foarte bine, mulţumesc.

Nu voia să se gândească, în timp ce ochii lui erau aţintiţi asupra ei, la cum o ţinuse, aproape

dezbrăcată și subțire, lângă corpul lui atât de puternic. Și totuși știa foarte bine că se minte pe ea însăși, că de fapt *voia* să se gândească la asta. Și nu voia numai să se gândească, ci și să zăbovească asupra imaginii, retrăind-o, bucurându-se de ea. Era un gând nerușinat, lipsit de modestie, nepotrivit pentru o domnișoară, dar Louisa nu se putea abține. Încercă să-și ferească privirea, dar ochii ei păreau atrași de el, împotriva voinței sale, iar în privirea lui recunoscu aceleași gânduri.

Și el își amintea, retrăind clipele de atunci, spunându-și că îi erau interzise, dar neputându-se stăpâni să n-o facă. Louisa se sili să schimbe subiectul.

– Mă întreb de ce domnul Adams a lăsat plugul în spatele gardului, reflectă ea. Nu l-am mai văzut niciodată acolo.

– Adams, fermierul, a plecat, spuse Blake. Când nu și-a mai putut plăti chiria, lordul Westbridge i-a dat preaviz și a adus pe altcineva, cu o chirie mai mare.

– Ce comportament îngrozitor și nemilos!

– V-am avertizat că lucrurile s-au schimbat de când ați plecat. Ar trebui să aveți mai multă grijă. Nu voi fi mereu lângă dumneavoastră să vă veghez.

– Ah, dar nu se poate! spuse Louisa înflăcărată. Când am să mă căsătoresc, o să-i spun soțului meu că vreau să fii grăjdarul nostru. Tu ai vrea?

Blake ezită. Louisa simți că se gândea la lucruri pe care nu le putea spune.

– Mi-ar plăcea foarte mult să vin cu dumneavoastră, spuse el într-un târziu. Dar... nu cred că voi putea.

Ea ar fi vrut să-l întrebe de ce, dar ceva în privirea lui o făcu să se uite brusc în altă parte. Inima îi bătea cu putere.

Nepoata doamnei Birley, Jane, veni cu o cană mare de ceai pentru Blake. Louisa observă cum fata se codea și îi tot zâmbea. Era un bărbat cu adevărat frumos. Fără îndoială că multe fete încercau să-i atragă atenția. „Dar de ce mi-ar păsa?", se întrebă Louisa.

În ceainărie intrară niște copii. Râdeau și aveau brațele pline cu cetină. Una dintre fetițe era fiica unui chiriaș al lordului Hatton și o salută entuziasmată pe Louisa:

– Ah, domniță Hatton, ce bine că v-ați întors acasă!

– Bună, Sally! Mă bucur foarte tare că m-am întors, mai ales că se apropie Crăciunul. Văd că și tu te pregătești.

– Da, am fost să strângem crenguțe de brad și pentru biserică. Se face o masă mare la biserică pentru copiii săraci. Și domnul Blake a fost foarte bun la suflet și ne-a ajutat.

– O să v-ajut să strângeți și mai multe în curând, promise Blake. Ați găsit vâsc?

Copila păru să se întristeze deodată.

– Da, dar este pe proprietatea lordului Westbridge, și el nu ne-a dat voie să-l culegem.

– Urât din partea lui! exclamă Blake și se ridică de la masă. Vă aștept afară, domnișoară Hatton.

Redevenise servitorul ei supus, și Louisa fu dezamăgită. „Și totuși, cum ar putea fi altfel?", se întrebă ea.

Copiii erau nerăbdători să-i vorbească și să-i povestească toate zvonurile despre conacul Cranford și despre noul său proprietar.

– E un vrăjitor, îi mărturisi Sally într-o şoaptă teatrală. Şi este cel mai bogat om din lume, aşa se spune. Pentru că n-are nevoie decât să fluture bagheta magică şi gata! face bani.

– Serios? Nu cumva „se spune“ de către bunica ta? râse Louisa.

– Bunica spune că numai magia neagră poate să explice atâţia bani din nimic. Zice că vechiul conac Cranford e un palat magic.

„E clar că lordul Westbridge a impresionat cu adevărat tot ţinutul“, gândi Louisa.

În sfârşit, veni vremea să plece. Îl strigă pe Kelly de sub masă şi ieşi, îndreptându-se spre locul unde Blake o aştepta cu caii.

În timp ce mergeau către casă, îi povesti grăjdarului ceea ce îi spusese copila.

– Bunica ei este numită „baba Sal“, explică ea. Pretinde că „vede“ lucruri şi se zvoneşte că ar fi vrăjitoare.

– Biata de ea!

– Ba deloc! Chiar îşi cultivă această reputaţie. În felul ăsta oamenii continuă să îi dea mici cadouri – prăjiturele, o sticlă-două de vin –, şi din când în când mai are câte o „viziune“, doar pentru a menţine treaz interesul tuturor. Şi Louisa chicoti, amintindu-şi ceva:

– Acum vreo doi ani mi-a spus că, atunci când îmi voi întâlni viitorul soţ, el va purta o mască. În săptămâna care a urmat, am dat acasă o petrecere de Crăciun unde toată lumea a fost costumată. Unii invitaţi purtau măşti, şi m-am tot învârtit printre ei ca să le desluşesc feţele, dar erau toţi prea bătrâni şi neatrăgători.

– Cine știe? spuse Blake cu o voce ciudată. Poate nu balul era locul potrivit. Există mai multe feluri de măști.

Se întoarseră acasă pe un alt drum, care-i purta pe lângă moșia Cranford.

– Îmi amintesc că am fost la conac o dată, când eram foarte mică, spuse Louisa. Părinții mei i-au făcut o vizită lordului Cranford, care deținea conacul pe atunci. Eu m-am dus mai departe în câmp și la un moment dat m-am rătăcit. Eram atât de înspăimântată, am început să plâng, când deodată a apărut un băiat care s-a purtat foarte frumos cu mine. Cred că trebuie să fi fost băiatul grădinarului. Mi-a șters lacrimile și mi-a dat un măr.

– Și tu ți-ai șters mărul de rochie, spuse Blake. Și apoi te-ai supărat fiindcă ți-o murdăriseși.

Louisa își întoarse capul și îl surprinse zâmbindu-i.

– Tu ai fost! strigă ea.

Râseră amândoi.

– Când mă gândesc că ți-ai amintit de mine după atâta timp! o tachină el.

– Nu uit niciodată pe cineva care s-a purtat frumos cu mine, răspunse Louisa.

– De fapt, m-ai uitat. Gândește-te că nu m-ai recunoscut.

– Dar te-ai schimbat atât de mult în 13 ani!

– Nu atât de mult ca tine. Dar eu te-am recunoscut imediat. Te-aș fi recunoscut dintr-o mie.

Călăriră împreună mai departe.

Louisa se simțea fericită că-și regăsise un vechi prieten. Toți ceilalți amici ai ei fuseseră de fapt fete tinere, ca și ea. Aceasta era însă o prietenie nouă și interesantă.

– Erai acolo când bătrânul lord Cranford a murit? întrebă ea.

Blake rămase tăcut, aşa că ea se întoarse spre el.

– Da, răspunse el într-un final. I-am fost alături când a murit.

– Ce s-a întâmplat? Ce nenorocire l-a doborât?

El rămase iarăşi tăcut o vreme, înainte de a răspunde:

– E o poveste lungă, domniţă. Aş prefera să nu vorbesc despre ea.

– Te-am supărat? Nu asta am vrut.

– Ştiu. Doar că am iubit casa aceea şi... şi pe lordul Crandford. Şi a fost cumplit pentru mine să văd cum locul cade în paragină şi să mă gândesc la cât de singur a fost lordul înainte de moarte.

– Dar nu a fost chiar singur, spuse ea dintr-o suflare. Te avea pe tine, şi, dacă într-adevăr ai ţinut la el, cu siguranţă i-ai adus alinare.

– Îţi mulţumesc că spui asta. Îmi place să cred că i-am uşurat puţin suferinţa.

– Sunt convinsă că aşa a fost! spuse ea, emoţionată de tristeţea ce se citea pe chipul lui. E teribil! Acum vreo doi ani, călăream la un moment dat de una singură şi am fost ispitită să merg la conac să văd cum mai arăta. N-am văzut în viaţa mea ceva mai trist – pământul era neîngrijit şi sufocat de buruieni, casa însăşi părea că se prăbuşeşte. Am reuşit să intru printr-o fereastră care ieşise din balamale şi să arunc o privire înăuntru. Era lugubru – totul acoperit de praf plus o tăcere îngrozitoare.

– Nu trebuia să mergi acolo singură, spuse el. Dacă te-ai fi rănit şi nimeni n-ar fi ştiut unde erai?

– Ştiu, a fost o mare prostie din partea mea. Mama s-a necăjit foarte tare când m-am întors acasă cu hainele pline de praf şi i-am povestit unde fusesem. A spus că m-am comportat ca un băieţoi,

şi nu ca o doamnă. La scurt timp după asta am fost trimisă la pension.

– Şi acum ştii să te comporţi ca o doamnă? întrebă el zâmbind.

– Bineînţeles. Sunt o lady perfectă.

El nu zise nimic, dar sprâncenele lui ridicate vorbeau destul de grăitor. Râseră iar amândoi.

– Nu ştiu dacă Lord Westbridge este atât de înfricoşător pe cât mi s-a spus, dar, dacă are într-adevăr de gând să redea Conacului Cranford vechea sa înfăţişare, asta mi se pare un lucru foarte bun din partea lui, nu crezi?

Spre surprinderea ei, Blake nu răspunse, şi, când se întoarse spre el, văzu că privirea îi devenise inexpresivă.

– N-aş putea spune, domnişoară. Poate că ar trebui să mergem, se face frig.

Ea se opri brusc.

– Priveşte stejarul acela! Are vâsc! Aş vrea să culeg pentru copii.

– E prea sus, nici măcar eu nu ajung până acolo.

– Dar eu aş putea dacă m-aş ridica pe umerii tăi.

– Domnişoară Hatton, nu cred...

– Roderick, te rog, fă-mi pe plac, îi ordonă ea.

El îi dădu cuţitul lui şi se lăsă în jos pentru ca ea să îi poată urca pe umeri. Apoi se ridică încet, cu grijă, iar ea se întinse după vâsc.

– *Ce faci acolo?*

Vocea rece, metalică o sperie, şi Louisa alunecă. Încercă să se agaţe de copac, dar nu reuşi şi, în clipa următoare, se trezi în braţele lui Roderick. Amândoi se uitară la bărbatul înalt, brunet, cu trăsături aspre care apăruse de nicăieri. Stătea în faţa lor, pe un cal masiv, cu ochii scăpărând de mânie. Se oprise sub un stejar, şi umbra

ramurilor îi învăluia partea de sus a feței, ca și când ar fi purtat o mască.

Roderick o așeză pe Louisa jos și îi murmură încet:

– Acesta este Lord Westbridge.

capitolul 3

Louisa își aranjă în grabă fusta și se apropie de Lord Westbridge.

– Vă rog să mă iertați, spuse ea zâmbind. Nu ar fi trebuit să culeg vâscul fără permisiunea domniei voastre, dar, cum sunteți prieten cu tatăl meu...

– Cine este tatăl dumneavoastră? întrebă călărețul tăios, înainte ca ea să apuce să-și termine vorba.

– Lord Hatton. Cred că vom avea plăcerea de a vă primi oaspete la cină în curând.

Lord Westbridge își schimbă atitudinea. Mânia îi dispăru, înlocuită de încântare, dar el însuși îi făcu Louisei impresia unei persoane dezagreabile și viclene, lucru care o neliniști.

Lordul descălecă.

– Deci dumneavoastră ești tânăra Hatton, nu? mormăi el. Mi s-a spus că ești frumușică. Îi prinse cu insolență bărbia între degete și o studie. Chiar ești.

Dezgustată, Louisa abia rezistă impulsului de a se smuci. Genul acesta de compliment nu era deloc pe gustul ei, chiar și dacă el nu ar fi încălcat toate regulile de bună purtare atingând-o.

Omul acesta emana o răceală care nu prevestea nimic bun. Arăta de parcă era obișnuit să nu se facă plăcut, ba chiar se bucura să fie așa. Era trecut de treizeci de ani, înalt și subțire, cu trăsături regulate. Ar fi putut fi atrăgător dacă

n-ar fi avut acea asprime absolut dezagreabilă în comportament.

Louisa își aminti de Roderick, care ar fi putut avea necazuri dacă Lord Westbridge i-ar fi spus tatălui ei despre cum îi surprinsese – și asta n-ar fi fost drept. Pentru a-l proteja, i se adresă distantă:

– Foarte bine, Blake, poți aduce caii. Sunt gata să mă întorc.

Kelly mârâi. Se furișase pe lângă ea și îl fixa pe lord, cu blana zbârlită pe spinare.

– Taci, Kelly! îi comandă Louisa, jenată de atipatia evidentă a câinelui.

– Trimiteți-vă servitorul de aici! ordonă lordul. Aș vrea să vă arăt casa mea. După aceea vă voi conduce eu însumi înapoi.

– Vă mulțumesc, domnule, replică ea politicoasă.

– Vă aștept, domnișoară, se oferi cu încăpățânare Roderick.

– Șterge-o de-aici! îi porunci lordul.

Grăjdarul nu se clinti. Rămase locului nemișcat, privind-o pe Louisa, până când aceasta spuse:

– Poți să pleci, Blake. Te rog să le transmiți părinților mei unde sunt.

– Prea bine, domnișoară. Kelly!

Roderick încălecă, pocni din degete pentru a chema câinele și plecă în galop.

După ce el plecă, Louisa se simți o clipă foarte singură și vulnerabilă. Dar, la urma urmei, ce i-ar fi putut face Lord Westbridge?

Ca și Roderick mai devreme, lordul o apucă de talie și o așeză pe Firefly, dar pentru Louisa diferența fu copleșitoare. În ciuda forței sale, Blake se purta cu blândețe. Lordul o aruncă în schimb cu brutalitate, încât ea fu nevoită să apuce hățurile

ca să nu cadă. Atingerea acestui bărbat îi displăcu la fel de mult ca și vocea sa.

Se strădui totuși să pară veselă. Pe drumul spre casa lui avură o conversație politicoasă, iar Louisa se scuză din nou pentru vâsc.

– Era pentru biserică, explică ea.

– Draga mea domnișoară Hatton, tot ce am este la dispoziția bisericii... și a dumneavoastră. Și pot spune că am multe de oferit.

Louisa se simți stânjenită:

– Lord Westbridge, vă asigur că...

– Prostii! Doar asta ai venit să afli. Ei bine, vei afla tot ce vrei să știi.

Acest mod abrupt de a vorbi nu îi făcea nici o plăcere Louisei.

– Cred că ar fi mai bine să plec...

Dar el îi apucă frâul, obligând-o astfel să stea.

– Nu începe să te porți ca o mironosiță, pentru că mă enervează. Ia privește acolo! Am de gând să refac turmele de căprioare.

Louisa se strădui să îi ignore obrăznicia, iar priveliștea animalelor o făcu să nu se mai gândească la asta. Turma de căprioare de la Cranford fusese cândva renumită, și era o adevărată încântare să le vezi plimbându-se prin lumina cețoasă, privind sfioase printre frunze. Curând conacul apăru în depărtare – o clădire superbă din piatră cenușie, ale cărei origini se pierdeau în trecut, prin secolul al XV-lea, cu toate că aripa cea mai recentă fusese construită în urmă cu o sută de ani.

În timp ce se apropiau, Louisa putu observa că lordul investise deja mult în restaurarea conacului. Urmele paraginii erau încă vizibile, însă se făcuseră reparații peste tot. Clădirea avea acoperiș și ferestre

noi, iar în interior se zăreau operaţiuni majore de renovare.

– Toată lumea e dornică să afle ce faceţi la Cranford, spuse ea, aţi devenit subiectul de discuţie al întregii regiuni.

– Vei putea să povesteşti tuturor despre ceea ce fac. Haideţi!

Louisa îşi aminti din nou despre vizita ei secretă din urmă cu doi ani în timp ce Lord Westbridge o conducea în lungul unui coridor. Pe atunci, holul acesta era gol, cu pete decolorate pe pereţi acolo unde tablourile fuseseră date jos. Acum erau tablouri din nou, dar cu siguranţă nu cele de odinioară. Louisa îşi dădu seama că acestea erau foarte valoroase. Studiase arta la pension şi putu recunoaşte lucrări de Van Dyke şi Holbein. Vizita devenea din ce în ce mai interesantă.

Lordul Westbridge o conduse pe rând în camere de dimensiuni impresionante, toate splendid amenajate, până când fata simţi că ameţeşte. După ce terminară de vizitat parterul, o însoţi, printr-un coridor, sus la etaj, într-o cameră care o lăsă fără suflare. Era un dormitor imens, dominat de un pat cu baldachin îmbrăcat în draperii aurite. Tot poleit cu aur era şi candelabrul care atârna din tavanul în culoarea untului, cu decoraţiuni tot aurii.

– Aceasta este camera lui Lady Westbridge, o anunţă el.

– Vreţi să spuneţi... vă referiţi la soţia dumneavoastră?

– Sigur că mă refer la soţia mea, când va exista una. Camera a fost creată special pentru ea.

– Înţeleg, dar..., încercă ea să-l tachineze, poate că soţiei dumneavoastră toate astea i s-ar părea

puţin copleşitoare şi ar dori să doarmă într-un loc mai puţin opulent.

Lordul nu intră în jocul ei. O privi aspru înainte de a-i vorbi.

– Va dormi aici, într-un loc potrivit cu statutul ei de Lady Westbridge. Asta este dorinţa mea.

– Dar cum rămâne cu dorinţa ei? întrebă şocată Louisa.

– Acum vom coborî în bibliotecă, unde am cerut să ni se aducă sherry şi prăjituri.

Şi lordul o luă înainte, lăsând-o să-l urmeze. Era în mod vizibil nemulţumit de felul în care deciziile lui fuseseră puse la îndoială. În timp ce coborau, continuă să vorbească despre casă cu o voce aproape binevoitoare, ca şi cum discuţia din dormitor nu ar fi avut loc. Şi chiar nu avusese. Louisa îşi dădu seama brusc că lordul nu-i răspunsese la ultima întrebare pentru că hotărâse să şi-o şteargă cu totul din minte. Fu străbătută de un fior.

– Mă mândresc cu faptul că totul se face ca la carte, spuse el în timp ce se aşezau în bibliotecă. Nu tolerez niciodată jumătăţile de măsură. Întotdeauna am ştiut ce am vrut şi întotdeauna am şi obţinut ce voiam. Această clădire domina odinioară întreg ţinutul, continuă el. Am de gând să redevină ceea ce a fost cândva.

– Adică să-i dominaţi şi pe vecini? întrebă Louisa. N-ar fi mai bine să fiţi prieten cu ei?

– Bineînţeles că am de gând să mă înţeleg bine cu vecinii, însă orice comunitate are nevoie de un lider.

– Şi dumneavoastră credeţi că sunteţi liderul? întrebă ea, surprinsă de încrederea lui în sine.

– Desigur.

Fata ştia că era nepoliticos din partea ei să continue astfel, dar nu putu să se abţină:

– Există câteva familii importante în zonă. Dacă nu vă vor accepta pe post de lider?

– Draga mea, eşti foarte tânără. Nu ştii nimic despre lume. Şi aşa şi trebuie să fie. Însă ignoranţa dumneavoastră, oricât de încântătoare, te face să judeci greşit. Aş putea cumpăra oricare dintre aceste familii, fără să simt măcar cheltuiala. Ar accepta orice aş vrea eu.

Pe chipul lordului Westbridge se întipărise o expresie de mândrie şi autosuficienţă. Louisa îşi aminti ceea ce spusese Roderick despre dragostea de bani şi despre cum aceasta distruge vieţi nevinovate. Parcă ar fi vorbit despre însuşi Lord Westbridge, ca şi când ar fi ştiut despre el ceva ce nimeni altcineva nu mai ştia. Un fior îi urcă pe şira spinării. Îşi dorea cu disperare ca Roderick să fi fost acum acolo ca s-o protejeze. Pentru că, brusc, se trezi înfricoşată.

Când veni vremea să plece, lordul o informă că unul dintre oamenii lui o dusese deja acasă pe Firefly şi că aveau să se întoarcă împreună cu trăsura. Era o caleaşcă nouă şi luxoasă, pictată cu blazonul Westbridge, iar cei patru cai negri ca abanosul se asortau perfect.

– Ah, ce frumoşi sunt! exclamă Louisa şi alergă spre ei.

El i se alătură:

– Ai vorbit ca o adevărată amazoană.

– Nimic altceva nu-mi place mai mult decât călăria.

– Am o iapă care ţi s-ar potrivi. Data viitoare când vei veni vom călări împreună. Apoi o ajută

să urce în trăsură, și ea fu uimită să vadă că interiorul era plin cu vâsc.

– Sper să fie destul, spuse el. Dacă nu, pot oricând să mai aduc.

– Foarte generos din partea dumneavoastră.

Lordul zâmbi:

– Chiar crezi asta?

– Bineînțeles. Când se va afla de bunătatea dumneavoastră...

– Ah, desigur, bunătatea mea, spuse el zâmbind.

După expresia lui, Louisa își dădu seama că nu bunătatea îl determinase să facă un astfel de gest, ci un alt motiv, personal.

Lordul urcă lângă ea, și caii o luară la trap. În timp ce mergeau, Louisa observă că stârneau atenția tuturor. Căruțașii de pe drum se traseră în lături pentru a-i lăsa să treacă. Sătenii din Lark Hatton își întrerupseră orice activitate și se holbară la trăsura luxoasă care huruia pe străduțele pietruite spre micuța biserică. Opriră, iar Lord Westbridge o ajută să coboare.

– Domnișoara Hatton v-a adus ceva, declamă lordul către vicarul care se repezi în față, urmat de câțiva oameni care îl ajutau la decorarea bisericii.

– Lord Westbridge a avut bunătatea să doneze vâsc de pe proprietatea sa, spuse Louisa, și toată lumea strigă de bucurie.

În scurt timp vâscul fu cărat din trăsură, dar, când vicarul îi invită înăuntru să vadă cum fusese decorată biserica, lordul refuză, fără a-i cere și Louisei părerea.

– Domnișoara e obosită, trebuie să plecăm.

O luă iarăși de mână pentru a o ajuta să urce, și plecară. Louisa era conștientă de privirile curioase

care rămăseseră în urma lor. Știa că în curând vestea se va răspândi în întreg ținutul.

În cele din urmă ajunseră la Hatton Palace. Când se apropiară de casă, Louisa îl zări pe Roderick privindu-i cum sosesc, însă nu putu citi pe chipul lui nici unul dintre sentimentele pe care le trezea întoarcerea ei atât de pompoasă. Oare ce simțise după felul în care ea îi vorbise în prezența lordului? Înțelesese că nu voise decât să-l protejeze? Trebuia să-l vadă curând și să-i explice.

În timp ce Louisa se apropia de intrare, gândurile i se îndreptară numai către grăjdarul ei și își dori să-l vadă cât mai repede pentru a-și putea justifica purtarea.

Anunțați de un lacheu, părinții ei ieșiră în grabă să-i întâmpine. Roderick veni în față pentru a avea grijă de cai. Nu o privi pe Louisa, dar stătu nemișcat – servitorul perfect.

– Am întâlnit-o pe încântătoarea dumneavoastră fiică, spuse Westbridge. Și-a folosit farmecele pentru a mă convinge să donez vâsc bisericii și, cum farmecele ei sunt atât de puternice, evident că am cedat.

Aceste cuvinte o tulburară pe Louisa. Ce-ar putea crede Roderick auzindu-l pe acest bărbat că se laudă despre cum ea ar fi încercat să-l atragă cu „farmecele" ei?

Însă părinții ei păreau copleșiți de bucurie și-i mulțumiră lordului Westbridge că o adusese pe Louisa acasă, ba chiar îl invitară înăuntru să bea ceva răcoritor. Lordul refuză însă politicos, acceptând invitația pentru seara următoare.

– Voi aștepta cu nerăbdare, spuse el, ducând mâna Louisei spre buze. Pot spera că și dumneavoastră vei aștepta cu plăcere?

Ah, dacă şi-ar fi putut smulge mâna ca el să nu i-o poată săruta sub privirea lui Roderick! Dar politeţea o făcu să zâmbească şi să îi mulţumească în câteva vorbe convenţionale pentru generozitatea lui.

După plecarea lordului, mama Louisei fu absolut încântată.

– Draga mea, ce noroc că s-a întâmplat să-l cunoşti!

– Felicitări, scumpa mea, spuse şi tatăl ei entuziasmat, sărutând-o pe obraz. Ai făcut o cucerire!

– Da, este foarte limpede că te place, adăugă Lady Hatton.

– Probabil... Dar eu nu sunt sigură că-l plac, obiectă Louisa.

– Prostii, interveni mama ei, e prea devreme ca să ştii ce simţi. Când îl vei reîntâlni la petrecerea ta, vei avea ocazia să-l cunoşti mai bine.

– Dar o să-mi placă mai mult? medită Louisa.

– Bineînţeles, interveni tatăl ei ridicând vocea.

Louisa îl privi lung. Începea să se simtă destul de presată.

– Unde pleci? o întrebă mama ei, căci Louisa o pornise spre uşă.

– La grajduri, *maman*. Vreau să mă asigur că Firefly s-a întors acasă nevătămată.

– S-a întors. L-am văzut pe Blake ducând-o înăuntru. Mergi sus şi schimbă-te. Trebuie să discutăm despre pregătirile pentru mâine şi despre ce vei purta.

– Nu mă pot duce doar s-o văd? se rugă Louisa. Simţea că îşi va pierde minţile dacă nu putea să-i vorbească lui Roderick.

– Nu acum, spuse autoritar Lady Hatton.

– Dar, *maman*...

– Louisa, nu știu ce te-a apucat. Tu nu te certai niciodată cu noi.

– Scuzați-mă, doamnă!

Roderick apăru din spatele casei.

– Slujnica mi-a spus că aveți nevoie de mine.

– Ah, da, Blake. Spune-i fiicei mele că Firefly este bine, și apoi ai să faci un comision pentru mine în sat.

Louisa era disperată. Ceea ce voia să-i spună lui Roderick nu putea fi rostit de față cu părinții ei.

– Am țesălat-o pe Firefly, domniță, spuse Roderick, făcându-i o plecăciune, dar neridicând privirea către ea.

Îi vorbea țeapăn, ca și când ar fi fost niște străini. Louisei îi venea să strige, dar *maman* era de față.

– Mulțumesc, spuse ea politicos.

Lady Hatton mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie pe care i-o dădu lui Roderick.

– Du-te la doamna Birley și spune-i că vreau tot ce-i pe lista asta mâine la prima oră. Dulciurile ei sunt cele mai bune.

Louisa își dădu seama că Jane, nepoata doamnei Birley, avea să fie acolo, la ceainărie. Îi va zâmbi lui Roderick și va flirta cu el. Și poate că el îi va răspunde. Își încleștă mâinile. Simțea în inimă o durere pe care nu și-o putea explica.

Arabelle fusese prezentată și ea în treacăt lordului Westbridge, dar în rest stătuse deoparte, privind totul cu ochi critic. Acum o luă de mijloc pe Louisa și urcară împreună.

– Pare fabulos de bogat, spuse ea când ajunseră în cameră. Și formați un cuplu superb.

– Și acum toți ne-au văzut împreună! țipă Louisa, nemaiputându-se stăpâni. Ah, Arabelle, mă simt

de parcă o plasă mă prinde încet în firele ei și eu nu pot face nimic să mă eliberez.

– Și de ce ai vrea să te eliberezi? E frumos, bogat și face tot ce-i stă în putință să-ți fie pe plac.

– Nu știu, e ceva la el care nu-mi place.

– Ce farmece mai exact ai folosit? fu Arabelle curioasă.

– Nici unul, desigur. Tu ce-ai făcut toată ziua?

– Am ajutat-o pe mama ta să pună la punct această minunată petrecere.

–Of, va fi îngrozitor, oftă Louisa. Pur și simplu, mă vor etala în fața lui, ca la paradă. Despre ce vom discuta?

– Nu-ți face griji. Vor fi și alte persoane. Vor veni toate familiile importante din ținut și vecinii, chiar și vicarul.

– Of, slavă Domnului, oftă din nou Louisa.

După ce se schimbă, stătu puțin la fereastră, sperând să-l vadă pe Roderick întorcându-se din sat. Dar acesta nu se arăta, așa că, în cele din urmă, fetele coborâră în seră, unde mama ei își cultiva florile preferate chiar și iarna. Acum o găsiră alegându-le pe cele mai frumoase pentru masă. Hatton li se alătură tocmai când soția sa terminase și-i dădea grădinarului ultimele instrucțiuni.

– Sunt hotărâtă să organizez cea mai frumoasă petrecere din întreg ținutul, îi anunță ea. Sunt convinsă că lordul este obișnuit doar cu ce-i mai bun. De-asta am trimis după dulciurile doamnei Birley. Tare mi-aș dori ca bucătarul nostru să-i afle secretele.

Louisa studie florile ca să nu fie nevoită să-și privească mama când spuse:

– E destul de târziu. Roderick trebuie să se fi întors până acum.

– Roderick? repetă mama ei.
– Vreau să spun Blake. L-am rugat să-mi spună cum îl cheamă pe numele mic.
– Draga mea, nu se cuvine. Blake nu e decât un om de rând, iar tu eşti o lady. Trebuie să păstrezi mereu distanţa.
Louisa suspină:
– Da, *maman*, spuse ea ascultătoare.
– Dar ai dreptate, întârzie. Mă întreb ce-l reţine.
– Probabil că-i fură un sărut lui Jane, interveni lordul Hatton vesel.
– Zău, dragule! îl mustră soţia lui.
– Un tânăr trebuie să intre în rândul lumii, reluă Hatton. Avem o cabană goală. Ar putea să se însoare chiar înainte de Crăciun.
Louisa spuse cu o voce gâtuită:
– Dar poate nu vrea să se însoare cu ea. Poate că nici n-o iubeşte.
– Iubire? Draga mea, acest gen de persoane nu au sentimente rafinate. Cred că o să-i sugerez că n-ar fi o idee rea.
– Am o durere de cap, spuse Louisa. Scuzaţi-mă!
Şi fugi din seră. Era stupid. De ce să nu se însoare Roderick cu Jane Birley? Se potriveau perfect. Şi cu toate astea, îi venea să plângă.

*

Nu avu când să se mai vadă cu el nici în ziua aceea şi nici în următoarea. Începu să i se pară că el o evita. Toţi servitorii fuseseră ocupaţi cu pregătirile pentru Crăciun, iar casa arăta superb. „De ce trebuie să ne obosim toţi pentru a-i face plăcere lordului Westbridge?“ se gândea Louisa. „Doar pentru că e bogat. Dar asta nu-nseamnă că mă va atrage,

sau, mai important, că mă va excita." Zăbovi gânditoare asupra acestui ultim cuvânt. În urmă cu numai câteva zile nici nu i-ar fi trecut prin cap dacă un bărbat ar putea sau nu să o excite. Nu știa aproape nimic despre lucrurile astea. Dar acum știa. Știa din noaptea în care se luptase cu Roderick și simțise cum o văpaie de plăcere îi cuprinsese tot trupul. Acesta era secretul dintre bărbați și femei. Descoperindu-l, Louisa simți că nu mai avea cale de întoarcere. Dar Roderick era doar un servitor. Secretul plăcerii nu putea fi dezvăluit decât între soți sau... între iubiți. Gândul i se cuibări în minte înainte să apuce să-l îndepărteze – „între iubiți". Dar iubitul ei avea să fie soțul ei, bineînțeles, iar, dacă părinții ei își vor duce planul la bun sfârșit, soț îi va deveni Westbridge.

Louisa își cuprinse fața în palme.

*

În seara petrecerii, Lady Hatton supraveghe pregătirile fiicei ei și fu de față când servitoarea îi legă șnururile corsetului.

– Mai strâns! ordonă ea.

– *Maman*, dar nu mai pot respira, protestă Louisa.

– Încă puțin, draga mea. Trebuie să-ți accentuezi talia de viespe.

Când servitoarea termină, talia Louisei era mai îngustă cu 2 centimetri, și fata se strecură cu ușurință în rochia cumpărată chiar înainte să plece din Paris. Croită din mătase roz, cu dantele și volane, rochia era strânsă pe talie și decoltată, chiar nerușinat de decoltată.

– *Maman*, se plânse Louisa, ruşinată de decolteu, e indecentă...

– Aiurea, draga mea, spuse mama ei stăpână pe sine. Dacă ziua lucrul ăsta nu se cuvine, noaptea o femeie se poate dezvălui un pic mai mult. În plus, ai nevoie de un decolteu adânc pentru a etala perlele familiei. *Papa* le-a scos astăzi de la bancă.

Din cine ştie ce motiv, asta o îngrijoră şi mai mult pe Louise.

– Dar perlele familiei sunt purtate numai la ocazii speciale.

– Îţi va sta foarte bine cu ele. Vor fi ale tale într-o bună zi.

– Este o ocazie cu adevărat specială, *maman*? insistă Louisa.

Lady Hatton deveni serioasă.

– Nu-ţi voi ascunde, draga mea, faptul că eu şi tatăl tău suntem de părere că lordul Westbridge ar fi un soţ extrem de potrivit pentru tine. E foarte bogat. Întreab-o şi pe Arabelle, care este o fiinţă foarte raţională.

– Ai avea tot ce şi-ar putea dori o fată, întări Arabelle, care stătea liniştită la fereastră.

– Mai puţin un soţ pe care să-l iubesc! răspunse Louisa înflăcărată.

– Te implor să nu mai fii aşa pornită împotriva lui, încercă mama ei să o înduplece, ciudat de tulburată. Nu ai idee cât de important... vei învăţa să-l iubeşti după căsătorie.

– Dar eu vreau să-mi iubesc soţul înainte de căsătorie.

– Gata cu vorba! Ia priveşte ce cadou drăguţ ţi-am adus.

Îi dădu Louisei un superb evantai din mătase roz cu paiete şi întărituri din sidef.

– Grăbește-te să cobori, invitații vor sosi în curând.

Louisa coborî încet la brațul Arabellei. Simțea în sufletul ei un zbucium teribil.

Oaspeții începură să sosească. Primii ajunseră Sir Philip și Lady Ainsworth, un cuplu foarte respectabil, mai în vârstă și fără urmași. Până atunci îl consideraseră pe Hatton un fel de lider al zonei. Acum, că lucrurile păreau să se schimbe, neliniștea lor era evidentă.

Chiar după ei apăru onorabilul James Fanshave împreună cu soția, urmați de văduva Lady Salton și fratele ei, o ființă neînsemnată care nu ieșea din cuvântul tiranicei sale surori de dragul unui acoperiș deasupra capului. La scurt timp sosi și reverendul Charles Lightly, a cărui poziție socială, deși era sărac, îi garanta locul la masa nobilimii. Era însoțit de soție și de mezinul lor, Simon, un tânăr înalt și slab, cu o mină foarte serioasă. Abia se întorsese de la Oxford și părea deja strivit de atâta studiu.

Louisa urmări venirea oaspeților cu ușurare, recunoscătoare că Westbridge nu avea să fie singurul invitat, ceea ce ar fi făcut cina dezagreabil de intimă. Dar Lady Hatton era o amfitrioană perfectă. Întâmpină pe fiecare în parte ca și când ar fi fost exact persoana pe care dorea s-o vadă.

– Vă mulțumim că ne-ați permis să-l aducem și pe fiul nostru, îi șopti vicarul. Se pare că studiul intens l-a afectat mult. O seară ca aceasta îi va face bine.

În cele din urmă, se auzi sosind trăsura lordului. Întreaga familie ieși să-l întâmpine în capul scărilor.

Roderick era şi el acolo pregătit să aibă grijă de cai. Aruncă o privire în sus şi o văzu pe Louisa în pata de lumină a uşii. Louisa îşi imagină îngrozită ce putea el să gândească despre ea, gătită în cele mai bune haine pentru a atrage un soţ bogat. Putea crede că vâna bani şi titluri şi putea s-o dispreţuiască. Îi venea să intre-n pământ de ruşine.

Apoi se îndreptă. De ce i-ar păsa ce crede un servitor despre ea?

Dar el era mai mult decât un servitor. Era un om bun şi cinstit. Era o persoană mai bună decât Lord Westbridge. Simţea asta cu toată fiinţa ei.

Servitorul lordului se dădu jos şi deschise uşa trăsurii. Louisa auzi clar vocea oaspetelui:

– Du caii la grajduri, Benning. O să-ţi arate flăcăul ăsta unde.

Louisei i se păru odios modul în care lordul îi numise pe Roderick – „băiatul ăsta". În adâncul sufletului ştia că el era mult mai mult de-atât.

Lord Westbridge urcă scările cu paşi mari. Îi salută politicos pe lord şi pe Lady Hatton, însă privirea-i era numai la Louisa, care ghici un licăr ciudat în ochii lui şi se simţi străbătută de fiori. El îi luă mâna şi se aplecă adânc să i-o sărute. Louisa se strădui să zâmbească. Intrară în casă, iar Westbridge îi surâse la rândul lui.

– Aşadar, frumoasa mea hoaţă, ne întâlnim din nou, spuse.

– Sunt sigură că fiica mea regretă incidentul, se grăbi să intervină Lady Hatton.

– Am glumit, doamnă. Toată proprietatea Cranford e la dispoziţia domnişoarei Hatton.

Louisa şi-ar fi dorit ca el să nu fi făcut această afirmaţie, încurajându-i asfel pe părinţii ei, care

schimbară priviri cu subînțeles. Dacă nu cumva își imagina ea, chiar și invitații se priviră pe sub gene.

Ca oaspete de onoare, lordul Westbridge ar fi trebuit să-și acompanieze gazda spre masă, dar Lady Hatton făcu un pas înapoi, obligând-o astfel pe Louisa să accepte brațul musafirului. Îi urmară toți ceilalți invitați – familia Fanshawes, familia Lightly, familiile Ainsworth și Salton și, în cele din urmă, Simon și Arabelle.

În timpul cinei, Louise descoperi că era ușor să-l distreze pe Westbridge. Lordul nu avea nevoie decât de spectatori care să-l asculte vorbind despre el însuși și despre conac. În jurul mesei, oamenii îl urmăreau cu răsuflarea tăiată, ca și când ar fi fost deja noul lor conducător.

– O puteți întreba pe fiica dumneavoastră, doamnă, câte amenajări s-au făcut la Cranford, spuse el moale.

Louisa răspunse politicos că proprietatea suferise schimbări dramatice. Dar nu se putu stăpâni și adăugă:

– Dar, chiar și când era în paragină, mie locul mi se părea fermecător.

Lordul răspunse cu o nuanță ironică:

– Știți cu adevărat cum arăta pe vremuri, când era dărăpănat?

– Am fost o dată acolo în copilărie, când *maman* m-a dus în vizită la bătrânul conte. Bunul lord Cranford s-a purtat foarte frumos cu mine. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu el.

Westbridge ridică indiferent din umeri. Louisa observă că mama ei o privea încruntată. Cu siguranță se temea ca nu cumva lordul să se simtă jignit. „Nu-mi pasă", se răzvrăti ea în sinea ei, „nu-l plac și nu mă voi mărita în veci cu el. Cred că aș leșina

dacă ar încerca vreodată să mă atingă". Numai la vederea brațelor lui lungi și subțiri o treceau fiorii, căci se imagina între ele ca prinsă într-o pânză de păianjen. Se gândi la brațele lui Roderick, la cât de bine conturate, bronzate și puternice erau, la câtă siguranță îi ofereau când o susțineau. Știa că atingerea lui Roderick nu i-ar provoca niciodată silă. Apoi roși de propriile gânduri. Cât de ciudat i se părea să viseze la un bărbat, să-și dorească atingerea lui! O fată cuminte nu și-ar fi îngăduit niciodată astfel de vise. Dar Roderick o făcea să se gândească la lucruri interzise.

Cufundată în visare cum era, se trezi că cineva îi pusese o întrebare pe care pur și simplu nu o auzise:

– Îmi cer scuze...

– Spuneam că sper să îmi vizitezi grajdurile și că îmi vei face onoarea să călărești unul dintre caii mei, repetă Westbridge. Îți amintești, desigur, că am discutat despre asta în timpul recentei dumneavoastră vizite.

– Nu am stabilit chiar...

– De atunci m-am gândit foarte bine la asta, domnișoară. Știu că numai cei mai buni cai ți s-ar putea potrivi.

– Dar o am deja pe Firefly, care este cea mai bună, replică Louisa.

Lordul râse, dar numai pentru a ascunde iarăși o undă de enervare.

– E adevărat, dar îți voi pregăti un cal cum nici o femeie n-a mai călărit vreodată.

– Fiica noastră vă este extrem de recunoscătoare, interveni Lady Hatton, aruncându-i Louisei o privire dojenitoare. Va fi încântată să încerce calul dumneavoastră.

Louisa fu obligată să zâmbească şi să aprobe, dar îşi spuse că nici un cal nu o va putea înlocui pe Firefly în inima ei.

Nu-şi dorea decât ca această cină obositoare să se termine mai repede ca să-l poată întâlni pe Roderick.

capitolul 4

Veni vremea ca doamnele să se retragă, pentru a-i lăsa pe bărbaţi să-şi bea vinul. Lady Hatton se ridică şi toate celelalte femei o urmară, părăsind încăperea.

– Îţi mulţumesc, draga mea Arabelle, că te-ai ocupat de Simon-Lightly, îi spuse Lady Hatton cu graţie. Am remarcat că eraţi amândoi absorbiţi de discuţie la masă. Mă temeam ca subiectele lui să nu te depăşească, dar am văzut că i-ai făcut faţă cu succes.

– Şi eu vă mulţumesc, doamnă, răspunse Arabelle modestă.

Şi doamna Lightly i-a mulţumit. Arabelle se lansă în discuţii cu celelalte invitate. Lady Hatton profită de ocazie pentru a o trage deoparte pe fiica ei şi i se adresă în şoaptă nervoasă:

– Lordul Westbridge ţi-a arătat foarte clar ce intenţii are. Iar tu, în loc să te simţi flatată, ai fost aproape nepoliticoasă cu el.

– Dar nu vreau să mă flateze, protestă Louisa. Nu i-am cerut să vină aici şi să ia în râs tot ce eu iubesc. Aş vrea să plece.

Figura mamei ei deveni dură.

– Eşti o fată încăpăţânată şi naivă! Cum poţi şti tu ce-i mai bine pentru tine?

Louisa încremeni. Nu o mai auzise niciodată pe mama ei vorbindu-i atât de aspru.

După această izbucnire, tot ce văzu în jur i se păru de rău augur, mai ales că îi observă pe tatăl

său și pe lordul Westbridge râzând în timp ce li se alăturau doamnelor. Păreau încântați unul de altul, ca și când tocmai se înțeleseseră asupra unui lucru.

Westbridge era în vervă, discutând cu toate doamnele, excesiv de curtenitor. În sfârșit, veni și timpul ca oaspeții să se retragă.

– Veți primi toți invitații la balul pe care îl voi organiza cât de curând la conac, anunță lordul, stârnind un murmur de încântare.

La final, ridică mâna Louisei și i-o sărută prelung. Fata abia își reprimă un fior.

– Aștept cu nerăbdare să mă vizitați din nou, îi spuse el.

– Îmi va face plăcere, minți politicos Louisa.

Simți că lordul insinuase ceva mai mult, iar rânjetul lui îi confirmă impresia.

Când și ultimul oaspete plecă, Lady Hatton îi ură noapte bună Arabellei și o luă pe Louisa cu ea în bibliotecă. Era de-a dreptul furioasă.

– Sunt foarte nemulțumită de tine. După tot ce-am făcut pentru tine, aproape ai distrus totul.

– Dar, *maman*, nu-l plac!

Lordul Hatton își liniști soția:

– Lasă asta acum, dragă. Louisa va reflecta și va înțelege.

Fata fugi sus și se închise în camera ei. Tremura toată. Știa acum că avea să se întâmple ceva îngrozitor.

– Louisa, ce-i cu tine? o întrebă Arabelle care tocmai se dezbrăcase.

– Știi ce pun la cale, nu-i așa? Ah, nu pot să suport așa ceva! Louisa îi aruncă prietenei sale o privire furioasă. Presupun că te întrebi de ce mă tot

frământ. Ţi se pare normal să mă mărit pentru bani, nu-i aşa?

– Nu, răspunse blând Arabelle, nu, nu cred asta. Iar Westbridge nu este un om bun. Am avut aceeaşi senzaţie ca şi tine.

– Ah, Arabelle, ce mă fac?

Louisa îşi luă prietena în braţe şi stătură amândouă aşa o vreme, ascultând cum părinţii ei urcară scările şi se îndreptau spre camera lor. În sfârşit, casa se cufundă în tăcere.

– Lasă-mă să te ajut să te dezbraci. I-am dat drumul servitoarei ca să putem vorbi.

– Nu încă, trebuie să fac ceva mai întâi.

Louisa nu mai putea îndura nici un minut. Îşi aruncă o mantie peste rochia superbă, se furişă pe scări şi ieşi, fugind într-un suflet spre grajduri.

Înăuntru era lumină şi deschise uşa şi-l văzu pe Roderick acolo, mângâind-o pe Firefly. El îşi întoarse privirea, surprins de apariţia ei. Cu inima zvâcnindu-i nebuneşte, Louisa aşteptă nerăbdătoare o reacţie din partea lui. Dar el îi spuse, cu o voce gravă:

– N-ar trebui să fiţi aici, domnişoară.

Dezamăgirea fu atât de mare, încât lacrimile îi înceţoşară ochii. Tânjise atât de mult să-l vadă, îşi pusese atâtea speranţe în această întâlnire, iar el o privea acum ca pe o străină.

– A trebuit să vin, spuse ea răguşit, trebuie să-ţi vorbesc. De ce m-ai evitat?

– Nu v-am evitat.

– Nu nega! În ultimele zile, de câte ori am încercat să te prind singur, ai dispărut.

– Am fost foarte ocupat. Am avut de făcut comisioane pentru părinţii dumneavoastră. Presupun

că fericitul eveniment va fi anunţat dintr-o clipă în alta. Ar trebui să vă felicit de-acum, domnişoară?

– Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva? strigă Louisa înflăcărată.

– Nu am vrut să vă jignesc. Toată lumea pare să creadă că lordul Westbridge este cel mai potrivit pentru domnia voastră.

– Chiar crezi că m-aş mărita cu un bărbat pe care nu l-aş iubi doar pentru că e potrivit?

– E incredibil de bogat. Unele fete l-ar putea iubi pentru asta.

Louisa stătea în faţa lui, înfruntându-l cu privirea ei aprigă.

– Şi crezi că eu sunt genul acela de fată?

El evită să o privească.

– Nu ştiu ce gen de fată sunteţi, spuse el, am crezut că ştiu ieri, dar asta înainte să mă puneţi la punct în faţa lui.

– Dar asta am tot vrut să-ţi explic. Când m-ai prins în braţe, m-am temut că va crede...

Se opri, pentru că senzaţia braţelor lui Roderick în jurul ei o ameţi brusc.

– Vă temeaţi că ar putea crede că vă purtaţi prea familiar cu grăjdarul şi că nu v-ar mai fi oferit mâna lui şi averea, spuse Roderick cu amărăciune.

– Nu, m-am temut că îi va spune tatei că tu te-ai purtat prea familiar cu mine şi că tata te-ar fi putut concedia. Am făcut-o pentru tine, Roderick, spuse ea, nemaiputându-şi stăpâni lacrimile. Dar eşti atât de crud, că îmi doresc să nu-mi fi păsat. Am încercat să-ţi explic, dar nu m-ai lăsat. Ai avut timp numai pentru Jane Birley.

– Jane Birley? repetă el încruntat.

– *Papa* spune că sunteţi „potriviţi".

– Suntem?

– Da, pentru că ea e „o fetişcană nostimă", şi pentru că un tânăr trebuie să se aşeze la casa lui şi... şi...

Louisa nu mai putu. Îi întoarse spatele şi izbucni în hohote.

– Nu plânge, te rog nu plânge! o rugă Roderick.

O luă uşor de umeri şi o întoarse. Şi fiindcă Louisa nu se putea opri din plâns, o trase spre el, iar ea îşi puse capul pe pieptul lui larg.

– Sper că vei fi foarte fericit, suspină ea.

– Nu voi fi fericit cu Jane pentru că nu mă voi căsători cu ea, spuse el uşor amuzat.

Louisa îşi ridică privirea. Lui Roderick i se tăie respiraţia la vederea chipului ei în lacrimi.

– Cum? Nu te vei căsători cu ea? întrebă ea tremurătoare.

– Nu sunt îndrăgostit de Jane. Sunt îndrăgostit de...

Şi, pentru că o ţinea în braţe, Louisa simţi cum îl străbate un fior.

– De cine eşti îndrăgostit? şopti ea, abia îndrăznind să respire.

– Sunt îndrăgostit de... de nimeni. De absolut nimeni, repetă el apăsat.

– Adevărat? oftă ea.

– Un om sărac nu are dreptul să iubească.

– Oricine are dreptul să iubească.

Roderick îi zâmbi cu o tandreţe care o umplu de bucurie.

– Fetiţă dragă, eşti atât de tânără şi crezi că lumea este aşa simplă...

– Dacă doi oameni se iubesc, atunci lumea chiar e simplă.

– Aş vrea să pot trăi în lumea ta. Pare a fi un loc atât de plăcut, în care numai dragostea contează.

Dar lumea adevărată e dură, dra..., dădu el să spună, dar trase scurt aer în piept şi se controlă în cele din urmă.

– Spune! se înflăcără ea. Cum ai vrut să-mi zici?

– Nicicum. Eu... nimic.

– Minţi! De ce nu poţi spune până la capăt?

– Ştii de ce. Sunt doar un servitor, iar tu eşti o lady.

– Nu sunt o lady. Sunt o femeie. Vreau să fiu iubită şi să iubesc. Chiar nu vezi? Chiar nu simţi?

Şi ştiu că ajunsese la inima lui când îi simţi braţele strângând-o cu toată pasiunea. Putea să se ascundă în cuvinte, dar trupul lui vibrând nu avea cum să mintă.

– Simţi, nu-i aşa? repetă ea. *Spune-mi adevărul!*

– Adevărul..., răspunse el răguşit, este că tu eşti fiica stăpânului meu, o doamnă pe care o respect profund. Şi asta-i tot.

– *Nu* e tot! strigă ea cu pasiune. Minţi!

– Bine, mint, strigă el. Sunt lucruri despre care e mai bine să minţi. Fie. Dar între noi nu poate fi nimic.

– Nimic? Nimic?! Priveşte-mă, Roderick, şi spune-mi că între noi nu e nimic.

El se întoarse, ca şi cum n-ar fi putut îndura să se uite la ea. Nici dacă ar fi văzut o fantomă nu şi-ar fi ferit aşa ochii.

– Priveşte-mă! îl înfruntă ea. *Priveşte-mă!*

El se întoarse încet către ea, ca hipnotizat. Era foarte răvăşit. Ca sub o vrajă, se aplecă spre ea până când buzele lui aproape le atinseră pe ale ei. Louisa îi simţi respiraţia lungă, tremurătoare, ca şi cum ar fi încercat să se împotrivească unei ispite peste puterile lui.

– Roderick, şopti ea, *Roderick...*

Dar cuvintele rupseră vraja. El îi dădu drumul încet, ca trezit dintr-un vis. Făcu un pas înapoi și îi privi rochia scumpă, ca și când o vedea pentru prima oară. Louisa aproape își ieși din minți când văzu detașarea de pe chipul lui.

– Cred că ar trebui să plecați, domnișoară Hatton. Și să nu mai veniți niciodată aici noaptea. Nu se... nu se cuvine.

Louisa își acoperi gura cu mâinile.

– Roderick, șopti ea cu durere.

– Noapte bună, domnișoară!

Louisa îi întoarse spatele și fugi. Lacrimile îi inundară fața în timp ce alerga spre casă și, mai târziu, sus, în camera ei, se trânti pe pat și plânse până la epuizare.

*

Întreg ținutul vuia. Lordul Westbridge trimisese invitațiile la bal. Toți știau că va fi cel mai mare și mai spectaculos eveniment care avusese vreodată loc în comitatul lor.

– I-a spus „bal de Crăciun", remarcă lordul Hatton, dar bănuiesc că de fapt vrea să-și etaleze casa.

– *Papa*, trebuie neapărat să merg? întrebă cu disperare Louisa.

– Nu fi absurdă, copilă. Tu vei fi oaspetele de onoare.

– Vai, nu! Te rog, crede-mă, nu vreau să fiu. Ar părea că suntem prea... prea apropiați.

– Mă duci la exasperare, spuse mama ei. Cel mai bogat om din ținut îți dă atâta atenție, iar tu faci o scenă prostească.

– Nu văd ce legătură are averea lui cu asta, răspunse Louisa tristă. Cred că banii nu contează deloc.

– Asta pentru că ignori modul în care funcționează lumea, o apostrofă mama ei.

– Dacă aș iubi un bărbat, aș trăi fericită cu el și într-o colibă. Ca și tine, *maman*.

– Ca mine? Când m-am măritat eu cu cineva care trăia într-o colibă? făcu Lady Hatton îngrozită. Ce idee!

– Ai spus odată că ai fi locuit cu *papa* și într-o colibă, pentru că îl iubeai atât de mult.

Lady Hatton era atât de nervoasă, încât abia mai putea respira.

– Este timpul să încetezi cu aceste fantasme absurde!

– Dar chiar tu m-ai făcut să-mi dau seama că dragostea este mai importantă decât banii, se avântă Louisa. E asta o fantasmă absurdă? Nu mai crezi în ea?

Lady Hatton nu răspunse. Se uită doar urât la fiica ei și părăsi grăbită încăperea.

– *Papa!* îi ceru Louisa, înlăcrimată, ajutorul tatălui ei.

– Draga mea, o liniști el, oamenii spun astfel de lucruri, dar nimeni nu vrea să fie sărac. Banii sunt foarte importanți. De fapt... ei bine, crede-mă că banii sunt vitali.

Louisa se simți dintr-odată singură și dezolată. Nu cunoștea această nouă față a părinților ei. Era ca și când se transformaseră în cu totul și cu totul alte persoane sub privirile ei.

Trimise vorbă la grajduri că urma să meargă la plimbare în ziua aceea și se grăbi să-și îmbrace costumul de călărie.

Roderick o aştepta cu Firefly şi cu propriul cal, înşeuat deja ca s-o poată însoţi. Dar, în loc s-o ajute să încalece, arătă spre o cutie.

– Priviţi ce am găsit, spuse el, un piedestal. L-am aşezat astfel încât să nu mai aveţi nevoie de ajutorul meu când încălecaţi.

Era evident că încerca să păstreze distanţa. Nu vru nici măcar s-o ajute să se aşeze în şa, pentru că asta ar fi însemnat să o atingă.

Louisa ştia că încerca s-o protejeze. Nu era bine să se atingă, nici măcar din greşeală. Dar se întristă totuşi şi se simţi mai singură ca niciodată.

Pe drum, îşi păstră distanţa în spatele ei. În cele din urmă, ea încetini după un galop şi-i făcu semn să se apropie.

– Nu sta departe de mine, Roderick, eşti singurul cu care pot vorbi.

– Aş vrea să vă pot ajuta, domnişoară.

– Mă simt ca şi cum mi s-ar fi întins o capcană şi sunt împinsă încet-încet în ea. Mă zbat, dar degeaba. Parcă nu-mi mai recunosc părinţii. Nu-i interesează decât lordul Westbridge şi averea lui.

– Westbridge e un jucător înrăit, spuse vădit dispreţuitor Roderick, renunţând la „lord". Poate că tatăl dumneavoastră îi datorează bani.

– *Papa* a renunţat acum mulţi ani la jocurile de noroc. În plus, tatăl meu mă iubeşte. N-ar fi făcut asta niciodată. Ce idee cumplită! Nu, e imposibil!

– Westbridge te vrea. Te-a vrut din prima clipă în care te-a văzut. Cunosc câţiva servitori de-ai lui care mi-au spus că vorbeşte despre tine într-un fel în care nici un gentleman n-ar trebui să vorbească despre o doamnă.

– În prima zi în care ne-am întâlnit ţi-am spus că nimeni nu mă poate obliga să fac ceva ce nu-mi

doresc, îi aminti Louisa. Iar tu ai răspuns că îţi doreşti să gândesc mereu aşa. Ce-ai vrut să spui?

– Doar că viaţa e grea pentru o fată pe care nu are cine să o protejeze.

Altădată, Louisa ar fi spus că tatăl ei o va proteja. Acum însă întrebă:

– Dar mă vei proteja tu, Roderick?

El îşi puse pentru o clipă mâna peste mâna ei.

– Cu tot ce-mi va sta în putere, spuse el serios. Crede-mă, voi fi mereu alături de tine, chiar dacă tu nu vei şti.

Louisa îi luă mâna şi-şi mângâie obrazul cu ea. Se simţi alinată. Dar cum era posibil? Roderick era doar un servitor. Apoi înţelese deodată că nu conta felul în care un om era perceput din afară, ci ceea ce era înăuntrul lui. Unii stăpâni aveau suflet de servitor, iar unii servitori – suflet de stăpân. Roderick nu era un bărbat umil, ci un bărbat adevărat, puternic şi cu autoritate. Inima ei văzuse toate acestea încă de la început.

Apoi el îi spuse calm:

– Cred ar fi cel mai bine dacă nu ai mai veni noaptea la grajduri.

– Nu vrei să mă vezi? întrebă ea deznădăjduită.

– Nu noaptea. Este periculos pentru tine, nu înţelegi? Dacă ar afla cineva, reputaţia ta ar fi compromisă.

– Şi lordul Westbridge nu m-ar mai vrea de soţie! strigă ea inspirată. Asta-i soluţia! Atunci e foarte bine să mă compromit!

– Vorbeşti ca un copil, spuse Roderick cu severitate în glas. Crezi că aş putea face ceva care să te expună pericolului?

– Dar dacă...

– Am spus nu, o întrerupse el ferm.

Ea îl privi mută de uimire. Apoi el îi luă mâna.

– Nu mă gândesc decât la tine, spuse blând. Am promis să te apăr.

Contemplă o clipă imaginea mâinii ei într-a lui, apoi îi dădu drumul.

– Iar asta a fost ultima oară când te-am atins în felul acesta. Acum am să te duc acasă.

Louisa îl urmă în tăcere.

*

Crăciunul se apropia. Toate magazinele erau pline de decorații strălucitoare. Cetina atârna deasupra ușilor. Tabloul era tare vesel, și Louisa își recăpătă o parte din buna dispoziție.

Nu se putea ca marile ei temeri să se adeverească. Era o neînțelegere. Nimeni nu ar fi putut-o obliga să se mărite cu Westbridge dacă ea nu voia. Dar nimic nu îl clinti pe Roderick din decizia pe care o luase. Păstra o atitudine reținută, comportându-se cu ea ca un grăjdar și nimic mai mult. Louisa călărea zilnic doar pentru a fi cu el. Plimbările acestea o făceau să strălucească de fericire, dar în același timp îi sfâșiau sufletul.

Louisa nu mai îndrăznea să amintească de sentimentul care creștea tot mai mult între ei de teamă să nu-l îndepărteze. Dar uneori ridica privirea suficient de repede pentru a-l surprinde cum se uita la ea. Atunci îi vedea tot sufletul în oglinda ochilor și știa că și el simțea o mie de emoții pe care nu putea să i le mărturisească.

Alte dăți, îl punea să o ducă în sat cu trăsura pentru cumpărăturile de sărbători. Arabelle îi însoțea adesea, dar de obicei dispărea pentru o oră. Louisa era bucuroasă, fiindcă astfel putea să petreacă

puţin timp singură cu Roderick, deşi se simţea puţin vinovată că-şi neglija prietena.

Arabelle însă părea foarte încântată să fie lăsată de capul ei. O dată, Louisa o surprinse de departe vorbind cu Simon, fiul vicarului.

În acea seară, în timp ce se îmbrăcau pentru cină, Louisa începu să o tachineze:

– Mă tem că nu e o partidă bună pentru tine, draga mea prietenă. N-are poziţie şi, mai ales, n-are avere.

– Ştiu, răspunse Arabelle cu voce scăzută.

– Am pomenit de asta numai pentru că ştiu ce crezi tu despre căsătorie, că ar trebui să fie un aranjament raţional... Arabelle, ce faci, plângi?

– Nu mă pot abţine, suspină prietena ei, ne iubim atât de mult, dar nu avem nici o speranţă!

– Tu şi Simon? Povesteşte-mi tot, Arabelle!

– Ne-am iubit din prima clipă. Când am dansat a fost ca un vis. Înţeleg acum câtă dreptate ai. Când eşti îndrăgostit, nimic altceva nu mai contează. Dar părinţii mei vor pe cineva bogat pentru mine şi ştiu că nu şi-ar da binecuvântarea. Şi eu îmi doream un bărbat bogat, începu ea să râdă printre lacrimi. Însă inima mea l-a ales pe cel mai sărac bărbat din lume şi nu mai pot trăi fără el. Spune, Louisa, nu ţi se pare cea mai cumplită ironie?

Se îmbrăţişară, râzând şi plângând de bucurie şi de deznădejde. Louisa se simţi mai apropiată de prietena ei ca niciodată, acum că Arabelle cunoscuse şi ea bucuria dumnezeiască a unei iubiri pătimaşe şi spaima că, în cele din urmă, speranţa i-ar putea fi zădărnicită.

Coborâră la cină. Fu o seară tăcută în patru şi toată lumea răsuflă uşurată când Lady Hatton declară masa încheiată.

Când fu sigură că părinţii ei se duseseră la culcare, Louisa îmbrăcă o pelerină şi porni în grabă spre grajduri. Indiferent de ce spusese Roderick, trebuia să-l vadă între patru ochi. Nu-i mai era de ajuns să fie alături de el doar în public, când trebuia să-şi cenzureze fiecare privire şi fiecare gest.

Nu era nici urmă de Roderick la grajduri, dar ea ştia că el doarme în podul de deasupra. Suind scara, se trezi că ajunse într-o cameră înghesuită şi ponosită. La lumina lunii nu observă decât o masă şi un scaun, un scrin vechi cu sertare, pe care erau o farfurie şi o cană, şi un pat îngust de fier care părea tare şi incomod.

Roderick dormea, învelit cu o singură pătură pe care şi-o strânsese bine în jur în încercarea zadarnică de a alunga frigul. Louisa se simţi ruşinată gândindu-se la dormitorul ei luxos cu un şemineu imens.

„Trebuie să fie obosit", se gândi ea, „dacă s-a culcat aşa devreme". În timp ce ea mâncase la căldură în salonul confortabil, el terminase o zi de muncă grea cu o masă meschină şi, probabil, se prăbuşise în pat.

Era cu faţa spre ea şi, scăldat în lumina argintie care pătrundea pe fereastră, ea putu vedea că somnul îi îndepărtase orice umbră de pe chip.

Se lăsă în genunchi lângă el şi-l privi cu un fel de bucurie dulce-amară. În acest moment nepreţuit nu mai erau doamnă şi servitor. Era pur şi simplu o femeie care-l privea pe bărbatul ce pusese stăpânire pe inima ei. Orice avea să se întâmple, momentul acela va fi mereu unic.

– Cum de te iubesc? murmură ea. Şi totuşi te iubesc.

Respirația ei îi atinse obrazul, și Roderick se deșteptă. Deschise ochii și se trezi privind drept într-ai ei. O vreme nu se mișcă, apoi spuse cu voce liniștită:

– Ești aici cu adevărat sau ești tot un vis apărut să mă chinuie?

– Sunt aici. Nu mă recunoști?

– *Louisa...*, spuse el stins.

În clipa următoare o trase spre el. Brusc, buzele lui se lipiră de ale ei în sărutul după care Louisa tânjise atâta timp. Era în brațele lui, simțindu-l cum o strânge la piept, știind că de data aceasta nu i se mai putuse împotrivi și că nimic altceva nu mai conta.

– Poate săruta așa un vis? întrebă ea veselă.

– Al meu da, oftă el. În vise, mă săruți mereu.

– Cum? Așa... și așa... și așa?

– Da, zâmbi el, sorbind-o din priviri. Exact așa. Dar când mă trezesc sunt mereu singur.

– Nu vei mai fi niciodată singur, îi făgădui ea. Dacă mă iubești.

– Te iubesc. M-am împotrivit din răsputeri, dar te iubesc. N-am nici un drept să te iubesc, dar n-am ce face, nu mă pot împiedica.

Inima ei deborda de fericire. Aceasta era dragostea la care visase dintotdeauna. Ce conta că vor fi săraci, atâta vreme cât inimile lor erau împreună?

Dar deodată îl simți încordat. El se ridică și o împinse la o parte.

– Nu, gemu, ce fac? Am jurat că nu se va mai întâmpla.

– Dar lucrurile s-au schimbat, nu vezi, strigă Louisa pătimașă.

– Dacă cineva te-ar găsi aici, scandalul ți-ar face prea mult rău, îi spuse el, apucând-o de umeri.

Trebuie să pleci chiar acum. Întoarce-te, să mă pot îmbrăca.

Ea fugi la fereastră, aproape plângând de disperare şi dezamăgire. În scurt timp el fu îmbrăcat, şi Louisa se putu întoarce. El văzu cât era de răvăşită şi o luă blând în braţe.

– E greu pentru tine să înţelegi, iubito. Pentru tine lumea e simplă. Ne iubim, şi asta înseamnă totul pentru tine.

– Dar ar trebui să însemne totul, susţinu ea. Ai spus că mă iubeşti.

– Te iubesc. Cum aş putea să nu te iubesc, când eşti aşa plină de viaţă şi de pasiune, aşa de tânără şi de frumoasă şi mă onorezi cu iubirea ta...

– Nu vorbi ca un servitor! îi spuse ea mândră. Eşti mai mult de-atât.

– N-am spus-o ca un servitor, ci ca un bărbat care îţi este profund recunoscător pentru ceea ce îi oferi. Şi de-aş fi fost împăratul întregii lumi, tot m-aş fi plecat cu recunoştinţă în faţa ta. Să dea Domnul ca într-o bună zi să pot spune toate astea deschis. Dar în momentul acesta sunt un servitor care nu-ţi poate oferi nimic.

– Şi când va fi acea zi? întrebă ea, dar, văzându-l că se schimbă la faţă, strigă: Nu! *Trebuie* să vină şi ziua aceea! *Trebuie!* Nu-mi cere să-mi închipui viaţa fără tine!

– Încearcă să ai încredere în mine! Sunt lucruri pe care trebuie să ţi le spun, dar nu acum. Ar fi prea periculos. Sărută-mă, iubito, şi visul nostru se va sfârşi deocamdată.

– Dar nu pentru totdeauna, imploră ea. Vom găsi o cale...

– Vom găsi, se învoi el. Sărută-mă!

Se sărutară iarăşi şi iarăşi, până ce el spuse:

– Trebuie să te duc înapoi, iubito, cât încă mai am puterea să-ţi dau drumul.

În drum spre casă îi ajunse un sunet slab, minunat.

– Sunt copiii. Cântă colinde.

Se opriră în noaptea înstelată, ascultând vocile dulci.

– Ce voci pure şi inocente! medită Louisa. Dacă ar şti cum e lumea cu adevărat!...

Cu doar puţin timp în urmă revenise în Anglia, crezând că se întoarce într-un loc fericit dintr-o lume bună. Acum începea să înţeleagă partea urâtă a vieţii. „Dar nu mă voi speria", îşi spuse.

Apoi simţi ceva căzându-i uşor pe cap.

– Zăpadă, spuse Roderick, prima zăpadă de Crăciun.

Louisa întinse mâna şi privi cu uimire fulgii care cădeau şi apoi dispăreau în palma ei.

– Trebuie să intri, o să răceşti, o sfătui Roderick.

– Nu, aş vrea să mai stau puţin. Doamne! Este aşa de frumos!

– Mergi înăuntru, îi porunci el.

Louisa se supuse. Nu i se mai părea ciudat să i se supună.

capitolul 5

Curând, ziua de care Louisa se temuse atâta veni – ziua balului de la Cranford. Se rugase în fiecare noapte să se întâmple ceva care s-o salveze de chinul de a-l revedea pe lordul Westbridge.

Era mai hotărâtă ca niciodată să-l refuze, dar, în același timp, simțea și hotărârea tot mai acerbă a părinților ei de a pune la cale această căsătorie.

Rugăciunile nu-i fură ascultate, și, în seara balului, trebui să accepte să fie îmbrăcată sub supravegherea și indicațiile mamei ei în cea mai fină rochie pe care o purtase vreodată, din satin bleu, brodată cu stele argintii. Pantofi argintii îi încălțau picioarele elegante, iar panglici argintii se răsuceau printre buclele ei strălucitoare. În jurul gâtului purta aceleași perle ale familiei.

Lady Hatton arăta splendid într-o rochie de culoarea vinului roșu. Louisa se încruntă când observă granatele pe care le purta mama ei

– Cred c-ar trebui să-ți porți rubinele la rochia asta, *maman*.

– Nu-mi mai amintesc exact unde le-am pus.

– Dar cu siguranța servitoarea ta...

– Draga mea, ce atâta tam-tam? Nu mă alege nimeni pe mine. Toate privirile vor fi asupra ta. Hai, grăbește-te! Trebuie să mergem.

Trăsura aștepta. Roderick deschise ceremonios ușa și îi ajută să urce pe lordul și pe Lady Hatton, apoi pe Arabelle. Când Louisa îi dădu mâna, mantia, care-i era prinsă ușor pe umeri, alunecă.

Roderick o ridică şi i-o aşeză la loc pe umeri. Încercă să evite să o atingă, însă ea îi simţi căldura mâinilor, iar, când îl privi, ghici în ochii lui ceva ce-i făcu inima să tresalte.

Era o noapte senină și strălucitoare, rece, dar frumoasă. Stelele sclipeau ca niște diamante pe cer, iar luna învăluia peisajul înzăpezit într-o lumină argintie. Se apropiau tot mai mult și, în fața lor, conacul Cranford se înălță în toată imensitatea lui. Din fiecare fereastră şi uşă ţâşneau lumini strălucitoare, iar trăsurile ocupau drumul într-un șir parcă fără sfârşit, aducând cu ele sute de oaspeţi.

– Toată lumea va veni, spuse mama Louisei, absolut toată lumea.

Clădirea strălucea frumos decorată. Holul principal era dominat de cel mai mare brad pe care Louisa îl văzuse în viața ei. Vârful ajungea până la tavan. Era împodobit cu beteală şi globuri strălucitoare. La poalele lui era un morman de cadouri.

Valeţi dichisiţi fuseseră puşi la dispoziţia oaspeţilor, ca să-i ajunte cu pelerinele. Lord Westbridge însuşi luă mantia Louisei, iar atingerea vicleană a degetelor lui pe gâtul ei o cutremură.

– Abia acum casa mea este perfectă, spuse el cu vocea lui neplăcută. Tu o desăvârșești.

– Sunteţi prea bun, domnul meu, răspunse Louisa cu o voce tremurătoare. Dar casa domniei voastre nu are nevoie de mine pentru a fi perfectă.

– „Domnia voastră“? râse el, luând-o de mână. Cât de protocolar! Aș prefera să-mi spui George, încântătoarea mea Louisa.

– Iar eu aș prefera să-mi spuneţi „domnişoara Hatton“, replică ea înfruntându-i privirea.

El râse.

– Ești de modă veche. Încântător! Dar nu-i nimic, nu m-am supărat. Pentru început, îmi place că dai dovadă de bună cuviință.

Louisa se împurpură, dar nu avea cum să se salveze. Părinții ei îi priveau zâmbind. Și alți oaspeți îi priveau. Toate domnișoarele de măritat din familiile mai de vază ale ținutului se uitau la ea cu invidie. Ar fi vrut să primească ele toată acea atenție din partea celui mai înstărit om din comitat și o considerau pe Louisa extrem de norocoasă.

Dar pe ea nu o interesau câtuși de puțin lordul Wesbridge și fabulosul lui conac. Se gândea numai la Roderick. Unde era oare acum? Jurase că o va proteja, dar nu putea face nimic împotriva puternicului Westbridge în propria lui casă. Începu să creadă că fusese o naivitate să se bazeze pe el. Era sigură că și-ar fi dat toată silința, dar ce i-ar fi putut face un grăjdar unui om atât de puternic cum era lordul?

Oaspeții se plimbau ca la muzeu prin camerele proaspăt amenajate și oriunde se uitau, rămâneau muți de uimire.

Sala de bal era împodobită cu crengi de brad, trandafiri și mătase roz aranjate în ghirlande. În spate, orchestra își acorda instrumentele. Era evident că nu fuseseră precupețite nici un efort și nici o cheltuială.

Sosi și clipa să înceapă dansul.

– Îmi faceți onoarea să-mi acordați primul vals? o invită lordul. Tonul vocii lui dovedea cu prisosință că nu concepea un refuz.

Ea îi dădu tăcută mâna și-l lăsă să o conducă în centrul sălii.

– Dă-mi voie să îți mărturisesc că ești cea mai frumoasă femeie de aici, o complimentă el în timp ce dansau.

– Mulțumesc, dar mi-aș fi dorit să nu mă puneți atât de mult în lumină.

– De ce nu? Toată lumea de aici îmi cunoaște intențiile. Și tu la fel.

Louisa și-ar fi dorit să nu-l mai audă vorbind astfel. Se simțea îngrozitor în brațele lui.

– Abia dacă mă cunoașteți, spuse ea, ne-am întâlnit numai de două ori.

– O dată a fost de ajuns. Când îmi doresc ceva nu stau prea mult pe gânduri. Iar pe tine te vreau și te voi avea. Poate că voi anunța logodna noastră chiar în seara asta.

– Fără consimțământul meu? se revoltă ea cu ochii scânteind.

– O să spui da și amândoi știm asta. Altfel...

Ea nu-l lăsă să termine:

– Dacă anunțați logodna, refuz și plec imediat. Vă voi face să păreți un caraghios.

Ochii lui Westbridge se umplură de furie.

– Dacă faci așa ceva, o să am grijă să-ți pară foarte rău. Bun atunci, vom mai juca jocul ăsta o vreme. Răzbunarea îmi va fi mai dulce la sfârșit.

– Nu mă strângeți așa, se rugă ea.

– Îmi place să te țin aproape, și fac întotdeauna ce-mi place. Dar iată că dansul se încheie.

El se îndepărtă, iar în următoarea oră își îndeplini obligația de gazdă de a dansa cu invitatele. Louisa încercă să-și revină. O invitară la dans mulți tineri. Ea acceptă, deși nu-și dorea să danseze cu nici unul. Voia să danseze cu Roderick, bărbatul pe care-l iubea. Dar începea să se teamă că iubirea lor n-avea nici o șansă.

Reverendul Lightly era şi el prezent împreună cu familia. Louisa îi privi pe Simon şi Arabelle salutându-se politicos, de frică să nu-şi trădeze secretul. Dar, când dansau, iubirea părea că radiază din ei, i se păru Louisei. Îşi privea prietena, care considerase cândva căsătoria un aranjament materialist, dar care acum era gata să renunţe la orice de dragul sentimentelor.

Când iubeşti cu adevărat, te schimbi. Nimic nu mai contează. Iar dragostea avea s-o schimbe şi pe ea, aşa cum o schimbase pe Arabelle.

Dansă până când obosi, până când îşi dori ca noaptea să se termine. Dacă le-ar fi putut spune părinţilor ei cât de necuviincios îi vorbise Westbridge şi ar fi fost sigură că ei îl vor opri! Dar înţelesese că nu se putea baza pe ajutorul lor.

În sfârşit, dansatorii obosiţi se retraseră din mijlocul încăperii. La cererea lordului, toată lumea se strânse în jurul bradului.

– Fiecare dintre dumneavoastră are câte un cadou de Crăciun, spuse el.

Valeţii începură să împartă pachete colorate. Louisa îşi privi părinţii care-şi deschideau cadourile. Lordul Hatton primise o cutie de trabucuri din aur masiv. Apoi Lady Hatton deschise pachetul ei şi Louisa îşi înăbuşi un strigăt. Într-o cutie de bijuterii se afla colierul de rubine pe care mama ei îl „pierduse". Fu ca şi cum un fulger lumină brusc un peisaj de coşmar. Grajdurile goale, dispariţia servitorilor, bijuteriile lipsă. Mama ei fusese nevoită să-şi vândă colierul, iar Westbridge i-l azvârli înapoi ca pe o dovadă a puterii sale.

– Şi acum darul meu pentru tine, domnişoară Hatton.

Lordul îi puse în palme o cutie mare și plată de bijuterii. Louisa o primi șovăitoare. Ar fi vrut să refuze, dar nu putea în fața atâtor oameni. O deschise și se îngrozi. Un colier opulent, strălucitor de diamante se răsfăța pe catifeaua neagră. Trebuie să fi costat cât un regat. Cei din jur rămăseseră înmărmuriți.

– Eu... nu pot accepta, se bâlbâi ea, este mult prea scump.

– Banii nu trebuie precupețiți atunci când vrei să ajungi la inima cuiva, dădu din umeri lordul. Acceptă cadoul ca pe o dovadă a devotamentului și a respectului meu.

Vorbele-i erau mieroase, dar strălucirea sălbatică din privirea lui arăta că abia aștepta ziua în care avea să-și impună voința asupra ei.

– *Maman! Papa!* le ceru Louisa ajutorul.

– Un dar foarte drăguț, se entuziasmă mama ei. Nu te mai agita atâta, draga mea! Ar fi o dovadă de proastă creștere.

– Și aș putea avea plăcerea de a o vedea pe domnișoara Hatton purtând acest colier? întrebă iarăși mieros Westbridge.

Mama îi scoase Louisei perlele de la gât. Și, în timp ce-i atârna neprețuita povară de diamante în loc, fata se simți ca un miel gata să fie sacrificat.

– Este o oglindă în cealaltă cameră, spuse lordul. Permite-mi să te însoțesc ca să vezi cât de minunat arăți.

O apucă de încheietura mâinii și o trase spre ușă. Louisa nu se putu împotrivi.

Când ajunseră în mica antecameră, fata din oglindă o privi cu ochi goliți de orice expresie. Lordul Westbridge stătea în spatele ei, zâmbind satisfăcut.

– Mulţumesc, spuse ea, acum cred că ar trebui să ne întoarcem.

– Nu chiar atât de repede. Te-am răsfăţat cu o avere. Cu siguranţă că-mi poţi oferi câteva minute. Vreau să-ţi mai arăt câte ceva în casa asta, spuse el, trăgându-i braţul şi conducând-o afară pe uşa din celălalt capăt al încăperii. Ştiai că, înainte de a deveni conac, clădirea a fost o mănăstire?

– Da, şopti ea aproape leşinată.

– Desigur, locul e împânzit de cotloane şi intrânduri care ascund scări secrete. Avem chiar şi o fantomă, pe care valetul meu jură că ar fi văzut-o.

– Am... am auzit de fantomă. Se spune că ar fi un călugăr decapitat, zise ea.

– Poate, dar se pare că e îngrozitor de vorbăreaţă. Am auzit că, atunci când îţi strigă numele, înnebuneşti de frică. Se pare că-i place să umble chiar pe aici.

– Vă rog, nu vreau să merg mai departe.

– Aproape am ajuns, spuse el, ignorându-i cererea.

O conduse spre o altă uşă, pe care o închise în urma lor. Apoi încuie şi se rezemă de uşă.

– Acum putem vorbi un pic, spuse el.

– Nu, vreau să mă întorc la părinţii mei.

– Vei pleca atunci când îţi voi da eu voie. Nimeni nu va fi mirat că ne-am furişat afară din salon. E firesc ca doi logodnici să vrea să fie singuri.

– Dar nu suntem logodiţi! ţipă ea.

– Vom fi, după ce te voi fi reţinut aici suficient de mult. Asta dacă nu cumva vrei un scandal pe care n-ai să-l uiţi în veci.

Louisa se dădu câţiva paşi în spate. Westbridge era respingător. Se uită în jur cu disperare,

căutând un mod de a evada. Dar nu văzu decât o uşă. Pe care el o zăvorâse.

– *Nu!* ţipă ea în timp ce Westbridge se apropia încet.

Îngrozită, Louisa îşi dădu seama în ce cursă intrase. De ce fusese atât de naivă, încât să-l lase să o păcălească aşa? O ademenise, iar dacă mai rămânea multă vreme singură cu el, avea să fie obligată să se mărite.

– Ai făcut asta înadins! urlă indignată. Ca să mă compromiţi.

– Să spunem mai degrabă că nu-mi place să pierd timpul. N-am de gând să stau după mofturile unei fetişcane. Amândoi ştim care va fi răspunsul tău la final.

– Nu, nu mă poţi obliga! spuse Louisa, trăgându-se înapoi.

El venea spre ea, rânjind cu cruzime.

– Îmi place o mânză nărăvaşă, mârâi el. Cu cât te împotriveşti mai tare, cu atât ne va plăcea mai mult amândurora.

– Cum poţi să mă vrei de nevastă, când ştii cât de mult te urăsc?

– Dar, draga mea prostuţă, asta e partea cea mai frumoasă. Am ştiut că nu-ţi plac de prima oară când ne-am văzut. Ai încercat să fii politicoasă, dar se vedea foarte clar pe faţa ta ce simţeai. Atunci am hotărât că trebuie să te am, râse el.

– Mă vrei pentru că nu te plac? făcu ea uimită. Nu-i venea să creadă că o asemenea perversiune era posibilă.

– Desigur. Femeile abordabile sunt plictisitoare. Tu, în schimb, n-o să mă plictiseşti niciodată, pentru că niciodată n-o să mă vrei. Dar, pe toţi dumnezeii, mi te vei supune, doamnă! Asta ţi-o promit.

Mă dispreţuieşti, dar nu vei reuşi să fugi de mine. Te poţi lupta şi te poţi împotrivi, dar, în cele din urmă, vei ceda. Vei fi a mea. Mi-ai aparţinut încă de când am decis că te vreau.

– Nu-ţi aparţin, replică ea înflăcărată. Şi nu-ţi voi aparţine niciodată!

– Minunat! Absolut minunat! Exact cum îmi place.

– *Eşti nebun!*

Rânjetul lui era cumplit.

– Să zicem că am gusturi mai ciudate, pe care tu le satisfaci cum nici o altă femeie n-a mai făcut-o până acum. Dar gata cu vorba!

Ajunsese în dreptul ei. Louisa îşi ridică mâna pentru a se apăra. El râse şi o prinse de talie. Îngrozită, ea renunţă pentru prima oară la bunele maniere şi îşi înfipse dinţii în mâna lui. Westbridge urlă de durere. Louisa profită de moment şi fugi pe lângă el, descuie uşa şi evadă. Răgetul lui plin de furie o făcu să alerge şi mai tare. O luă pe un coridor, trecu de nişte uşi, apoi prin altele şi altele. Se rătăci. Nu mai ştia unde se află şi încotro să o ia. Ştia numai că trebuia să fugă de Westbridge.

Se opri într-o galerie lungă şi pustie şi ascultă cu atenţie să vadă dacă lordul era pe urmele ei, dar auzi doar, slab, sunetul muzicii. Galeria se afla lângă sala de bal. Pe geam, Louisa putu vedea cuplurile plutind în pas de dans pe muzica orchestrei. Dacă s-ar fi putut întoarce sub luminile balului, în loc să fie nevoită să stea în locul acela, singură şi pierdută!

– *Louisa!*

Fata aproape ţipă când îşi auzi numele şoptit din întuneric. Nu văzu pe nimeni, dar numele îi fu strigat din nou. Îşi aminti povestea călugărului

decapitat, care îi striga pe oameni, înnebunindu-i de frică.

– *Louisa!* se auzi iarăşi vocea.

– Cine eşti? strigă ea. Unde eşti? Ah, Dumnezeule, ţine-mă-n paza ta!

– Taci, sunt eu, şopti Roderick, apărând din întuneric. Nu-ţi fie teama!

– Ah, Roderick! suspină ea, luându-l în braţe. Roderick! *Roderick!*

– M-am strecurat înăuntru pe o uşă dosnică, spuse el strângând-o la piept şi afundându-şi obrazul în părul ei, şi am privit balul dintr-o galerie. Când ai plecat cu el, am găsit o cale de a vă urmări. Ţi-am promis că voi fi mereu lângă tine, chiar dacă nu vei şti. Credeai că te-am părăsit?

– Nu cred că mă vei părăsi vreodată, oftă ea.

Dar apoi auzi un zgomot care o îngrozi.

– Vine, îngăimă ea.

Roderick o ascunse în umbră şi rămaseră nemişcaţi, îmbrăţişaţi în întuneric.

Uşa se izbi de perete, şi Westbridge apăru în prag, înnebunit de furie.

– Nu poţi fugi de mine! tună el. Încetează cu prostiile astea imediat!

Roderick o strânse şi mai tare în braţe. Ea îşi ţinea răsuflarea, simţindu-şi bătăile inimii la unison cu ale lui.

Westbridge înaintă cu paşi mari în galerie. Preţ de o clipă îngrozitoare, Louisa crezu că avea să caute în întuneric. Dar, într-un târziu, lordul păru convins că nu era nimeni acolo.

– Deci ai luat-o pe partea cealaltă, îşi spuse el. Foarte bine, o să te găsesc acolo. Şi atunci va fi vai de tine! continuă, ieşind pe unde venise şi trântind uşa în urma lui.

– Eşti în siguranţă acum, îi spuse Roderick. Crede că ai luat-o spre aripa de vest. E un labirint de coridoare acolo. Te va căuta o vreme.

– A încercat să mă compromită.

– Ştiu. Lasă-l să se îndepărteze şi apoi te poţi întoarce la bal.

– Oamenii trebuie să fi observat că am dispărut. Vor crede că ... Oh, îngrozitor!

– Nu-ţi face griji. Mă ocup eu de asta.

– Când mă gândesc că ai fost tot timpul aici, în galerie, veghind asupra mea...

– Nu mi-am luat ochii de la tine. Erai cea mai frumoasă femeie din încăpere şi dansai cu atâta graţie.

– N-am vrut să dansez cu nimeni. Aş fi vrut... Louisa ezită înainte de a adăuga: Aş fi vrut să dansez cu tine.

– Şi eu aş fi vrut. De fiecare dată când un bărbat pune mâna pe tine, îmi doresc să fiu eu în locul lui, deşi ştiu că nu am dreptul nici măcar să mă gândesc la aşa ceva.

O prinse de talie. Orchestra cânta un vals lent. În clipa următoare, Louisa se legăna în braţele lui. Unde învăţase un grăjdar să valseze aşa de elegant? Paşii lui erau în perfectă armonie cu ai ei, o conducea cu delicateţe, dar ferm. Louisa avea impresia că dansau printre stele. Şi-ar fi dorit ca acel moment să dureze o veşnicie. Dansul lor era atât de armonios, de parcă Roderick ar fi fost jumătatea ei, rânduită de Dumnezeu. Muzica se opri.

– Te duc înapoi acum, spuse el ameţit.

– Nu, îl rugă ea. Încă un dans. Doar unul.

Muzica începu din nou. Roderick o ţinea aproape, iar ea nu-şi desprindea privirea de a lui. Simţea

că pereţii şi tavanul se topiseră. Nu mai exista nici o altă realitate în afară de ei doi, împreună.

– Roderick, suspină ea.

– Sunt aici, iubito, nu te teme.

Inima ei repetă: „iubito, iubito...". Şi el era iubitul ei. Trăia iubirea la care sperase, după care tânjise. Nu va exista niciodată vreun alt bărbat în viaţa ei. Numai Roderick. Muzica se opri, dar ei nu băgară de seamă. Dansau în continuare îmbrăţişaţi. Roderick se aplecă încet spre ea şi o sărută, şi Louisa ştiu că aceasta era clipa pe care o aşteptase toată viaţa. Atingerea buzelor lui era uşoară ca un fulg şi totuşi transmitea o plăcere nebună, pasională, ca şi cum fiecare părticică a inimii, sufletului şi minţii ei se trezea dintr-un somn adânc. Părea că lumea încremenise şi timpul se oprise în loc. Nu mai existau decât bătăile inimii ei. Numai acest bărbat. Numai această iubire desăvârşită.

– Hai să plecăm de aici! Nu trebuie să ne găsească împreună, şopti el şovăielnic.

– Nu-mi pasă, exclamă ea nepăsătoare.

– Iubito, nu vreau ca din cauza mea să iasă un scandal. Grăbeşte-te!

– Dar cum mă voi putea întoarce la bal fără ca el să mă vadă?

– Există pasaje secrete în casa asta pe care el nu le ştie.

– Dar tu de unde...? Ah, da, ai lucrat aici.

– Cunosc această casă mai bine decât o va cunoaşte el vreodată, zâmbi Roderick.

O trase îndărăt în umbra galeriei şi aprinse o lumânare aflată pe o măsuţă joasă. La lumina ei, Louisa îl văzu pipăind de-a lungul panourilor din stejar până când auzi un declic şi o uşă secretă se deschise cu zgomot. Luând-o de mână, Roderick

o conduse în coridorul ascuns. Ținea lumânarea deasupra, luminând calea, dar Louisei toate pasajele îi păreau la fel. În cele din urmă, ajunseră la o altă ușă. Roderick o deschise ușor și privi afară.

– Pe aici poți ajunge în salon. Du-te repede, până nu te vede cineva. Încearcă să te amesteci în mulțime fără să fii observată.

– Și Westbridge?

Roderick zâmbi răutăcios, ca un băiețel care plănuia să facă o boacănă.

– Lasă-l pe nemernicul ăla în seama mea. O să-i dau o lecție pe care n-o s-o uite.

Așa cum îi spusese el, în holul unde se pomeniseră nu era nimeni. Două uși duble impozante dădeau în salon. Louisa se strecură pe una din ele, fără a fi observată. Se îndreptă spre mama ei, care stătea pe o canapea împreună cu alte doamne mai în vârstă.

– O, aici erai! Dar unde e lordul Westbridge?

– Nu știu, spuse adevărul Louisa. Mă tem că ne-am pierdut unul de altul.

– Dar cum de s-a întâmplat așa ceva?

– E o casă mare și întortocheată.

În clipa aceea apăru un tânăr care o invită să danseze.

– Cred că dansul acesta era rezervat lordului, interveni Lady Hatton.

– Dar, *maman*, lordul lipsește.

Louisa se îndepărtă alături de partenerul ei. Cu cât o vedea mai multă lume, cu atât mai bine. În felul acesta, nimeni nu ar fi putut comenta că fusese singură cu Westbridge. Așa că, după primul partener, urmară alți doi. Timpul trecea, și lordul era tot dispărut. La ce se referise Roderick când

spusese că-i va da o lecție? Oaspeții începură să observe că gazda lor lipsea de cam multă vreme.

– Sigur s-a întâmplat ceva îngrozitor, spuse mama ei. Lordul nu ar fi plecat pur și simplu de la propriul bal.

Louisa observă un valet apropiindu-se de un altul și șoptindu-i ceva la ureche. Cei doi se priviră îngrijorați.

– Ce se întâmplă? se interesă Lord Hatton.

– Cineva a auzit un zgomot înfricoșător la etaj, spuse unul dintre valeți, făcând o plecăciune.

– Mai bine am merge să vedem, sugeră Hatton.

Ceilalți invitați înțeleseseră deja că ceva nu era în regulă și se îmbulziră toți în urma servitorului, pe scara largă. Urcară până ajunseră în partea superioară a casei, care era încă în renovare. Aici se auzeau clar izbituri și strigăte. Părea că vin de dincolo de un zid.

– Cine-i acolo? strigă servitorul.

– Scoate-mă de aici! se auzi un strigăt înăbușit.

– Dar unde sunteți, stăpâne, nu văd nici o intrare?

– *Scoate-mă imediat de aici, prostule!* țipă lordul.

Dură ceva până când valetul găsi ușa secretă, căci lordul era prea orbit de furie pentru a-l putea ghida. În sfârșit, deschiseră ușa.

Acum Louisa pricepu ce voise Roderick să zică. Westbridge era plin de praf și de pânze de păianjen. Murdăria îi stricase costumul scump, iar praful i se scutura din păr, intrându-i în ochi. Încercând să-l îndepărteze, nu reușise decât să se mânjească pe față.

Strânși în jurul lui, oamenii încercau să-și stăpânească uimirea. Chiar și așa, se auziră câteva chicoteli. Lordul părea gata să facă moarte de om.

– Stăpâne..., îngăimă valetul.

– Piei din fața mea, neghiobule! Pentru ce i-ai adus pe toți aici?

Westbridge căută cu privirea prin mulțime, până când dădu de Louisa, care încerca să-și stăpânească râsul. Își dădu seama că îl văzuse și ea cu înfățișarea aceea caraghioasă. Iar Louisa își spuse că nu mai văzuse atâta ură în privirea cuiva.

– S-a făcut târziu, spuse Lady Hatton. E timpul să plecăm.

Apoi se adresă politicoasă lordului:

– Vă mulțumim mult pentru această petrecere minunată.

Ceilalți invitați își recăpătară și ei cumpătul și încercară să se comporte natural, deși gazda lor arăta ca un coșar și îi ura din răsputeri că îl vedeau astfel.

Lady Hatton își ținu firea până afară, când se sprijini afectată de brațul soțului.

– Ce situație îngrozitoare! gemu ea. Tocmai când totul mergea așa de bine...

– Vă simțiți bine? se interesă Roderick, ajutând-o să urce în trăsură.

– *Maman* suferă de nervi, îi explică Louisa. Săracul lord Westbridge a rămas închis într-o cameră secretă.

Roderick nu schiță nici un gest, nici un mușchi nu i se mișcă pe față.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse, sper că domnia sa nu a fost rănit.

– Deloc. Doar că s-a murdărit destul de rău. A fost o priveliște teribilă, spuse Louisa privindu-l.

– Cum spuneți dumneavoastră, domnișoară.

Tot drumul până acasă, Louisa și Arabelle avură grijă de Lady Hatton.

– Cum de s-a putut întâmpla un lucru atât de îngrozitor? scâncea ea. Bietul om! Atât de umilitor!

– A fost umilitor, așa-i? întări Louisa. Și toată lumea era de față! Folosește sărurile mele, *maman*.

Lordul Hatton era mai puțin afectat.

– Pe toți sfinții, ce priveliște! N-aș fi vrut s-o ratez pentru nimic în lume.

– Frederick! i-o tăie Lady Hatton. Am impresia că uiți.

– Ce? Poftim? A, da! Ei bine, dragă, nu s-a întâmplat nimic grav. Și la urma urmei, n-a fost vina Louisei.

Louisa stătu cu mama ei până când aceasta se retrase în dormitor. Dar, de îndată ce putu, fata se strecură afară din casă și alergă spre grajduri.

– Ah, Roderick, cât ești de isteț! Cum ai reușit?

– N-a fost greu. I-am aruncat haina peste cap ca să nu mă poată vedea și l-am împins în cămăruța aceea. Am ales una de la etaj, unde era mizerie și nimeni nu l-ar fi auzit. L-am lăsat acolo vreo oră, apoi i-am șoptit ceva unuia dintre valeți și m-am evaporat. Așa-i trebuie pentru ce ți-a făcut, iubirea mea! Nu-l voi ierta niciodată pentru asta.

Vocea i se stinse. Rămăsese vrăjit de chipul Louisei. Ea stătea în lumina felinarului, uitându-se la el cu ochii plini de dragoste. Își simțea sufletul aproape de al lui. Îl iubea. Nu-i păsa de diferențele dintre ei. Nu existau greutăți când dragostea era puternică și adevărată.

– Nu-ți pot oferi nimic, murmură el.

– Ah, Roderick, iubitul meu, îmi poți oferi inima ta?

– Toată. Pe vecie.

– Atunci nu-mi mai trebuie altceva.

– Nu știi ce spui. Cum vei putea trăi cu un om sărac ca mine?

– Sărac în avere, dar bogat în dragoste, spuse ea fără teamă. Iubirea mea, am fost crescută să fiu superficială și nesăbuită, ca toate fetele din zilele noastre. Am crezut că mă voi mărita cu un nobil bogat pentru că asta se așteptau toți să fac. A trebuit să descopăr dragostea pentru a putea înțelege că toate astea nu erau decât baloane de săpun. Atâta timp cât am dragostea ta, am totul.

El o mângâie. Ochii îi scânteiau.

– Vom fi așa de fericiți în căsuța noastră! spuse ea cu avânt. Voi învăța să gătesc și să fac totul pentru tine.

– Nu, spuse el cu voce gravă. Te iubesc prea mult ca să-ți cer un astfel de sacrificiu.

– Nu-mi cere să renunț la tine! Acum că ne-am găsit, nu trebuie să ne mai despărțim vreodată.

– Așa va fi, îi promise el. Trebuie să existe o cale. Ai încredere în mine, iubito!

– Te voi urma până la capătul pământului! jură ea. Nu-mi pasă de titluri, de avere, pentru mine ești oricum un lord. Lordul inimii mele. Și vei fi întotdeauna.

*

Louisa reuși să se întoarcă în camera ei fără să fie văzută. Acolo se aruncă pe pat, desfătându-se cu gândul la dragostea ei. „E tot ce mi-aș fi putut dori la un bărbat și-l voi iubi toată viața!" Însă fericirea îi fu umbrită de amintirea lordului Westbridge. Își aminti cât de mânios fusese și cum parcă înșiși părinții ei se speriaseră de el. Nu avea

să renunțe așa ușor la ea. Drumul iubirii adevărate era presărat cu capcane.

Cine putea spune ce îi va aduce viitorul?

capitolul 6

În dimineaţa următoare, Lady Hatton era extaziată de colierul din diamante.

– E practic o declaraţie în el însuşi, spuse ea încântată.

– Da, este. Şi tocmai de aceea nu-l vreau. Am încercat să-l refuz, *maman*, de ce nu m-ai lăsat?

O undă de nelinişte se citi pe faţa mamei, dar Lady Hatton îşi reveni imediat şi spuse:

– Pentru că îmi doresc ce-i mai bine pentru tine, draga mea. Nu te voi lăsa să-ţi distrugi viitorul pentru o clipă de slăbiciune. Acum fugi şi te îmbracă!

– Dar merg să călăresc, *maman*.

– Ba nu mergi nicăieri! Lord Westbridge va trimite cu siguranţă în dimineaţa asta cererea în căsătorie, iar tu vei fi aici s-o primeşti.

– Dar, *maman*, l-am refuzat deja.

– Poftim?!

– Aseară i-am spus că nu mă mărit cu el. Sunt convinsă că a înţeles exact.

– Dar ai acceptat colierul cu diamante!

– Ba nu, spuse ea cu disperare. M-a obligat, şi nu l-am putut da jos înainte de a pleca. Aşa că, dacă primiţi veste de la el în dimineaţa asta, înapoiază-i-l şi spune-i că nu accept să-i fiu soţie. Spune-i că nu vă daţi consimţământul.

– Dar eu şi tatăl tău ne-am dat deja consimţământul, Louisa.

– Fără să mă întrebaţi?

– Ești prea tânără să știi ce vrei, iar noi îți vrem numai binele.

Deznădăjduită, Louisa fugi sus, iar Arabelle o ajută să îmbrace o rochie de zi din mătase brodată. Coborâră împreună, așteptând temuta sosire a lui Westbridge. Arabelle nu-i putea spune ce credea de față cu mama ei, dar o compătimea din priviri. Cum dimineața trecu fără vreun semn din partea lordului Westbridge, starea de nervozitate a mamei crescu. Spuse că va sosi cu siguranță seara și o trimise pe Louisa să-și schimbe din nou rochia. Dar lordul nu veni nici pe seară, iar spre sfârșitul zilei amândoi părinții îi aruncau priviri întunecate.

– E numai vina ta, o acuză mama. Purtarea ta de aseară l-a dezgustat cu siguranță.

– Ce bine ar fi să fie așa! strigă Louisa. Acum putem trimite colierul înapoi?

– Nici vorbă. Îl vom aștepta și mâine. Unde pleci?

– La grajduri. N-am văzut-o pe Firefly azi.

– Stai aici! Mai avem de discutat.

Văzând că toți erau prea preocupați să o observe, Arabelle se strecură discret afară. O clipă mai târziu, intră în grajd.

– Se ceartă. L-au așteptat toată ziua pe Westbridge, care nu a venit. Louisa a încercat să vină să te vadă, dar părinții ei o păzesc ca niște vulturi.

– Vă mulțumesc că mi-ați spus, domnișoară. Nu cred că Westbridge ne va mai deranja vreo câteva zile.

– De ce, știi ceva?

– Am fost în sat. Lumea vorbește. O trăsură simplă cu storurile trase a părăsit conacul Cranford dis-de-dimineață.

– Călătoreşte cu o trăsură simplă? se amuză Arabelle.

– Da, dacă vrea să se ascundă de cei care au râs de el. Şi se pare că valetul lui îl însoţeşte.

– De nu s-ar mai întoarce!

– Nu putem spera chiar atât de mult. Dar vor trece cel puţin câteva zile până va îndrăzni să-şi mai arate chipul pe aici.

– Era plin de praf şi pânze de păianjen, spuse Arabelle râzând. Toţi s-au distrat pe seama lui. Iar dintre cei care au fost acolo aseară, mâncându-i mâncarea, bându-i băutura şi acceptându-i cadourile, nu cred să fi fost vreunul care să-l placă într-adevăr.

– Preferă să fie temut, nu plăcut. Ce mai face Lou... domnişoara Hatton?

– E bine. Mi-a mărturisit tot. Îl dispreţuieşte pe bărbatul acela şi se va bucura să afle că ea însăşi e în siguranţă câteva zile. Să-i transmit ceva?

– Spuneţi-i doar că o iubesc. Şi asta... – îi dădu un plic –, asta e pentru dumneavoastră. Mi l-a dat domnul Lightly.

– Vai, mulţumesc, mulţumesc!

Arabelle sărută plicul extaziată şi zburdă spre casă pentru a-i povesti totul Louisei.

Aceasta fu atât de uşurată, încât, în timpul cinei chiar se înveseli, iar părinţii ei se felicitară, crezând că reuşiseră să o facă în sfârşit să înţeleagă.

*

Toată lumea era ocupată până peste cap cu pregătirile de Crăciun. Oamenii păreau mai veseli în preajma sărbătorilor, regăsindu-şi căldura şi bunătatea.

Un brad imens fu ridicat în centrul satului, împodobit cu nuci și fructe pentru păsările care-și găseau hrana mai greu în timpul iernii. Din biserică, corul putea fi auzit mereu repetând spectacolul de colinde care urma să aibă loc în ajunul Crăciunului.

Ca majoritatea doamnelor, Louisa participa cu tot sufletul la organizarea petrecerii pentru copiii săraci. Aveau să servească ceai, prăjituri și jeleuri. Urma să vină un magician și fiecare copil să primească un cadou.

Zilele treceau fără nici un semn din partea lordului Westbridge, iar Louisa începu să-și recapete speranța. Își permitea din când în când să uite, pentru scurt timp, că acesta îi amenința fericirea. Prefera să se bucure liniștită de dragostea ei.

Uneori, ea și Roderick prindeau câte un moment de singurătate – dar nu prea des, pentru că el nu voia să riște să o expună bârfei. Așa că erau nevoiți să se întâlnească de cele mai multe ori în public. Din fericire, pregătirile pentru Crăciun îi ajutară să fie unul lângă celălalt, la fel cum îi ajutaseră și pe Arabelle și Simon.

Într-o după-amiază, Roderick o duse împreună cu Arabelle în sat într-o trăsură plină ochi cu cadourile pentru petrecere. Apoi le aranjară împreună în jurul bradului.

Soția vicarului era și ea acolo, împreună cu fiicele ei. Se simțiră bine, râseră și pălăvrăgiră în timp ce despachetau coșurile cu alimente. Pregătiră un tort imens și îl așezară la loc de cinste, înconjurat de boluri cu nuci și fructe, jeleuri și budinci.

Apoi ușile se deschiseră și copiii se năpustiră înăuntru. Fețele le erau aprinse de entuziasm. Unii dintre părinți erau cu adevărat foarte săraci, iar

această petrecere era pentru copiii lor singurul motiv de bucurie de sărbători.

În culmea veseliei, apăru Moşul care tună: „Ho, ho, ho!" Louisa observă că Roderick dispăruse. O clipă mai târziu, suspiciunile ei fură confirmate când Moşul îi făcu cu mâna. Fu mişcată până la lacrimi în timp ce oferea cadourile când văzu mirarea din ochii copiilor. Împărţi păpuşi, urşuleţi, trenuleţe din lemn, bărcuţe, cărţi cu poze. Toţi copiii erau extaziaţi. Când cadourile se epuizară, Moşul îşi luă la revedere şi dispăru. Câteva momente mai târziu, apăru Roderick.

– Ce bine că ai dispărut! îi şopti Louisa.

– De ce? S-a întâmplat ceva cât am fost plecat? întrebă el nevinovat. Şi râseră amândoi.

„Doamne, fă să rămână mereu aşa! Să ne iubim şi să fim fericiţi unul lângă celălalt!" gândi Louisa.

După ce copiii mâncară pe săturate, luminile se stinseră până când în biserică rămase numai o strălucire difuză. Se adunară toţi în jurul bradului şi începură să cânte colinde.

Louisa se emoţionă la auzul vocilor care preaslăveau cea mai frumoasă poveste din lume – un copil născut în sărăcie, dar menit să conducă lumea prin dragoste. În entuziasmul propriei sale iubiri, Louisa simţi cum i se umple inima de bucurie.

Şi, în timp ce glasurile copiilor se ridicau spre cer, simţi că totul era posibil. Cu siguranţă Dumnezeu avea să le arate calea pentru ca ea şi Roderick să fie împreună.

După terminarea petrecerii, copiii ieşiră în noapte, strângând la piept cadourile şi pălăvrăgind încântaţi. Roderick şi Louisa reuşiră să fure câteva momente preţioase împreună.

– Sunt atât de fericită! îi mărturisi ea. N-aş fi crezut că dragostea poate fi atât de minunată!

– Nici eu. Eşti prima femeie care îmi stăpâneşte inima, şi alta nu va mai fi.

– Vreau să le spun părinţilor mei. Vor fi consternaţi la început, dar vor înţelege când vor vedea cât de mult însemnăm unul pentru celălalt.

– Chiar eşti gata să te măriţi cu un bărbat sărac ca mine şi să trăieşti fără tot confortul cu care eşti obişnuită? o întrebă el blând.

– Dacă este bărbatul pe care îl iubesc, nu mă voi simţi niciodată săracă.

– Şi mă iubeşti cu adevărat atât de mult? întrebă el, adânc mişcat de cuvintele ei.

– Te iubesc, îi şopti ea, *chiar atât de mult!*

– Vreau să-ţi spun ceva important, iubita mea. Sper că mă vei ierta că te-am minţit, spuse el, luând-o de mână.

– Tu? M-ai minţit? Nu cred.

– Nu sunt cine pretind că sunt. Numele meu nu este Roderick Blake, ci Roderick Cranford. Bătrânul conte, fostul proprietar al conacului, a fost bunicul meu.

Louisa înmărmuri.

– Atunci *tu* eşti oaia neagră?

– Da, eu sunt, răspunse Roderick zâmbind uşor. În ziua aceea când noi doi ne-am întâlnit la conac îmi vizitam bunicul. Am dus o viaţă rebelă şi am fost trimis în armată. Mi-a plăcut să fiu soldat, dar eram prea departe, în India, când bătrânul avea nevoie de ajutor. Vreau să cred că l-aş fi putut apăra de lordul Westbridge.

– Lordul Westbridge? Nu înţeleg.

– El l-a ruinat pe bunicul. L-a furat până la ultimul bănuţ. Când am auzit veştile, am demisionat

urgent din armată şi m-am întors aici. Am ajuns la timp ca să-i fiu alături la sfârşit. Şi-a trăit ultimele zile din mila prietenilor şi a murit falit.

– Atunci, tu...?

– Da, eu sunt contele de Cranford. Îşi privi trist hainele sărăcăcioase. Sărăntocul conte de Cranford, dacă nu-mi voi putea recupera moştenirea. Când bunicul era pe moarte, i-am promis că-i voi face dreptate. Cred că această promisiune i-a adus puţină alinare în ultimele momente. Şi intenţionez să mi-o ţin. Westbridge trebuie oprit. A ruinat pe mulţi şi a împrăştiat numai disperare în urma lui.

– E un monstru pripăşit printre noi, spuse ea.

– Da, este un monstru. E inuman de avar şi de ambiţios. Îşi doreşte mereu mai mult. Nu-i ajungea să fie un simplu baron, trebuia să fie cel puţin conte! Şi, pentru că nu a reuşit, şi-a promis să strângă bani prin orice mijloace, indiferent cât de crude sau necinstite. Drumul lui e presărat cu vieţi distruse.

– Îmi doresc să-l poţi înfrânge.

– E obligatoriu. Numai aşa putem fi împreună.

– Şi *trebuie* să fim împreună, pentru că nu voi iubi niciodată pe altcineva în afară de tine!

– Asta este tot ce vreau să ştiu, îi spuse el tandru. Dacă ai şti cum a fost să fac pe servitorul şi să mă umilesc! M-am deprins până la urmă cu asta, dar cea mai rea dintre torturi a fost să o văd pe femeia iubită vânată de acest satir şi să nu pot face mai nimic pentru a o apăra.

– Chiar sunt femeia pe care o iubeşti? Mai spune-mi o dată!

– Eşti femeia pe care o iubesc şi căreia îi aparţin. Mă rog ca în curând să ţi-o pot spune în fiecare

minut al fiecărei zile, până când te vei plictisi s-o auzi!

– Vei aştepta o eternitate să mă plictisesc de iubirea ta! îi răspunse ea drăgăstoasă. Ah, scumpule... Aşteaptă!

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai mi-am amintit de ceea ce mi-a prezis baba Sal cu ani în urmă. Ţi-am spus că, atunci când îl voi întâlni pe viitorul meu soţ, el va purta o mască. Şi tu ai purtat. Un conte deghizat în grăjdar. Aceasta a fost masca ta, şi deci înseamnă că totul va fi bine.

În drum spre casă, Louisa pluti ca într-un vis. Roderick o iubea, şi într-un fel sau altul aveau să sfârşească prin a se căsători. După ce le va spune părinţilor ei adevărul, nu va mai fi nici o piedică.

Dar, când intră în casă, avu un şoc. Părinţii ei o aşteptau în bibliotecă împreună cu lordul Westbridge. Acesta se ridică, negru de supărare.

– Draga mea, lordul Westbridge te aşteaptă de mult, ciripi neliniştită doamna Hatton.

– De foarte mult timp, adăugă Westbridge încruntat.

– Am fost la petrecerea copiilor în sat.

– Care s-a terminat de mult. Fetiţa grădinarului vostru s-a întors de ceva vreme, replică lordul.

– Îmi cer scuze, dar n-am ştiut că mă aşteptaţi.

– Lordul doreşte să-ţi vorbească între patru ochi, o anunţă tatăl ei.

– Nu, te rog aşteaptă, *papa!* Orice ar fi, puteţi auzi şi voi.

– Părinţii tăi ştiu deja ce vreau să-ţi spun şi şi-au dat consimţământul, interveni lordul.

Făcu un semn cu capul spre uşă, iar soţii Hatton se grăbiră să iasă. Louisa era uimită şi furioasă.

Cum îndrăznea acest om să le ordone părinţilor ei în propria lor casă? Înainte să părăsească încăperea, tatăl o luă de braţ şi îi şopti: „Sper că vei înţelege" şi ieşi înainte ca ea să poată spune ceva. Louisa îl înfruntă pe Westbridge mândră.

– E timpul să stabilim data nunţii. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, o anunţă el.

– Nu am acceptat să mă mărit cu tine, i-o tăie ea indignată.

– Ah, dar te vei mărita cu mine fără nici o îndoială! Am hotărât asta imediat ce te-am văzut. Pot să-mi aleg orice fată din acest ţinut sau din oricare altul. Bogăţia are avantajele ei.

– Atunci alege-le pe ele, domnul meu, şi lasă-mă în pace!

– Ţi-am mai spus că te vreau. Îmi place îndârjirea ta. Lordul zâmbi maliţios şi adăugă: Şi îmi va plăcea cu atât mai mult să te îmblânzesc.

Era ceva intimidant în siguranţa lui brutală. Louisa trebui să-şi adune tot curajul ca să-i răspundă:

– Îţi pierzi timpul, domnul meu. Nu mă voi mărita cu tine.

Apoi îi întoarse spatele şi ieşi din cameră. Era nespus de calmă şi de mândră, însă inima îi galopa. Îşi văzu părinţii stând în uşa salonului. Aşteptau nerăbdători să vadă ce avea să se întâmple şi citiră totul pe faţa ei palidă şi încordată.

– L-ai refuzat, gemu mama ei.

Louisa intră repede în salon şi le spuse calmă:

– Da, l-am refuzat. Îl urăsc. *Maman, papa*, trebuie să vă mărturisesc că iubesc pe altcineva.

– Aiurea! spuse tatăl ei. Nu poţi renunţa la o astfel de partidă din cauza unor prostii copilăreşti.

– L-am refuzat, insistă Louisa. Şi punct!

Tatăl ei se albi la faţă şi se aşeză cu greutate.

– Dumnezeule! Sunt ruinat! gemu.

– *Nu!* strigă mama. Louisa, trebuie s-o asculţi pe mama ta. Soarta noastră stă în mâinile tale.

– Ce vrei să spui? Cum adică suntem ruinaţi?

– N-a fost decât un joc de cărţi nevinovat, spuse tatăl ei gâtuit.

La auzul acestor cuvinte, Louisa simţi un fior în tot corpul.

Era imposibil, *trebuia* să fie.

– Dar, *papa!* Te lăsaseşi, bâigui ea.

– Tatăl tău joacă de mulţi ani, spuse cu amărăciune Lady Hatton. Uneori pierde, alteori câştigă. Dar, de fiecare dată când a jucat cu Westbridge, a pierdut.

– Nu ştiu cum, dar datoriile s-au tot adunat, spuse tatăl ei.

– Cât îi datorezi? întrebă ea tremurând.

– Poate să ne ia tot.

Era limpede acum. Concedierea grăjdarilor, vânzarea cailor... şi Louisa înţelese de ce fusese adusă acasă mai devreme de la pension. Părinţii ei plănuiseră să o vândă lui Westbridge. I se făcu silă.

– *Maman*, te rog, ascultă! Sunt îndrăgostită de altcineva.

– Dar tu nu cunoşti pe nimeni altcineva, spuse cu hotărâre Lady Hatton.

– Îl iubesc pe Roderick Blake, îi anunţă ea mândră.

– *Grăjdarul?* ţipă mama ei.

– De fapt, nu e grăjdar. Pretinde a fi, dar el este adevăratul conte de Cranford.

– Nu fi absurdă! Contele este bătrân.

– Nu, a murit. Roderick este nepotul lui. Westbridge l-a înşelat, luându-i moştenirea, exact cum te-a înşelat şi pe tine, *papa*.

– Este adevărat că avea un noroc chior la cărţi. Mi s-a părut ciudat la vremea aceea, îşi aminti tatăl ei.

– Nu ştii să pierzi, se auzi vocea lui Westbridge.

Toţi se întoarseră brusc. Lordul intrase pe nesimţite în cameră. Oare de când stătea acolo, ascultându-i?

– Roderick te va aduce în faţa legii, îl înfruntă ea sfidătoare.

Westbridge râse:

– Prostuţă ce eşti! Roderick Blake este un impostor, care încearcă să ia locul unui mort. E adevărat că bătrânul lord Cranford a răposat. Dar la fel şi moştenitorul lui. Tânărul conte a murit în India, după o beţie cruntă. Roderick i-a fost ordonanţă. India e departe, şi nimeni nu l-a mai văzut de mulţi ani. A crezut probabil că nu va fi descoperit. A reuşit să înşele o fetiţă credulă, care trăieşte mai mult din imaginaţie decât din raţiune, dar nu mă poate păcăli pe mine!

– Nu te cred! spuse Louisa. Este adevăratul conte de Cranford şi conacul îi aparţine, pentru că i l-ai furat bunicului său. Exact cum l-ai furat pe tatăl meu. Fiecare bănuţ pe care îl ai a fost câştigat prin furt. Dar s-a terminat! Contele de Cranford s-a întors să facă dreptate.

– Când ne vom căsători vei învăţa să te stăpâneşti, spuse Westbridge, îngustându-şi ochii.

– Nu mă voi mărita niciodată cu tine.

Lordul se ridică, aruncându-le o privire rece celor doi părinţi.

– Băgaţi-i minţile în cap, spuse şi ieşi.

Louisa îşi privi părinţii îngrozită şi apoi o zbughi pe scări. Mama ei o urmă. Devenise isterică.

– Copilă, trebuie să mă asculţi!

– *Maman*, am fost întotdeauna o fiică ascultătoare, dar aici greșiți. Nu pot să mă mărit cu cineva în timp ce iubesc pe altul.

– Nu-mi mai spune că îl iubești pe impostorul acela! Nu mai ești tu!

– Ba sunt! Încearcă să înțelegi. Sunt îndrăgostită. Cu adevărat îndrăgostită, pentru prima oară în viața mea. Lasă-mă să-l aduc pe Roderick...

– Niciodată! Tatăl tău și cu mine te vom proteja de ființa aceea.

Lady Hatton își șterse ochii și luă o mină hotărâtă.

– Acționez spre binele tău, copilă. Într-o zi ai să-mi mulțumești, spuse ieșind din cameră și încuind-o înăuntru pe Louisa.

– Mamă! strigă ea, trăgând de ușa încuiată ferm. *Mamă!*

Strigă și bătu în ușă, dar în zadar. Nu mai auzi decât pașii mamei coborând scările.

*

În ziua următoare, Louisa rămase încuiată în camera ei. Părinții ei, care fuseseră cândva atât de buni și îngăduitori, deveniseră niște tirani. De câteva ori urcară la ea să o convingă.

– Dacă nu te căsătorești cu Westbridge, suntem ruinați, îi spuse mama ei. Doar nu vrei să-ți vezi părinții aruncați afară din propria casă!

Louisa căută privirea tatălui său, care fusese întotdeauna de partea ei. Cu siguranță nu voia de fapt să-i distrugă viața doar pentru a-și plăti datoriile la cărți. Dar privindu-l, își dădu seama că nu-l mai recunoștea. Nu mai era stâlpul familiei, așa

cum crezuse întotdeauna, ci un om slab, care nu-şi asuma răspunderea faptelor sale.

O împingea spre rău, pretinzând că o face spre binele ei.

– *Papa*..., se rugă ea, deşi ştia că e în zadar.

– Nu ştiu ce am făcut să merităm un copil atât de nerecunoscător, îi spuse acesta soţiei, evitând privirea Louisei. Nu se gândeşte decât la ea!

– *Papa*, nu-mi face asta, te implor!

– Nu mai pot să stau! spuse el în pripă. Nu pot decât să sper că rugăciunea şi reflecţia îţi vor deschide ochii asupra datoriei tale.

Şi se grăbi să iasă înainte să audă răspunsul, lăsându-şi soţia în lacrimi.

– Suntem ruinaţi! se văicări Lady Hatton. Ce se va alege de noi?

– Mamă, nu eu v-am ruinat. Vreţi să plătiţi datoriile lui *papa* cu viaţa mea.

– Dumnezeu să te ierte pentru ceea ce-ai spus! se răsti mama ei drept răspuns.

Louisa fusese crescută ca o fiică ascultătoare. Începu să creadă că era de datoria ei să-şi salveze părinţii, chiar şi cu preţul vieţii ei. Dar apoi se gândi la Roderick, pe care-l iubea cu o dragoste care venea din ceruri. Cum ar putea să-l părăsească? Chinuită de alegerea pe care trebuia să o facă, se aruncă în pat şi plânse cu disperare.

Mai târziu în noaptea aceea, în timp ce zăcea cu ochii atintiţi în întuneric, gândindu-se că viaţa i se sfârşise, auzi cheia în broască şi se ridică, înspăimântată. Dar era Arabelle.

Cele două fete se aruncară una în braţele celeilalte.

– M-au mutat într-o cameră la parter, îi mărturisi prietena ei.

– Cum ai găsit cheia?

– Am folosit cheia de la pivniță. Se potrivește. Mi-a spus una dintre fetele din casă. Toți servitorii sunt de partea ta.

– Vreo veste de la Roderick?

– Am vorbit cu el în după-amiaza asta. Este disperat. Mi-a spus să-ți transmit că te iubește și că va găsi o cale să te salveze. Mi-a mai spus că, dacă ar putea să strângă dovezile împotriva lui Westbridge, părinții tăi ar fi salvați fără să fii nevoită să te măriți. Dar trebuie să reziști.

– Ah, de-ar fi așa, spuse Louisa. De-ar exista o cale de scăpare. Nu vreau ca părinții mei să sufere, dar nu pot, Arabelle, nu pot să-l părăsesc pe Roderick.

– Bineînțeles că nu poți să-l părăsești.

– Spune-i că-l iubesc enorm.

Arabelle îi promise că-i va transmite. Încă o zi și o noapte Louisa rămase prizonieră, sfâșiată de gânduri și de nefericire. În seara următoare, mama ei veni din nou s-o vadă. Stătu doar câteva momente și îi spuse:

– Lord Westbridge vine să te vadă mâine, și tu îți vei da consimțământul.

Și ieși fără să aștepte vreun răspuns.

Louisa știu atunci că acesta avea să-i fie sfârșitul. Era obligată să se mărite cu un bărbat pe care îl disprețuia. Părinții despre care crezuse odată că o iubeau nu-i arătau acum nici un pic de milă.

O așteptă pe Arabelle, dar în noaptea aceea prietena nu dădu nici un semn. „Oare m-a abandonat și ea?“ se întrebă Louisa. Apoi, cum stătea nemișcată în beznă, auzi un zgomot ca și când ceva îi fusese strecurat pe sub ușă, iar apoi foșnetul unei rochii.

Aprinse o lumânare, ridică hârtia de pe podea și citi. „Fii gata să pleci la noapte."

– Ah, slavă Domnului, șopti ea îngenunchind. N-am fost părăsită. Există încă speranță.

În lumina lumânării, scoase o geantă din fundul dulapului și își împachetă câteva lucruri strict necesare pentru călătorie. Își alese cele mai călduroase haine de iarnă, dar nu se îmbrăcă decât în ultimul moment, de teamă ca mama ei să nu vină pe neașteptate și să bănuiască ceva.

La miezul nopții stătea pregătită pe marginea patului așteptând nerăbdătoare în întuneric.

Ceasul bisericii din sat bătu de douăsprezece ori. Dar nu se întâmplă nimic. Nu veni nimeni.

Louisa rămase nemișcată, și inima i se umplu din nou de deznădejde. Apoi se auziră bătăile de douăsprezece și un sfert. Speranța îi fusese dăruită pentru un timp atât de scurt și apoi furată atât de repede. Acum era din nou pradă durerii, mai ascuțită ca atunci când n-ar fi avut nici o speranță.

Dar apoi auzi sunetul aproape imperceptibil al cheii care se învârtea în broască.

– *Arabelle!*

– Șștt! Ești gata?

– Da, dar ce se întâmplă?

– Nu este timp acum. Ai să înțelegi în curând. Grăbește-te!

Arabelle era într-o cămașă de noapte acoperită cu o pelerină, iar părul despletit îi învăluia umerii. O conduse pe Louisa în hol și încuie ușa dormitorului în urma ei.

– E mai bine să creadă că ești încă în cameră.

Se furișară prin hol și apoi prin bucătărie spre ușa din spate, pe care Louisa o folosea mereu noaptea.

– Să mă duc la grajduri? întrebă ea.

Dar Arabelle îi făcu semn că nu, apoi deschise ușa bucătăriei.

– Mergi către crângul acela, îi spuse ea, arătându-i cu degetul. Din fericire, a început iar să ningă, și, cu puțin noroc, urmele îți vor fi acoperite.

– Și tu ce faci?

– O să încui ușa după tine și mă voi băga în pat. Iar dimineață voi fi la fel de uimită ca toți ceilalți de dispariția ta.

– Draga mea prietenă, când ne vom reîntâlni? întrebă Louisa, îmbrățișând-o.

– Nu știu. Domnul să te aibă în pază!

– Și pe tine! Și să-ți trimită și ție pe cineva care să te ajute să-ți împlinești dragostea așa cum m-ai ajutat tu pe mine.

Louisa își luă bagajul și plecă în grabă. Auzi în urma ei ușa închizându-se.

Călăuzită de lumina lunii, găsi drumul și ajunse la locul de întâlnire. Aici simți dintr-odată o mână înșfăcând-o.

– Să nu țipi! se auzi vocea lui Roderick. Nu putem vorbi până nu suntem în siguranță.

Îl urmă bucuroasă, ținându-l de mână, până ieșiră din crâng, lângă un drum. Acolo îi aștepta cineva cu un felinar, în lumina căruia putu să vadă o trăsurică veche, uzată.

– Asta e brișca vicarului! exclamă ea. Apoi își dădu seama cine era omul cu felinarul. Simon!

– Arabelle m-a implorat să vă ajut. Nu știu ce va spune tatăl meu dacă va afla. Dar, oricum, va fi prea târziu.

– Oh, ești atât de bun! spuse Louisa copleșită.

– Suie în spate și ascunde-te sub pătură, o sfătui Roderick. Și nu ieși înainte să-ți spun eu, orice s-ar întâmpla.

Apoi o ajută să urce, o acoperi cu pătura și se sui și el, dar pe scaunul de pe o parte. Louisa simți o zguduitură când Simon urcă în spatele calului, îl auzi apoi dând semnalul de plecare și se puseră în mișcare, hodorogind pe drum.

De sub pătură, fata le trimise un mesaj mut părinților săi: „Iertați-mă, iertați-mă, dar *nu* am putut să fac ceea ce doreați voi. Ar fi însemnat moartea pentru mine. Încercați să nu mă urâți și mă rog să ne întâlnim din nou în momente mai fericite".

Fu o călătorie dură, lipsită de confort, dar Louisei nu-i păsa. La un moment dat, după o zdruncinătură zdravănă, simți o mână mare, bărbătească strecurându-se printre faldurile păturii și o prinse între palmele ei.

Nu o deranja drumul greu. Își încredințase pe deplin soarta în mâinile lui Roderick, omul pe care-l iubea și cu care avea să-și petreacă toată viața.

De acum încolo, nimic nu mai putea merge rău.

capitolul 7

Louisa pierdu noţiunea timpului. I se păru că mergeau la nesfârşit, dar în cele din urmă se opriră brusc. Roderick trase pătura.

– Am ajuns, iubito, spuse, întinzându-se să o ajute să coboare.

Louisa era înţepenită şi aproape ar fi căzut dacă nu s-ar fi agăţat de el.

– Unde suntem? întrebă ea, scrutând mirată împrejurimile.

Era încă întuneric, dar de undeva din apropiere auzi sunetul unui clopot bătând ora unu.

– N-am ajuns prea departe, spuse ea nedumerită.

– Aici e biserica tatălui meu din Lark Hatton, spuse Simon. Casa ajutorului de preot e liberă. Nimeni nu se va gândi să vă caute atât de aproape de casă, şi vă puteţi ascunde aici până când se vor linişti apele.

Printre copaci se întrezărea impunătoarea casă parohială, în care o lumină încă ardea, în ciuda orei înaintate.

– Tatăl meu stă până târziu să-şi pregătească slujba de Crăciun, spuse Simon. Urmaţi-mă! Pe aici!

Casa ajutorului de preot se afla chiar lângă biserică. Simon le deschise şi aprinse o lumânare.

– Am tras toate draperiile înainte de a pleca, spuse el, conducându-i pe scări. Domnişoară Hatton, m-am gândit că v-ar conveni mai mult această cameră, pentru că e mai ferită. Fereastra e mică şi dă direct spre curtea bisericii. Dar, chiar şi aşa, trebuie

să fiţi foarte foarte atentă. Aveţi mâncare pentru câteva zile, şi eu voi veni de câte ori voi putea.

– Cât trebuie să stăm aici? întrebă Louisa.

– Mă tem că va trebui să stai singură, spuse Roderick. Eu trebuie să mă întorc la Hatton Place şi să mă prezint la muncă de dimineaţă. Dacă aş lipsi şi eu, ar izbucni un scandal şi mai mare, iar reputaţia ta ar fi compromisă.

– Dar, dacă ne vom căsători..., Roderick, hai să ne căsătorim pe loc, în noaptea asta!

– Mă tem că tatăl meu nu ne va ajuta, spuse Simon. E un om bun, dar se teme de Westbridge. Acum trebuie să duc înapoi sania în linişte.

Louisa îl sărută pe obraz.

– Îţi mulţumesc că ne ajuţi. Sper să nu ai necazuri din cauza noastră.

– N-o să-mi pese atâta vreme cât Arabelle va avea o părere bună despre mine.

Simon îşi luă la revedere şi plecă. Louisa şi Roderick se îmbrăţişară.

– Mi-a fost teamă că nu te voi mai vedea vreodată, spuse el răguşit. M-am simţit atât de neputincios neştiind cum să te apăr...

– Dar până la urmă ai venit după mine, spuse ea veselă. Iar acum vom fi pentru totdeauna împreună.

– Doamne ajută! Vom fi până la urmă!

– Trebuie să aşteptăm să ne căsătorim? întrebă ea cu tristeţe în glas.

– Încă puţin. Nu putem fugi împreună. Dacă fug acum, pierd şi ultima şansă de a-l demasca pe Westbridge. Şi trebuie să o fac, pentru noi, pentru părinţii tăi, pentru toţi ceilalţi pe care i-a ruinat şi pentru bunicul meu, a cărui alinare înainte de moarte a fost promisiunea de a-l răzbuna.

Louisa ar fi vrut să se împotrivească și să-l convingă să profite acum de șansa lor de a fi fericiți. Dar știa că ar fi fost în zadar.

Roderick era un om cinstit, de neclintit în hotărârea de a face ce era corect, cu orice preț, în ciuda oricăror suferințe și indiferent de cât de greu ar fi fost. Și, deși o durea sufletul de șansa pe care o pierdeau, în inima ei, Louisa îl respecta.

Alesese din instinct un bărbat pe care-l putea admira și iubi în același timp, și, chiar dacă ea își dorea altceva, trebuia să încerce să fie la fel de curajoasă ca el.

– Da, iubirea mea. Ai o datorie pe care trebuie să o îndeplinești. Va veni apoi și vremea noastră.

– Mulțumesc, spuse el, mi-ar fi fost tare greu dacă n-ai fi înțeles.

– Dar vom sta mult despărțiți? se întristă ea.

– Nu știu. Fac tot ce pot ca să-l dau pe acest om pe mâna justiției, dar nu va fi ușor. S-a protejat foarte bine, și însuși numele lui trezește teamă. Cel mai important lucru a fost să te îndepărtez de el înainte să fii obligată să te măriți cu un monstru. Simon are prieteni în comitatul vecin care te pot ascunde...

– Comitatul vecin? se îngrozi ea. Atât de departe? Vom mai putea să ne vedem?

– Mă tem că nu. Dar el va fi omul nostru de legătură și vom putea să știm unul de altul.

Louisa se gândi la viitor și la despărțirea de bărbatul pe care-l iubea, fără să știe cât timp va fi separată de el, și se cutremură. Numai dragostea profundă și devotată avea să o facă să reziste. Se iubeau, și cu ajutorul lui Dumnezeu aveau să treacă peste toate.

Roderick o privi îndelung, apoi se aplecă să o sărute. Tandrețea acestui sărut o aduse pe Louisa în al nouălea cer.

Aceasta era dragostea la care visase, pasională și de neclintit. Orice i-ar fi adus viitorul, știa că sentimentul lor minunat avea să dureze până la sfârșitul vieții lor și mai departe.

Orice i-ar fi adus viitorul, ea avea să prețuiască acest moment pentru totdeauna.

Roderick îi spuse cu o voce calmă și serioasă:

– Ești singura mea dragoste adevărată, până la moarte și dincolo de ea. Și vreau să știi că în inima mea îmi ești deja mireasă, acum și întotdeauna. Nu va mai exista o alta.

– Soțul meu, șopti ea. Stăpânul inimii mele!

Trase draperia de la fereastra micuță și, în lumina lunii văzură biserica aproape, înălțându-se deasupra lor.

– Va veni o zi când vom sta în fața altarului, în această biserică, și vom deveni unul în fața lui Dumnezeu, spuse el.

– Roderick... Hai s-o facem acum!

– Iubita mea, Simon ți-a explicat...

– Nu, nu la preot. Nu avem nevoie de preot. Doar de noi doi, legându-ne unul de altul în fața lui Dumnezeu. Și apoi, oricât de mult ar trebui să stăm despărțiți, vom ști că suntem cu adevărat căsătoriți.

– Câtă dreptate ai, iubito! Dar cum ajungem în biserică?

– Reverendul Lightly nu încuie niciodată. Spune că oamenii ar trebui să poată intra în biserică oricând.

Ieșiră în noaptea rece și merseră prin zăpadă până la biserică. Ușa scârțâi, dar se deschise ușor.

Intrară. În lumina lunii care răzbea prin vitralii nu se vedea decât strălucirea lumânărilor din altar. Se apropiară încet de el și îngenunchează unul lângă celălalt.

– Dacă preotul ar fi fost aici, spuse Roderick, m-ar fi întrebat dacă o să te iubesc, o să te sprijin, o să te cinstesc și o să fiu alături de tine la bine și la rău, numai pe tine, până ce moartea ne va despărți. Și la toate acestea spun da, din toată inima!

– Iar eu promit, spuse Louisa cu răsuflarea întretăiată, să te iubesc și să te cinstesc, să te ascult și să te îngrijesc, să fiu alături de tine la bine și la rău, până ce moartea ne va despărți.

Roderick îi luă mâna și începu să vorbească:

– Eu, Roderick, te iau pe tine, Louisa, de soție, de acum și până la sfârșitul zilelor, la bine și la rău, în sărăcie și în bogăție, în sănătate și în boală, iubindu-te și prețuindu-te, până ce moartea ne va despărți.

Lacrimi de bucurie o copleșiră pe Louisa, dar reuși să jure și ea, uitându-se adânc în ochii lui:

– Eu, Louisa, te iau pe tine, Roderick, de bărbat.

Și în timp ce vorbea, el o privea cu o dragoste nespusă.

Când el jură să îi ofere toate bunurile lui lumești, ea zâmbi. Nu aveau nici un bun lumesc împreună. Și totuși, aveau totul. Aveau și pământul, și cerul.

Se întoarseră în tăcere spre casă, braț la braț, și urcară scările împreună. În camera micuță se lipiră unul de altul.

– Va trebui să plec curând, îi murmură el în păr.

– Știu. Urăsc gândul că vei pleca. Du-te, iubirea mea, soțul meu! Dar înainte încă un sărut. Încă unul.

El o acoperi cu sărutări. Știau amândoi că despărțirea era inevitabilă, și totuși nici unul nu putea să se desprindă.

– Dragostea mea, suspină el. Voi veni cât de curând. Mă voi întoarce în scurt timp. Într-o zi, toate astea ni se vor părea un vis.

– Soțul meu, oricând vei vrea să te întorci, eu te voi aștepta.

– Un ultim sărut...

Sărutul lui fu în același timp un rămas-bun și o promisiune. Pentru o clipă, inimile lor bătură la unison, cunoscând bucuria de a iubi și de a fi iubit.

Și apoi, în câteva momente năucitoare, totul se duse de râpă. Din josul scărilor se auziră un sunet suspect și pași urcând în grabă.

Ușa fu izbită de perete și în cadrul ei apăru Westbridge, rânjind satisfăcut și atât de vulgar, încât Louisa se cutremură. Se dădu la o parte și din spatele lui apărură trei brute. Louisa țipă, și namilele dădură năvală în cameră și se aruncară asupra lui Roderick. El se luptă cât de mult putu, dar nu avea cum să le țină piept și curând cei trei îl puseră la pământ și începură să-l lovească. Westbridge o prinse pe Louisa într-o strânsoare de fier, obligând-o să privească.

– Nu! urlă ea. Nu, nu, opriți-vă, nu-l răniți!

Dar în zadar. Cei trei îl izbeau încontinuu pe Roderick, care zăcea inconștient la pământ. Louisa se zbătu cu sălbăticie, dar strânsoarea lordului era nemiloasă.

– Ce prostie din partea ta să crezi că poți scăpa de mine! Din fericire, ai fost văzută fugind de acasă de către cineva care te spiona și care știa cât de bine plătesc pentru orice informație. Aș fi ajuns mai

devreme, dar neghiobul te-a pierdut din vedere. Cum ai știut să vii aici?

– Mi s-a spus că este o casă goală, răspunse ea temându-se, să nu-i facă probleme lui Lightly. Toată lumea știa. Mi-am încercat norocul și am găsit-o deschisă.

– De dragul vicarului, sper că spui adevărul. Voi trei, ce faceți, stați? Nu v-am spus să vă opriți.

Cei trei se opriseră deasupra trupului însângerat al lui Roderick.

– Dumnezeule, l-ați omorât!

– Ar face bine să nu moară, spuse Westbridge.

Unul dintre haidamaci verifică.

– Nu, domnia voastră.

– Bine. Pentru că îl așteaptă și alte tratații.

– Nu, nu, nu, bâigui Louisa.

Westbridge o scutură.

– Ai îndrăzneala să suspini după el în fața mea? Încă o jignire pentru care va trebui să suferi. Nu acum, ci după căsătorie, când vei fi în proprietatea mea și nimeni nu va putea comenta. Acum, liniște! Începi să mă enervezi. *Liniște, am spus!*

Louisa era aproape leșinată, și nu mai fu în stare decât să geamă încetișor. Dacă Westbridge nu ar fi ținut-o strâns, s-ar fi prăbușit ca o păpușă de cârpă.

– Luați-l de aici! mârâi el. Hai, privește-l pentru ultima oară, doamna mea! Nu-l vei mai vedea niciodată.

Cu ochii întredeschiși, Louisa privi cum Roderick era ridicat și cărat afară din cameră. Cu o mână, Westbridge o ținea cu spatele la el. Cealaltă mână îi dispăruse, părând să caute ceva. Brusc, reapăru, ținând o cârpă. Louisa avu timp doar o secundă să înțeleagă ce avea să i se întâmple înainte ca el să i-o

apese pe faţă. Încercă să se zbată, dar nu putu să se împotrivească vaporilor de cloroform, care-i umplură nările şi îi inundară creierul. Căzu inconştientă.

*

Totul plutea în jurul ei, mobila se confunda cu tapetul, feţele se apropiau şi se depărtau. După o vreme, lucrurile se aşezară la locul lor, şi Louisa înţelese că era înapoi în camera ei.

Încercă să-şi amintească întâmplările, dar ultimul lucru pe care-l avea în memorie era imaginea lui Roderick zăcând fără suflare. Apoi Westbridge reuşise să o doboare cu cloroform. Iar acum era acasă. Însă nu ştia nimic din tot ce se petrecuse între aceste momente.

Îşi dădu seama că nu era singură. Lady Hatton, înlăcrimată, stătea aplecată deasupra ei.

– Of, draga mea, te-ai trezit în sfârşit! Credeam c-ai murit. Când am auzit ce lucru îngrozitor ţi s-a întâmplat, ne-am speriat atât de tare...

– Ce lucru îngrozitor, mamă?

– Ah, Dumnezeule, este posibil să-ţi fi pierdut minţile?

– Nu, draga mea, spuse tatăl venind şi el lângă pat. După calvarul prin care a trecut e normal să fie puţin confuză.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă Louisa cu glas pierit.

– Nenorocitul acela te-a răpit. Doar mulţumită lordului Westbridge ai fost salvată.

– Nu... Nu m-a răpit...

Lady Hatton scoase un strigăt şi-i puse repede mâna la gură.

– Ba da, ba da, te-a răpit! Te-a reţinut împotriva voinţei tale!

– Nu! strigă Louisa. Am mers cu el de bunăvoie.

– Nu încerca să-l aperi, interveni tatăl ei. Eşti prea generoasă, însă Westbridge ne-a povestit cum te-a găsit, zbătându-te în braţele lui, ţipând după ajutor.

– Ai avut noroc cu lordul, continuă mama ei. Chiar şi după ce te-a găsit într-o situaţie atât de compromiţătoare e *încă* dispus să se însoare cu tine.

– Să se însoare?

– Pentru Dumnezeu, Louisa! E ultima şansă să-ţi mai găseşti un soţ.

– Niciodată! gemu ea slăbită. *Niciodată!*

– Îmi cer scuze, doamnă. Aş dori să vorbesc ceva cu fiica dumneavoastră.

Westbridge stătea în cadrul uşii, prefăcându-se că o compătimeşte. Dar Louisa ghici sub masca lui pe diavolul de dinăuntru.

– Da, spuse Louisa. Aş vrea să vorbesc singură cu el.

Rămase cu privirea aţintită asupra lui cât timp părinţii ei ieşiră din cameră. Brusc, se simţi calmă şi hotărâtă.

– Unde e? Monstrule! Ce-ai făcut cu el?

– Este un nebun. Fanteziile lui deveniseră periculoase. Am pus să fie închis.

– Adică?

– Există un azil foarte bun în oraş. Va fi bine îngrijit, până când se va vindeca de delir.

Louisa îşi acoperi ochii. Nu voia – nu putea – să-şi imagineze.

– Nu poţi să faci un lucru atât de mârşav, gemu ea.

– Mârşav? Am grijă de el. Şi mă asigur că nu va păţi nimic. Încarcerarea lui poate fi de scurtă durată. *Sau poate fi de foarte lungă durată.*

Şi, schimbând foaia, Westbridge îi îndepărtă cu brutalitate mâinile de la ochi şi o obligă să-l privească în faţă.

– Prostia asta durează deja de prea mult timp. Vom anunţa logodna noastră astăzi.

– Nu! ţipă ea.

– Nu înţelegi că nu ai de ales? Gândeşte-te la părinţii tăi. Gândeşte-te la Roderick Blake.

– Şi dacă accept? întrebă ea, disperată.

– Va fi mai uşor pentru toată lumea.

Era exact aşa cum spusese el. Nu avea de ales. Chipul lui o domina, implacabil.

Deznădăjduită şi cu inima frântă, Louisa îngăimă:

– Foarte bine, Lord Westbridge. Mă voi căsători cu tine.

*

Întreg ţinutul vorbea despre eveniment. Logodna lordului Westbridge cu domnişoara Louisa Hatton fusese anunţată, iar nunta avea să aibă loc în scurt timp.

Louisa ştia că toată lumea o considera cea mai fericită fată din lume, lucru care nu o făcea decât să o mâhnească şi mai tare. Rememora iar şi iar momentele magice când îngenunchease alături de Roderick în faţa Domnului şi se căsătoriseră în inimile lor.

Fusese de multe ori pe punctul de a le spune părinţilor despre această căsătorie, dar ştia că era în zadar. Ei nu ar fi crezut-o, iar dacă i-ar fi dezvăluit-o

lui Westbridge, lordul l-ar fi putut omorî pe Roderick. Acesta era teribilul motiv care o făcea să tacă.

Avea încredere într-o singură persoană – în Arabelle. Descoperise că prietena ei își jucase perfect rolul, prefăcându-se că doarme până târziu în dimineața de după fuga ei și că e trezită de zarva provocată de dispariția Louisei.

– Am făcut pe isterica, îi spuse ea. M-am gândit că, dacă țipam, n-aveau să-mi pună prea multe întrebări.

– Ai fost foarte deșteaptă, o lăudă Louisa.

– Suficient de deșteaptă ca să te beștelesc puțin în fața lor. Părinții tăi cred că sunt încă stupefiată de ceea ce ai făcut și se bizuie pe mine să te conving să te supui. Altfel, s-ar putea să mă țină departe de tine. Așa, poate că voi reuși să-ți mai fiu de ajutor.

Louisa îi strânse mâna. Era minunat să aibă o asemenea prietenă, dar, chiar și așa, ce-ar mai fi putut Arabelle face? Viitorul arăta încă nespus de sumbru.

– Familia Lightly a avut vreo problemă? întrebă ea, temându-se de răspuns.

– Westbridge nu le-a făcut nimic. Dacă ar fi făcut scandal, s-ar fi dezvăluit că mireasa lui a fugit cu un alt bărbat, iar asta l-ar fi dezonorat.

*

Westbridge părea hotărât să o etaleze ca și când ar fi expus un bibelou superb, extrem de scump.

Îi aduse Louisei un inel cu un diamant atât de mare, încât fata se sperie.

– E prea greu pentru mâna mea, obiectă ea.

– Va arăta întregii lumi că-mi aparții.

– Dar sunt o ființă, *nu* un obiect! Chiar și dacă ne căsătorim.

– Îmi vei aparține, spuse el cu o voce metalică. Soția mea e a mea, așa cum casa mea e a mea și mobila mea e a mea. Și, ca toate bunurile mele, trebuie să-mi facă cinste. Întâmplător, am uitat să te întreb ce s-a întâmplat mai exact între tine și lunaticul acela.

– Nimic, absolut nimic.

Roderick trebuia protejat cu orice preț. Nu-l putu însă păcăli pe lord.

– După cum spuneam înainte să mă întrerupi cu atâta neobrăzare, reluă el aspru, nu ți-am cerut încă întregul adevăr. Păstrez această plăcere pentru noaptea nunții.

– Dar tocmai ți-am spus. Nimic.

– Taci! Când voi vrea să știu, te voi informa.

Părea hotărât să șteargă orice urmă a vieții ei de dinainte. Louisa nu mai avea voie s-o călărească pe iubita ei Firefly. Westbridge îi dăduse o nouă iapă, care, deși superbă, era prea liniștită pentru ea.

– Demnitatea îmi cere să păstrez eticheta, spuse el. Nu-ți voi permite să gonești peste coclauri așa cum făceai în trecut.

Tânăra logodnică nu putea spera nici la vreun ajutor din partea părinților ei. Cei doi îi erau atât de recunoscători lordului că scăpaseră de grija banilor, încât nici nu se puteau gândi la altceva. Încercau să se convingă că tot chinul fiicei lor fusese spre binele ei.

Louisa simțea că nu-și cunoscuse niciodată cu adevărat părinții. Crezuse că o iubeau. Dar acum erau gata să o sacrifice.

– Cum poți să fii atât de nerecunoscătoare? o certă Lady Hatton. Nu orice bărbat ar fi trecut

cu vederea nefericitul eveniment cu grăjdarul. Dar viitorul tău soț e foarte generos. Uite cum te scaldă în bijuterii! Nu doar inelul, ci și tiara din safire cu diamante, colierul de smarald. Setul de perle pe care ți l-a trimis să-l porți la nuntă valorează cât un regat.

– Dar nici măcar nu-mi pot alege singură ceva pentru nuntă! Îmi plătește până și rochia.

– Noi nu ne-am fi putut permite o rochie suficient de scumpă.

– Dar, *maman!* E de-a dreptul vulgar! Nu vrea decât să arate cât e de bogat!

– Te implor să nu spui asemenea lucruri de față cu el! Ar fi nepotrivit din partea ta să-ți contrazici soțul. El va fi domnul și stăpânul tău. Va fi datoria ta să i te supui în toate.

– Foarte adevărat, fu de acord Westbridge, care intrase la timp să le audă discuția. Am venit să te iau pentru o plimbare călare, draga mea.

– Mă doare capul, se prefăcu Louisa.

– Trebuie să mi te supui, spuse el încet.

Așa că fu obligată să-l urmeze. O durea sufletul să călărească alături de omul pe care-l detesta, după ce călărise de atâtea ori lângă bărbatul pe care-l iubea.

*

Louisa își simțea inima din ce în ce mai împovărată pe măsură ce plasa se strângea în jurul ei. Noaptea adormea plângând. Roderick îi bântuia visele. Oare ce era cu el? Cât de tare suferea? Credea oare că-l trădase? Îl va mai vedea vreodată?

Într-o după-amiază cânta la pian, când Arabelle intră în grabă, iscodind în jur.

– Sunt singură, spuse Louisa. Ce s-a întâmplat?

Arabelle se aşeză lângă ea şi îi spuse încetişor:

– Du-te la căsuţa goală de pe partea cealaltă a pârâului, îi şopti. Grăbeşte-te! O să cânt eu la pian, ca să nu-şi dea seama că ai plecat.

Inima Louisei bătea într-un amestec de teamă şi de speranţă. Se lăsase întunericul. Fugi până la colibă.

Nu era nici o lumină şi locul părea părăsit. Intră şi se opri puţin, pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul. Apoi auzi un geamăt.

– Roderick? şopti ea cu o bucurie de nedescris.

Îl văzu întins într-un pat din colţul camerei, cu mâinile întinse spre ea. Se aruncă lângă el, plângând.

– Oh, iubitule! Slavă Domnului! Unde ai fost?

– Nenorocitul acela m-a închis într-un azil. Am reuşit să evadez şi am ajuns aici.

Spre groaza ei, Louisa văzu că iubitul ei era într-o stare jalică. Trupul îi era acoperit de tăieturi şi vânătăi şi avea o rană la cap.

– Ce ţi-au făcut?

– E un loc teribil. Dar nu mai contează acum. Cineva m-a ajutat să evadez.

– Westbridge pretinde că eşti un impostor şi că adevăratul conte a murit în India.

– Şi tu l-ai crezut?

Ochii ei frumoşi şi nevinovaţi străluceau.

– Iubitule, ştiu că eşti un om cinstit şi de onoare. Nu m-am îndoit nici o clipă de tine.

– Dumnezeu să te binecuvânteze! O să mă caute. N-ar fi trebuit să vin aici, punându-te în pericol, dar casa preotului nu mai e sigură, iar tu eşti singurul meu cămin acum.

– Bineînțeles că ai venit la mine, se înflăcără ea. Cine, dacă nu eu, ar putea avea grijă de tine?

– Doar până îmi voi căpăta puterile, să pot pleca.

– Și atunci vom pleca împreună. Te voi urma până la capătul pământului.

– Ce vis frumos! Dar, iubito, trebuie să mai așteptăm puțin. Westbridge a făcut atâtea victime, și acum mi se pare că am găsit o cale de a le salva.

– Ce cale?

Roderick avu un acces epuizant de tuse.

– O să-ți spun când voi fi mai în putere.

– Roderick, trebuie să-ți mărturisesc ceva...

– Știu, te-ai logodit cu Westbridge. Am auzit vestea la azil. Bănuiesc că el a aranjat asta. Nemernicul chiar vrea să mă înnebunească.

– Dar trebuie să înțelegi că am acceptat numai de dragul tău. Te închisese acolo...

El îi zâmbi slab, plin de iubire și de încredere.

– Draga mea, crezi că trebuie să-mi explici? Mi-am dat imediat seama de ce ai fost silită să accepți.

– Dar a fixat data nunții pentru săptămâna viitoare. Nu m-am putut împotrivi. Ce putem face?

– Comportă-te ca și cum totul ar fi în regulă. Nu-i trezi suspiciuni. Mai am nevoie de puțin timp. Ai încredere în mine, te voi salva.

– Nu mă lăsa să mă mărit cu el! îl imploră Louisa.

– Ești soția mea pe veci, îi aminti el.

Apoi îl cuprinseră frisoanele și închise ochii.

Louisa se strecură înapoi în casă. Arabelle cânta încă la pian și se simți ușurată să-și vadă prietena întoarsă. Louisa îi spuse în grabă de ce avea nevoie, apoi merseră împreună la bucătărie, care era liberă

în clipa aceea. Pregătiră amândouă un coş cu mâncare şi vin.

Inima Lousei bătea nebuneşte în timp ce se furişă către coliba întunecată. La fiecare pas se aştepta să fie oprită de cineva. Dar fu în siguranţă, căci Arabelle îşi juca foarte bine rolul de păzitor. Părinţii ei îi încredinţaseră această sarcină neştiind că Arabelle era trup şi suflet de partea fiicei lor. Aşa că Louisa putu să iasă din casă fără probleme.

Îl găsi pe Roderick stând în picioare, deşi încă foarte slăbit. Îi dădu un strop de vin şi puţină mâncare. Cât timp el se mai întremă, Louisa se duse după apă la pârâul din apropiere. Folosi o parte din cârpele luate de acasă pentru a-i curăţa rănile şi o parte pentru i le înfăşa.

– Îngerul meu, oftă el zâmbind.

Îi plăcea să aibă grijă de el. Peste tot în jurul lor domnea deznădejdea, dar pentru scurtă vreme putea să se comporte ca o nevastă. Era cel mai frumos moment al vieţii ei.

– Când vom fi bătrâni, ne vom aminti de aceste momente şi vom zâmbi, spuse ea înviorată. Ah, Roderick, vom îmbătrâni împreună, nu-i aşa? Dumnezeu nu poate fi atât de nemilos încât să ne despartă tocmai acum, că ne-am găsit.

– Vom fi împreună, spuse el stins. Vom arăta lumii ce înseamnă o căsnicie fericită!

– Promite-mi că o să mă iubeşti mereu, aşa cum te iubesc şi eu.

– Te voi iubi mereu, îi jură el. Nu voi iubi pe altcineva în afară de tine. Orice s-ar întâmpla, vei rămâne în inima mea întruchiparea perfecţiunii.

Ea îl sărută, mişcându-se încet ca să nu-l rănească. Pentru ea, acest sărut fu un gest sacru. Prin el i se dăruise din nou lui Roderick trup şi suflet, aşa

cum o făcuse în fața altarului. Și știa că și el simțea la fel.

– Trebuie să pleci acum, îi spuse Roderick.

– Nu te pot părăsi! protestă ea.

– Trebuie, e periculos pentru tine să stai aici.

– Mă voi întoarce cât de repede voi putea.

– Ai grijă de tine, iubirea mea! o îndemnă el cu voce stinsă.

– Mă întorc mâine.

– Nu în timpul zilei. E prea periculos.

Louisa abia reuși să îndure următoarea zi. Călări din nou împreună cu Westbridge și reuși să-i zâmbească. În seara aceea lordul veni la cină, și ea se strădui să fie o companie plăcută. La un moment dat îl surprinse privind-o printre gene. Dar rămase tăcut.

Seara târziu, Louisa se strecură din nou afară din casă. Îl găsi pe Roderick în picioare, dar aproape imediat el se clătină și trebui să-l ajute să se așeze înapoi în pat.

– Nu prea avem timp, murmură el. Trebuie să faci ceva mâine.

– Orice, se oferi ea nerăbdătoare.

– Du-te să-l vezi pe Westbridge. La el acasă. Încearcă să dai de una dintre menajerele lui – Jenny. Dă-i asta!

Roderick îi dădu un plic sigilat, pe care nu scria nimic.

– Dar cine este această Jenny? Cum ne poate ea ajuta?

– Este... Ce-a fost asta?

Amândoi încremeniră, ascultând.

– Am auzit un zgomot, șopti el.

Louisa alergă la fereastră și cercetă speriată împrejurimile, dar nu descoperi nimic.

– Du-te repede! îi spuse Roderick.

O cuprinse cu brațele și o trase spre el.

– Un ultim sărut, șopti.

– Nu, nu ultimul, spuse Louisa neliniștită. Nu trebuie să fie ultimul. Trebuie să găsim o cale!

– Mă rog mereu pentru asta.

O sărută din nou.

– Dar, dacă voi păți ceva, iubirea mea, să-ți amintești mereu cât de mult te-am iubit.

– Nu mai vorbi așa! Nu ți se va întâmpla nimic rău. Ah, dragostea mea!

– Pleacă acum! o grăbi el. Și roagă-te să ne revedem.

capitolul 8

În dimineața următoare, Louisa îmbrăcă cea mai frumoasă ținută de călărie a ei și, împreună cu Arabelle, merse la Cranford. Îl salută pe Westbridge cu un zâmbet. Făcea asta împotriva convingerilor ei, dar totul era de dragul lui Roderick, al dragostei lor, al speranței de a avea un viitor împreună.

– Sper că nu vă deranjează vizita mea neașteptată, zise ea. Am vrut să mai văd o dată viitorul meu cămin.

– E întotdeauna o plăcere să te văd, răspunse lordul.

Dar privirea îi era ascuțită și suspicioasă. Louisa nu observă însă. Încerca din toate puterile să-și țină promisiunea față de Roderick. Își luă un aer de ușoară îngâmfare.

– Dacă tot voi fi stăpâna casei, aș vrea să-mi cunosc viitorii servitori.

– Prea bine. O să-i chem pe toți să ți-i prezint.

În câteva minute, toți servitorii stăteau aliniați de-a lungul holului. Westbridge o conduse încet pe lângă ei.

– Aceasta este doamna Jenkins, menajera, Hepworth, majordomul, camerista șefă...

Șirul părea că nu se mai termină. Louisa începu să se teamă că nu va mai ajunge niciodată la Jenny, dar, în cele din urmă, se trezi în fața unei fete care arăta mai degrabă insipidă și prostuță.

– Tu cu ce te ocupi, Jenny? o întrebă Louisa cu blândeţe.

– Sunt cameristă, domnişoară.

– Da, dar ce faci mai exact?

– Poftim?

Louisa se simţi descurajată. Cum putea fiinţa aceea să fie salvatoarea lor, cea care-i va ajuta să-l înfrângă pe temutul Westbridge?

– Domnule!

Louisa se întoarse să vadă cine vorbise. Era un bărbat îmbrăcat în negru – mic, slab şi cu o înfăţişare de nevăstuică. Chipul lui avea ceva meschin şi dezagreabil şi Louisa se cutremură.

– Acesta este Compton, secretarul meu. Nu l-am pus în linie pentru că se ocupă numai şi numai de chestiunile mele personale. Ce e, Compton?

– Cineva doreşte să vă vadă, domnule. Foarte urgent.

– Prea bine, puteţi să vă retrageţi.

Lord Westbridge pocni din degete, şi servitorii se împrăştiară. Louisa profită de ocazie.

– Jenny, spuse ea, te-ai gândit vreodată să devii camerista unei doamne?

– Eu, domniţă? O, nu, domniţă.

Ceilalţi plecaseră. Curând Louisa avea să rămână singură cu Jenny. Se chinui să încropească o discuţie cu ea.

– Nu ţi-ar plăcea să înveţi să-mi aranjezi părul şi să ai grijă de rochiile mele?

Jenny se gândi o bună bucată de timp.

– Eu doar car cărbunele.

Louisa îi dădu plicul.

– Poftim, ţine asta, şopti grăbită.

Jenny păru nedumerită, dar luă plicul şi-l puse bine în buzunar.

Un gând oribil îi trecu Louisei prin minte. Dacă exista şi o altă Jenny? Cum putea această creatură ignorantă să fie persoana pe care o căuta? Era sigură că făcuse o mare greşeală. Apoi îşi ridică privirea, iar inima aproape că i se opri în loc. În faţa ei stătea Compton, secretarul, privind-o cu ochii lui scăpărători. Văzuse tot.

Jenny se repezi să plece. Louisa simţi că leşină. Dăduse greş, era sigură.

– Să cer să vi se aducă nişte ceai, domnişoară? o întrebă Compton.

– Nu, mulţumesc. Văd că Lord Westbridge este ocupat, voi pleca.

Se grăbi să se întoarcă acasă. Şi-ar fi dorit să fugă direct la colibă să-l vadă pe Roderick, dar nu îndrăznea. Îşi petrecu restul zilei discutând cu mama ei detalii legate de nuntă. Dar, în tot acest timp, se gândi la un cu totul şi cu totul alt viitor.

Însă, în după-amiaza aceea, lucrurile luară o întorsătură teribilă. O servitoare o chemă pe Louisa jos. Ea coborî, presimţind o nenorocire, şi-l găsi pe Westbridge în bibliotecă, împreună cu părinţii ei.

Lady Hatton îi explica ceva cu vocea tremurândă, însă el părea negru de supărare.

– Nu sunt aici pentru discuţii de complezenţă. Am venit, doamnă, să vă anunţ că fiica dumneavoastră se comportă dezonorant. Roderick Blake a evadat din azil. Sfidând dorinţa mea expresă, fiica voastră l-a ascuns.

– Nu cred, încercă tatăl ei s-o apere.

– Atunci veţi avea un şoc când vă voi demonstra, i-o tăie Westbridge. Blake se află în coliba de pe celălalt mal al pârâului care curge pe proprietatea dumneavoastră.

Informaţia aceasta precisă o făcu pe Louisa să icnească. Westbridge rânji. Se duse lângă ea şi o cercetă cu atenţie.

– Te credeai deşteaptă, dar te-ai dat singură de gol.

– Cum? întrebă ea tremurând.

– Fiind prea drăguţă cu mine, desigur. Te-am suspectat de la primul zâmbet.

O apucă de încheietură cu degete nemiloase.

– Acum vom merge împreună şi-l vom găsi pe Roderick Blake, şi tu vei fi martoră la ceea ce i se va întâmpla.

Ieşi din cameră, târând-o pe Louisa după el. Fata încercă să se împotrivească, dar fără izbândă. Părinţii ei îi urmau, rugându-se şi protestând în zadar.

Afară, Louisa văzu doi bărbaţi masivi în halate albe.

– Ei sunt paznicii azilului. Îl vor duce înapoi unde-i e locul şi-l vor ţine acolo.

– *Nu!* ţipă Louisa. Nu, vă rog, nu-i faceţi rău!

Westbridge nici n-o băgă în seamă. Se îndreptară spre căsuţa în care ea crezuse că Roderick va fi în siguranţă. Louisa plângea în tăcere.

Se apropiară. Westbridge o târa pe Louisa, până când ajunseră în faţa uşii. O izbi cu piciorul şi se năpusti înăuntru. Dar aici împietri, şi toţi ceilalţi încremeniră în spatele lui. Coliba era goală – nici urmă de Roderick. Louisa izbucni într-un râs isteric. Iubitul ei reuşise să fugă. Figura mânioasă a lordului îi dovedea că îşi dăduse şi el seama de asta.

– După el! urlă Westbridge către cei doi paznici.

Aceştia fugiră afară, dar acolo se opriră, descurajaţi. Zăpada se topise şi nu se vedea nici o urmă care i-ar fi putut ajuta.

– Nu contează, tot o să-l găsim mai devreme sau mai târziu.

Louisei îi pieri râsul, care fu înlocuit din nou de disperare. Roderick scăpase, dar era prea slăbit ca să poată fugi departe. Oricare ar fi fost planul lui de a-l înfrânge pe Westbridge, trebuia să-l abandoneze. Ultima lor speranţă se năruia.

– Luaţi-o acasă! le ordonă lordul părinţilor ei. Şi aveţi grijă cum se poartă până la nuntă!

– O vom încuia în cameră, promise Lady Hatton.

Louisa îşi înfruntă viitorul soţ.

– Te dispreţuiesc şi te detest! şuieră ea cu voce joasă. Şi, dacă mă voi mărita cu tine, o să te fac să regreţi toată viaţa.

Ochii lui Westbridge sclipiră sălbatic.

– Aşa te vreau! îi răspunse el, sorbind-o din ochi.

*

Louisa urma să se mărite în săptămâna de dinaintea Crăciunului. Ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viaţa ei, ziua în care să se lege de bărbatul pe care ea îl iubea. Dar marea ei dragoste era departe, nici măcar nu ştia unde. La altar avea s-o aştepte bărbatul pe care-l ura cu toată fiinţa ei.

În noaptea de dinaintea nunţii, Louisa se aşeză la fereastră, privind priveliştea tăcută şi vorbi cu Roderick în adâncul inimii ei.

„Iubirea mea, nu ştiu unde eşti sau dacă te voi mai revedea. Dar, chiar dacă va fi să te revăd, va fi prea târziu după ziua de mâine. Vreau să ştii că tu eşti adevăratul meu soţ şi aşa vei rămâne pe vecie – toată viaţa mea, până când ne vom reîntâlni în Paradis. Inima mea îţi aparţine, viaţa mea

îți aparține, chiar dacă toți mă vor vedea soția altui bărbat. Până la moarte voi fi a ta și te voi iubi."

Apoi simți cum i se rupe inima și plânse deznădăjduită.

„Unde ești? Vino la mine! Vino la mine!"

Dar totul rămase neclintit. Auzi în noapte clar bătăile clopotului bisericii, același care bătuse atunci când ea și Roderick se uniseră în căsătorie. La ultimul dangăt, ea îngenunche lângă fereastră într-un hohot de plâns.

După o clipă, Arabelle veni și îngenunche lângă ea, luând-o în brațe. Rămaseră împreună până dimineața.

*

A doua zi, Louisa se ridică din pat amorțită și înghețată, dar hotărâtă. Orice s-ar întâmpla, avea să fie curajoasă.

O trecură fiorii când îmbrăcă frumoasa și foarte scumpa rochie pe care i-o comandase Westbridge. Era croită din valuri întregi de mătase grea, incrustată cu perle veritabile. Voalul lung și diafan era din dantelă, fixat cu o tiară de diamante.

Și mai multe diamante îi înconjurau gâtul, amenințând să o sufoce. Și totuși, purta și mai multe bijuterii la mână și pe degete. Louisei îi venea să intre în pământ de rușine.

Lady Hatton intră în cameră. Era îmbrăcată în blănuri și catifea, dar nu își putea privi fiica în ochi.

– Trăsura a sosit, draga mea. *Papa* te așteaptă.

– Atunci să mergem, acceptă Louisa cu o voce fără inflexiuni.

Prea curând, se trezi în trăsura familiei, care o ducea spre propria nuntă. Ceremonia urma să aibă loc în capela privată care aparţinuse Conacului Cranford. Louisa se simţi recunoscătoare. I s-ar fi părut de neîndurat să se mărite în biserica în care ea şi Roderick îşi uniseră destinele.

Când ajunseră, un grup de săteni îi aştepta afară. Îi făcură cu mâna şi izbucniră în ovaţii când ea coborî din trăsură.

Louisa îl luă de braţ pe tatăl ei şi intrară în capelă. Orga începu să cânte marşul nupţial.

Acesta era sfârşitul. Nimic şi nimeni nu o mai putea salva acum. Era despărţită de marea ei dragoste pentru totdeauna. În tăcere îşi luă adio cu inima sfâşiată de la Roderick şi porni spre mirele care o aştepta. Merse cât de încet putu, pentru că, odată măritată cu Westbridge, viaţa ei avea să ia sfârşit.

Lordul îi savură fiecare pas cu un zâmbet lacom şi plin de satisfacţie pe buze. În cele din urmă, Louisa ajunse la el şi-i dădu apatică mâna. Când îi simţi însă palma rece şi umedă, o încercă un fior de silă.

Preotul îşi drese vocea şi începu:

– Dragii mei, ne-am adunat aici pentru a uni acest bărbat cu această femeie...

Louisa asculta ca-ntr-un vis. Înapoia voalului greu, lacrimile îi şiroiau pe obraji. Roderick, împreună cu toată dragostea şi bucuria pe care i le oferise, dispăruseră din viaţa ei.

– Dacă cineva cunoaşte, intonă preotul, vreun motiv pentru care acest bărbat şi această femeie nu ar trebui să se unească în sfânta căsătorie, să spună acum!

– *Opriţi nunta!*

Toată lumea se întoarse către vocea care venea imperială dinspre uşă. Louisa strigă fericită:

– *Roderick!*

El stătea drept, mândru şi sigur pe sine, cu mâna dreaptă ridicată. Faţa îi era zdrelită şi extrem de palidă, dar ţinea capul sus. Apoi, în timp ce înaintă spre altar, Louisa observă că era însoţit de trei oameni. Unul era Compton, celălalt, un poliţist. În al treilea Louisa recunoscu pe unul dintre paznicii de la azil.

– Acest om ar trebui să fie în închisoare! declară Roderick. Trebuie să răspundă în faţa legii pentru fărădelegile lui.

– E nebun! urlă Westbridge.

Paznicul de la azil făcu un pas în faţă.

– Lord Cranford nu este nebun, spuse el ferm. A fost victima ta, ca şi propriul meu tată. Iar el... – arătă spre Compton – are dovada.

Toate privirile se întoarseră spre secretarul lui Westbridge. Compton, pe care Louisa îl considerase atât de dezagreabil, veni în faţă. Afişa dintr-odată o demnitate pe care ea nu o remarcase în timpul primei lor întâlniri. Flutură nişte hârtii.

– Avem toate dovezile, spuse. Toate detaliile escrocheriilor. Înşelăciuni, fraude şi furt calificat. Suficient cât să fie închis pentru tot restul vieţii. I-am permis să mă transforme într-un complice, dar am ajuns să mă urăsc pe mine însumi pentru asta.

Westbridge scoase un răcnet şi încercă să se năpustească spre uşă. Dar poliţistul îl împiedică şi-i puse cătuşele.

– Sunteţi arestat pentru fraudă, furt...

Chipul lui Westbridge se schimonosi în timp ce nelegiuirile îi erau scoase la iveală în fața unei audiențe selecte.

Louisa privea înmărmurită. Nu-i venea să-și creadă ochilor.

Polițistul termină de citit acuzațiile. Invitații îl ascultaseră încremeniți.

– Această nuntă s-a sfârșit, îi informă polițistul. Mirele are o întâlnire urgentă care-l va reține câțiva ani.

– O să vă pară rău! strigă Westbridge către toți cei adunați în biserică.

– Va trebui să plecăm, domnule, spuse polițistul și i se adresă apoi lui Compton. Adu hârtiile la poliție.

– Nu înțeleg, i se adresă Louisa fostului secretar. Ești de partea noastră? Am crezut...

– Ați crezut că am să vă trădez când v-am văzut dându-i scrisoarea fiicei mele.

– Jenny e fiica dumneavoastră?

– Am introdus-o în casa lui Westbridge pentru a ușura transmiterea mesajelor. Scrisoarea pe care i-ați dat-o a ajuns la mine.

– Dar ce conținea? întrebă Louisa.

– Faptul că m-a trimis la azil a fost cea mai proastă mișcare pe care putea s-o facă Westbridge. George, spuse el, arătând spre paznic, a suferit și el de pe urma escrocheriilor lui. Lordul a furat o sumă mare de bani și a reușit să dea vina pe tatăl lui George.

– E în închisoare acum pentru asta, adăugă George. I-am jurat că îl voi răzbuna și-l voi aduce pe diavolul acesta să dea socoteală în fața legii.

– Așa că George m-a crezut când i-am spus povestea mea și m-a ajutat să evadez, continuă Roderick.

– I-am spui lordului Cranford ce-i făcuse Westbridge familiei mele, spuse George. Dar numai Compton putea găsi dovada, însă nu puteam lua legătura cu el eu însumi. Scrisoarea aceea îi spunea ce să caute.

– Știam că Westbridge aflase despre colibă, spuse Compton. Și am trimis-o pe Jenny cu un mesaj la George...

– Iar George m-a scos de-acolo la țanc, termină Roderick. M-a ascuns cât timp Compton a pus dovezile cap la cap.

– Există hârtii care îl vor elibera pe tatăl lui George. Nebunul își ține chiar un registru cu cei pe care i-a înșelat la cărți. Cum și cu câți bani.

Louisa țipă de bucurie. Minunea se întâmplase, viața ei se luminase dintr-odată. Roderick o luă în brațe.

– S-a terminat, iubito. Slavă Domnului că nu am ajuns prea târziu. Monstrul a fost înfrânt, iar noi putem fi, în sfârșit, împreună.

– Împreună, suspină ea. Împreună pentru eternitate!

Era prea multă fericire. Louisa izbucni în plâns și se aruncă în brațele lui.

– Hai să plecăm de aici! spuse Roderick.

– Și ce ne vom face acum? întrebă Lady Hatton. Era prea buimăcită ca să poată înțelege cele întâmplate.

Roderick vorbi acum mândru și demn, ca un conte ce era.

– Vom merge acasă la domniile voastre. Louisa trebuie să se schimbe. Apoi ne vom duce cu toții

la poliție ca să încheiem o dată pentru totdeauna afacerea asta.

O luă pe Louise de mână și ieșiră din capelă. Ea îl urmă bucuroasă. Capul i se învârtea de atâtea evenimente petrecute într-un timp așa de scurt, însă, când ajunseră la poliție, începu să creadă că totul era aievea.

Westbridge părea un șobolan încolțit. Urla de furie că fusese dat în vileag. Documentele erau incriminatorii. Toate furturile și fraudele pe care le comisese erau însemnate în detaliu.

– Îmi revendic conacul Cranford pe loc, anunță Roderick. Vreau să-mi pregătesc căminul pentru mireasa *mea*.

O ținu strâns de mână pe Louisa și se întoarse către părinții ei.

– E a mea! spuse el mândru. Nu voi renunța niciodată la ea.

Lordul Hatton avea ochii plini de lacrimi.

– Dacă asta-și dorește ea..., începu el.

– Da, *papa!* O, da, e tot ce-mi doresc mai mult pe lume!

– Atunci aveți binecuvântarea mea. Și vă rog să acceptați mulțumirile noastre, sire, pentru tot ce-ați făcut și pentru că ne-ați salvat.

Louisa îl privi pe Roderick radioasă. Coșmarul luase sfârșit. Acum puteau fi fericiți.

*

Cei doi tineri visaseră să se căsătorească în ziua de Crăciun. Părea imposibil ca totul să fie gata la timp, dar acum Roderick avea prieteni influenți care puteau să-l ajute. Un episcop fu invitat să-i cunune. Era un vechi prieten al fostului conte

Cranford, care putu de asemenea certifica identitatea lui Roderick.

Directorul băncii locale, nerăbdător să-l aibă de client, îi asigură credit nelimitat până când avea să-și pună la punct afacerile.

Mulți dintre servitori își aminteau de bătrânul conte cu drag și îl aplaudară pe Roderick când acesta își revendică moștenirea. Când le povesti cum își dorea să arate casa pentru mireasa lui, se grăbiră să-i facă pe plac. Și pentru ei veniseră vremuri mai bune.

– Am planuri pentru moșia aceasta, spuse Roderick. Vreau să înființez o școală pentru toți copiii – nu doar pentru cei ai sătenilor, ci și pentru copiii servitorilor. De ce săracilor să li se refuze privilegiul de a fi educați? Și vreau cei mai buni profesori. Ca, de pildă, cineva cu o diplomă de la Oxford, spuse el, îndreptându-și vesel privirea spre Simon. I se va pune la dispoziție și o căsuță odată cu postul. Poți să te muți imediat, și tot imediat îți vei primi salariul, ca să-ți poți întreține soția până îți termini studiile.

– Dar nu am încă soție, zise Simon, uitându-se involuntar spre Arabelle.

– De asta trebuie să te ocupi tu, dragul meu prieten. Las rezolvarea problemei în seama ta.

Apoi o prinse pe Louisa de mână și fugiră din cameră. În urma lor, Arabelle și Simon rămaseră îmbrățișați. În curând se logodeau și ei.

*

Doar o singură problemă umbrea încă fericirea Louisei. Îi simțea pe părinții ei stingheriți în timp ce se pregăteau de nuntă.

– Par să se țină la distanță, îi spuse ea tristă lui Roderick. Credeam că au acceptat căsătoria noastră.

– Mi se pare că le e rușine de felul în care s-au purtat cu tine. Le e teamă ca nu cumva să-i urăști.

– Dar sunt părinții mei. Cum i-aș putea urî vreodată?

Louisa auzi un suspin la ușă și fugi să vadă cine era. Dădu cu ochii de părinții ei.

– Ah, draga mea, cum am putut să-ți facem așa ceva? se tângui mama ei.

– Eram atât de speriați, recunoscu tatăl. Dar asta nu ne scuză. Oare vei putea să ne ierți vreodată?

– Nu trebuie să mă rugați, spuse Louisa. Vă iert pur și simplu. Tot ce vă cer este să-mi acceptați soțul și să mă iubiți așa cum ați făcut-o mereu.

Și adăugă bucuroasă:

– E Crăciunul, vremea dragostei și a păcii. Haideți să fim fericiți și să uităm tot ce s-a întâmplat între noi.

Își îmbrățișă amândoi părinții. Acum putea merge să se mărite cu sufletul împăcat. În jurul ei domneau pacea și iubirea.

*

În sfârșit, în ziua de Crăciun, Louisa era pregătită să devină contesa de Cranford.

Rochia pe care o purta de data asta era complet diferită de cealaltă. Fusese făcută dintr-o dantelă foarte scumpă, dar avea o croială simplă. Jenny o ajută să se îmbrace.

Venise la Louisa și-i spusese că își dorea să devină camerista ei.

– Dar mi-a fost teamă că nu vorbeaţi serios, recunoscuse ea. Că vorbeaţi doar ca să-mi puteţi da scrisoarea.

Ochii îi străluceau, şi Louisa îşi dădu seama că fata nu era deloc proastă, ci doar se prefăcuse.

– De mine s-a ocupat până acum camerista mamei mele, spusese Louisa, însă voi avea cu adevărat nevoie de cineva după ce mă voi mărita. Mi-ar plăcea să fii tu aceea, Jenny.

Arabelle avea să-i fie domnişoară de onoare. Propria ei nuntă urma să aibă loc o lună mai târziu, când părinţii ei veneau din Franţa. Între timp, se bucura de ziua cea mare pentru prietena ei, ziua pentru care ea şi Simon făcuseră atât de mult ca să se întâmple cât mai curând.

Sosise acum timpul să meargă la ceremonie. Mama Louisei şi Arabelle o luară înainte spre capelă, unde Lady Hatton fu escortată de însuşi lordul Cranford la locul de onoare, în faţă.

Apoi lordul Hatton îşi ajută fiica să urce în trăsură şi plecară împreună spre nuntă.

Louisei i se tăie respiraţia când văzu uşa capelei, decorată cu trandafiri. Arabelle o aştepta. Îi aranjă miresei voalul, îi netezi rochia şi-şi luă locul în spatele ei.

Toată lumea de pe proprietate venise să aplaude sosirea mirelui. Erau toţi veseli că stăpânul lor se dovedi a fi contele Cranford, şi nu acel monstru Westbridge. Şi erau încă şi mai bucuroşi că Louisa, pe care o ştiau şi o iubeau, avea să le fie stăpână.

Când ea păşi spre altar, orga porni să cânte încet. Episcopul aştepta în faţa altarului, alături de lordul Cranford – ba nu, iubitul ei Roderick.

În timp ce stăteau îngenuncheați în fața altarului, iar episcopul îi unea drept soț și soție, Louisa simți că fuseseră binecuvântați de Dumnezeu. Repetau în public jurămintele pe care și le făcuseră în secret, numai lor, și acum toată lumea știa că-și aparțineau unul celuilalt.

Nu mai cunoscuse niciodată ceva asemănător cu miracolul și măreția momentului în care deveni în sfârșit soția bărbatului adorat. „Te iubesc, te iubesc", îi repeta ea încontinuu. Știa că și el îi spunea, în sinea lui, același lucru.

La sfârșit, orga înălță note de triumf. Mirii se întoarseră și se îndreptară spre ieșire. Când pășiră afară, sub soarele slab al iernii, copiii aruncară flori în calea lor.

Se adunase o mulțime de oameni, care ovaționară în timp ce se îndreptară către casă. Louisa și Roderick urcară în capul scărilor și le făcură cu mâna. Aplauzele și strigătele zguduiră conacul. Unii le făceau urări de noroc, alții le doreau Crăciun fericit.

O formație adusă din sat începu să cânte. Mirele și mireasa reușiră să intre în casă, iar toată lumea care nu putea rămâne la petrecere primi prăjituri și vin fiert.

Pășind în sala de bal în care aveau să-și primească oaspeții, Roderick spuse încet, încât să-l poată auzi numai Louisa:

– Acum, iubito, știi că ești a mea pentru tot restul vieții. Nu trebuie să ne mai pierdem unul pe celălalt.

– Nu te voi pierde niciodată, suspină ea. Din momentul în care ne-am căsătorit, am simțit că suntem foarte aproape de Dumnezeu și că El ne-a binecuvântat pe amândoi.

– La fel am simţit şi eu, confirmă el. Scumpa mea, ce ne-am fi putut dori mai mult decât să fim binecuvântaţi cu iubire chiar în ziua de Crăciun, care este, aşa cum ştim amândoi, ziua dragostei şi a păcii?

– Te iubesc! murmură Louisa.

El îi luă mâna, şi-o duse la buze şi-i spuse:

– Am să-ţi arăt mai târziu, draga mea, cât de mult te iubesc şi cât de fericit sunt că acum eşti a mea pentru totdeauna.

Roderick n-o lăsase să vadă casa cât timp duraseră pregătirile pentru nuntă. Îi spusese că va fi o surpriză. Acum Louisa putu vedea surpriza şi se minuna de efortul pe care mirele ei îl depusese pentru ea. Reşedinţa nu mai avea aproape nimic în comun cu locul pe care-l detestase cu numai câteva zile înainte, când îi aparţinuse lui Westbridge. Peste tot erau flori, tablouri încadrate de flori, ghirlande cu flori şerpuind pe toate balustradele.

– Parcă visez, îi şopti ea la ureche. Cum ai putut s-o transformi în ceva aşa de minunat în atât de puţin timp?

– Am făcut totul cu tine-n gând, răspunse Roderick. Şi trebuie să-ţi spun că nici o femeie nu a fost vreodată mai frumoasă, mai încântătoare şi mai maiestuoasă decât tine astăzi, continuă el, apoi făcu o pauză înainte să adauge: Tot ce-mi doresc este să te strâng în braţe şi să te sărut. Dar va trebui să aşteptăm până când vom fi singuri.

Louisa îşi aminti cum o sărutase în trecut şi cum sărutările lui o umpleau de pasiune şi de dorinţă.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Roderick mai spuse:

– Vreau să te sărut iar şi iar, până când vom simţi că nu e nimic mai minunat pe lume decât

noi doi împreună. Și că asta vom păstra pentru tot restul vieții.

– Te iubesc! Te ador! suspină Louisa.

Sentimentele ei pentru Roderick erau atât de intense și de nobile, încât uneori nu mai putea respira. Când erau îngenuncheați în capelă, se rugase ca soțul ei să o iubească mereu la fel ca acum. În inima ei, își jurase să-i fie mereu soție perfectă.

Își dădu seama că încercările la care fuseseră supuși pentru a putea fi împreună făcuseră legătura lor mai puternică decât oricând.

Stătură unul lângă altul la petrecere zâmbind, purtându-se elegant cu toți oaspeții. Dar, în secret, tânjeau să fie singuri.

Louisa mulțumi în sinea ei pentru fericirea lor și a celorlalți care ajunseseră să împărtășească iubirea, ca și ei.

Printre oaspeții lor se afla și George. Părăsise azilul și venise să lucreze pentru lordul Cranford. Era însoțit de tatăl său, proaspăt eliberat din temniță.

În fine, petrecerea ajunse la final. Se așternu noaptea, cea mai binecuvântată noapte din an. Singuri în dormitorul imens, cei doi tineri soți stăteau la fereastră, privind afară peste întinderea de zăpadă.

Roderick își cuprinse mireasa cu brațele.

– Unde să mergem în luna de miere? întrebă el.

– Ce mai contează? Sunt deja în paradis.

– Și eu, dar vreau să te duc până la capătul pământului și înapoi. Vreau să-ți arăt toate minunile lumii. Și apoi ne vom privi în suflete și vom ști că vom fi purtat minunile lumii înăuntrul nostru în tot acest timp. Și nici un dar nu va putea fi mai

mare decât darurile pe care ni le oferim acum unul celuilalt.

– Ne vom face propriul paradis aici, pe pământ, şopti Louisa. Şi acesta e cel mai frumos dar pe care îl putem primi.

Glasul i se stinse în timp ce braţele lui Roderick se strângeau în jurul ei. Buzele lui le atinseră pe ale ei, şi paradisul se deschise în faţa lor, pentru totdeauna.